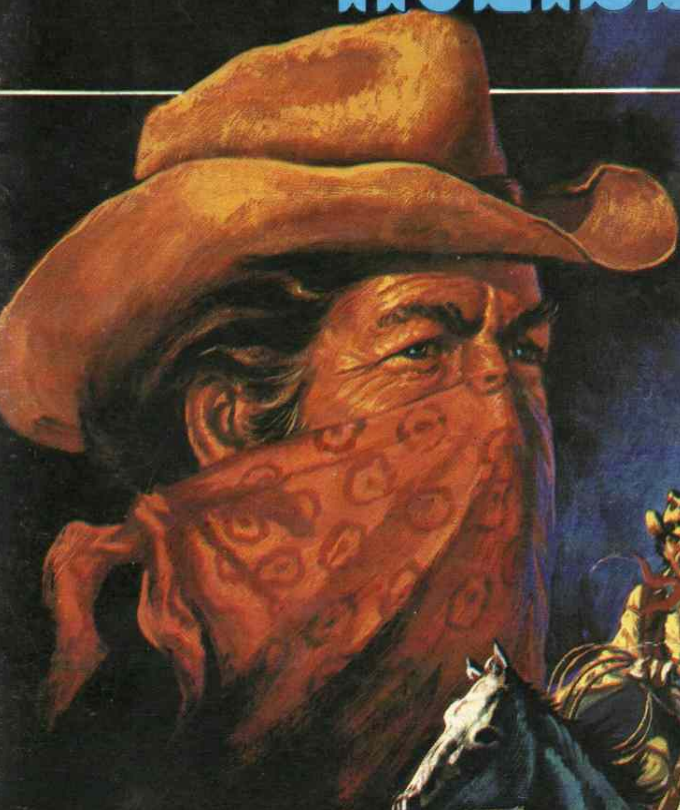

ŠELDON B. KOL

DOK HOLIDEJ

CENA 70 DINARA
BROJ 169

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

PUCNJI
IZ
ZASEDE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ŠELDON B. KOL

PUCNJI IZ ZASEDE

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 169

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Sheldon B Cole
NO MIDDLE TRAIL

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV:

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Agota VIRAG-BOGNAR
Vilma BEKER-GACEŠA

Štampa: 23. V 1985.
Tržište: 7. VI 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Sheldon B Cole — NO MIDDLE TRAIL. Copyright:
UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

— Ova kafa zaudara, Eštone.

Te reči oštro su odjeknule u dimom ispunjenoj atmosferi kuhinje i navele Poba Eštona, šezdesetogodišnjeg kuvara na Berklijevom ranču, da prestane sa mešanjem sadržine u jednoj ogromnoj crnoj šerpi, u kojoj se kuvala hrana, na šporetu udaljenom desetak stopa od čoveka koji je te reči izgovorio. Ešton je zastao i počeo zuriti u šerpu, a njegovo od vremena i starosti izborano lice zgrčilo se u grimasu zabrinutosti.

— To je ista kafa kao i uvek. Čepmene. Ista voda, ista kafa — promrmliao je ne usuđujući se da pogleda Džesa Čepmena. Tri dana neprekidnog Čepmenovog gundanja ostavili su traga na Eštonu i umnogome narušili njegovo uobičajeno stropljenje. Mada se Eštonu nije dopadalo da Berklijevi kauboji ostanu stalno u svojim spavaonicama i da ne prilaze kuhinji, njihova navika da se većito šunijaju oko šporeta i njihovi neprestani zahtevi i primedbe takođe mu se nisu dopadali. U ovom momentu četvorica njih šunjali su se oko njega i ćutke nužili ne otkrivajući svoje raspoloženje.

Čepmen se namrgodio. — Gde si naučio da pripravljaš kafu, Eštone? U koritu za svinje?

Ešton je primetio da je na licima ostale četvorice zaigrao osmeh. Braća Toli bili su dvojica mirnih momaka koji mu nikada nisu pravili neprijatnosti, a Džeb Višart, ne mnogo mlađi od njega, nikada se

nije mešao ni u kakvu raspravu. Ali četvrti, koji je sedeo pored Čepmena, uvek spreman da se pridruži Čepmenu kad bi ovaj nešto započeo, bilo to nešto dobro ili rđavo, gledao je Eštona vrebajući priliku da uskoči u igru. Taj čovek, po imenu Kol Džordan, bio je samo nešto malo bolji od pokojnog Čepmenovog prijatelja Kola Diksona, i Pob Ešton se pitao ne bi li možda bilo bolje da je metak, koji je pre četiri dana pogodio Diksona s leđa i usmrtio ga, umesto njemu pripao Džordanu i Čepmenu.

— Ako ti se ne sviđa ono što ja spremam, Čepmene, zašto sam sebi ne spremiš kafu? — zapitao je Ešton žestoko. — Imam ja mnogo važnijih stvari da radim nego da gledam tvoj prliav tanjir i da slušam tvoja zanovetanja. Bilo bi mi lakše kada biste se svi počistili odavde umesto što ste se nabili ovde i pravite mi gužvu.

— Gužvu? — rekao je Džes Čepmen. Ustao je sa stolice, prešao prstima po stolu, a zatim pokazao ostalima vrh prsta. — Pogledajte ovo, momci. Je li neko od vas ikada video više prijavštine od ovoga? — Čepmen je obrisao vrh prsta o košulju i prišao prozoru iznad glave braće Toli. Dodirnuo je šakom prozorsko okno i ostavio fleku na sredini zamašćenog i dimom zamagljenog stakla. Onda je opet okrenuo šaku prema braći Toli i kiselo se osmehnuo. Učinivši to, Čepmen je po-

šao preko odaye prema šporetu i pokazao policu iznad glave Poba Eštona, na kojoj su naredani stajali čisti lonci. — Pošto svi kuvari, a i ovaj sa njima, prave samo prijavu splačine, možda bi bilo bolje da nađemo neko korito za stoku, jer bi hrana u njemu svakako bila ukusnija.

Stisnuvši čvrsto svoje tanke usne, Pob Ešton je ustuknuo korak nazad i sa eksera na zidu skinuo veliki mesarski nož koji je tamo visio. Ustuknuvši onda još jedan korak, zastao je pored šporeta i preteći zamahnuo nožem ispred sebe. — Čuj me dobro, Čepmene, ovo više neću trpeti. Gubi se odavde što pre i da te više nisam video.

Čepmen je zastao, digao ruke ispred sebe do visine glave i licu dao izraz lažnog straha. — Hej, mister! Povlačim sve što sam rekao, sve do poslednje reči. Ne želim da se tvoja ljutnja sruči na moju glavu.

Ešton nije bio ni najmanje umiren, tim pokajničkim rečima. Sekući nožem vazduh ispred sebe, rekao je oštro. — Izlazi pre nego što dođe do čuda.

— Odmah, odmah — rekao je Čepmen. — Idem, samo se ti smiri. Želim da dugo živim i nemam nameru da se hvatam ukoštac sa razjarenim medvedom kao što si ti, Eštone. Kele, motri na niega da mi ne skoči na leđa. A vi, braćo Toli, bolje biste učinili da izađete odavde pre nego što nas Ešton isecka za šnicle. Ali, pazite dobro da se ne okliznete na ovom masnom podu, ili da se ne sapletete na nešto.

Bil Toli, stariji od dvojice braće, već se bio spremio da pođe. Sa osmehom na usnama dao je svom bratu znak rukom da pođe sa njim. Omalen i čvrst, Bob Toli klimnuo

je glavom. Na vratima Bil se okrenuo i rekao. — Nemoj da preteruješ, Čepmene.

Čepmen se lukavo osmehnuo i pre nego što je Bob Toli izašao za svojim bratom, on se zgrčio, brzo potegao revolver i uperio ga na iznenađenog Poba Eštona.

— Baci taj nož, mister, ili ću te prostreliti — rekao je Čepmen. Pob Ešton je odbacio nož i naslonio se unazad, a zatim je odskočio i kriknuo jer je zadnjicom slučajno dodirnuo užareni šporet. Čepmen i Kel Džordan su se zakikotali.

— Pustite ga na miru — rekao je Bob Toli tiho. — Što je dosta, dosta je.

Trljajući se rukom po leđima, Pob Ešton se podvukao ispod velikog stola u sredini odaye. Ne obazirući se na primedbu Boba Tolića, Čepmen je vratio revolver u futrolu i potegnuvši više na trbuh spuštenu opasak sa revolverom, promrmliao.

— O keji, Kele, pustimo starog prasca na miru i hajde da potražimo Berklija. Ako ne, uznemirićemo braću Toli kojima se ova šala ne sviđa, a to ne bi bilo zgodno, zar ne?

Okrenuvši se, Džes Čepmen je dugačkim koracima prošao kroz kuhinjska vrata. Ne obraćajući pažnju na njegovu poslednju primedbu, koja se odnosila na njih, braća Toli su se već udaljavali prema spavaonici. Razočaran što mučenje starog kuvara nije donelo nikakvog rezultata, Kel Džordan je posmatrao od sunca sprženi proplanak između kuhinje i velike ranč kuće Henri Barklija.

Ostavši sam u kuhinji, Pob Ešton je oslušnuo korake koji su se udaljavali i oprezno izašao ispod stola.

Pošto je video da je odaja prazna, obrisao je znoj sa čela, a onda nervozno obrisao znojave ruke o svoju kecelju. Sa poluotvorenih usana kao šapat izlila se kletva. Zatim, osvrnuvši se oko sebe, potražio je pogledom nož koji je bio bacio i u tom okretu, na otvoru prozora upravo iznad šporeta, ugledao nečije lice. Zatim se pored lica pojavila ruka sa revolverom i pre nego što je Ešton mogao da se makne ili da kriknje, grmnulo je pucani i prozorsko okno se razbilo u hiljadu komada. Tane je pogodilo Poba u grudi i prošla kroz srce. Ešton se zateturao unazad, tresnuo leđima o sto i bez glasa se srušio na pod.

Još uvek blizu kuhinje, Džes Čepmen i Kel Džordan su zastali kao ukopani i Čepmenova ruka se mahinalno pružila da zgrabi dršku revolvera.

Nešto dalje od njih Bob i Bil Toli su se okrenuli i Bob je bez daha izustio. — Do đavola, Čepmene, zar ne možeš već jednom prekinuti s tim? Zašto si pucao? On je samo jedan star čovek i...

Reči su mu zamrle na usnama kada je ugledao Čepmena kome je revolver još uvek bio u futrolji. I na Čepmenovom licu ogledalo se čuđenje. Džordan je učinio nekoliko koraka i zbunjeno pogledao prema vratima kuhinje. Pošto se u kuhinji ništa nije micalo, sva četvorica su potrčali prema kuhinji dok je odjek pucanja još zamirao. Čepmen je već bio pred vratima kada je iza zgrade ohdieknulo topot kopita. Čepmen je jurnuo unutra, kleknuo pored Eštona i pošto je letimice pogledao starca i pionuo mu puls, žurno ustao i pogledao oko sebe. Kel Džordan je stajao pored razbijenog prozora i

zaprepašćeno gledao braću Toli u očekivanju njihove reakcije. Oni su pak stajali kao skamenjeni u nedoumici šta da preduzmu. Džes Čepmen je prišao prozoru, izvukao revolver i drškom razbio ostatke polomljenog stakla. Proturivši glavu napolje, osmotrio je padinu na kojoj su tu i tamo bile razbacane stene i glasno opsovao.

— Huija železnička — rekao je ogorčeno. Okrenuvši se, dobacio je ostalima. — Daj konje. Kele. Berkli neće moći ovo da proguta.

Rekavši to, izašao je iz kuhinje, a Džordan i braća Toli pošli su za njim. Kada je Džes Čepmen stigao do štale, Henri Berkli je sa dvojicom kauboja bio već na čistini ispred glavne ranč kuće. Čepmen je malo skrenuo da bi im se pridružio i u hodu je sa nekoliko reči objasnio šta se desilo.

— Jadni Pob — rekao je Berkli promuklim glasom. — Zašto bi, do vraga, neko...

— Rekao sam vam pre neki dan da je trebalo poći u poteru za njima, mister Berkli — presekao ga je Čepmen u pola rečenice. — Najpre su ubili Koula, a sada i starog Poba. Mislim da bi trebalo da pođemo u poteru za njima.

Berkli je nabrao obrve. Bio je to krupan čovek guste, prosede kose i rumenog lica na kome se mogao pročitati dobar i ugodan život. — Jesi li ih video? — rekao je.

— Ne, ali sam ih jasno čuo. Pohegli su uz padinu koja se nastavlja odmah iza kuhinje. Ne preostaje nam ništa drugo da učinimo, mister Berkli, nego da pođemo za njima. Oni su pokazali šta hoće, ovaj put nema nikakve zabune.

Berkli je stisnuo zube i mišići na

vilicama su mu iskočili kao zmiје. Dugo vremena stajao je zamišljeno pre nego što je ozbiljno klimnuo glavom. — O kej, Džese, podite. Ako budete mogli, uhvatite ih. Ja ću poći odmah za vama.

Čepmen se izdvojio i prihvatio konja kojeg mu je Kel Džordan priveo. Bob i Bil Toli takođe su bili osedlali konje. Vinuvši se u sedlo, Čepmen je poterao konja u trk, a kada su i ostali kauboji u dvorištu potrčali prema koralu za konje, Henri Berkli je naredio da i njegov konj bude osedlan i sa Džebom Višartom pored sebe uputio se čvrstim korakom prema zgradi kuhinje.

*

Dok Holidej je lagano jahao kroz brdovit, neravan predeo, uživajući u tišini toplog jutra koje je u niemu budilo osećaj odmora i opuštenosti. Na sebi je imao svoje uobičajeno odelo, fino skrojen sako od tamnoljubičastog mekanog štofa i svetle flanelske pantalone, svileni prsluk golubije boje i isti takav šešir sa umereno širokim obodom. Kišni ogrtač, koji mu je služio i kao zaštita od prašine, ležao je iza njega prebačen preko sedla. Jahao je snažnog dugonogog vranca crvenih nozdruva i krupnih vatrenih očiju. Negovana, izdržljiva životinja kaskala je sitnim kasom kao da iza nje nije ostalo nedelju dana putovanja.

Holidej je puštao konja da sam bira put. Vreme je bilo lepo, nikuda mu se nije žurilo i pred sobom nije imao nikakav određen cilj. Bio je zadovoljan što je u prirodi, sa osećanjem neograničenosti prostora oko sebe. Posle skoro dve nedelje

gradskog života, dugotrainih partija pokera, salunske zabavljačice koja mu je bar tri puta dnevno prebacivala da će je ostaviti, i nedovoljno provetrene sobe u hotelu, jahanje kroz beskrajinu preriju i spavanje pod razgranatom krošniom nekog drveta činilo mu se kao praznik.

Vranac je odjednom digao glavu i raširenih očiju naglo stao. Oslanjajući se na njegov instinkt, Holidej je spustio ruku na dršku revolvera i ostao da sedi u sedlu i osluškuje. Ali, ništa nije remetilo tišinu sem žubora udaljenog potoka koji je pre četvrt milje pregazio. Nigde dokle god mu je pogled dopirao nije se primećivalo nikakvo kretanje. Toplo sunce i suv povetarac milovali su mu kožu.

Posle kratkog vremena vranac se umirio i nastavio da kaska. Možda je negde u žbunju šmugnula zmiја, pomislio je Holidej, i možda je taj šum dopro do koniskog osetljivog uha. Dok se osvrnuo levo i desno i osmotrio beskrajinu preriju ispred sebe. Uopšte nije imao predstavu o tome šta se nalazilo pred njim. I nije ga bilo mnogo briga. Verovatno je tamo negde napred ležao još jedan nepoznat grad ili naselje, u kojem su ga čekali novi nepoznati ljudi, a možda i neki interesantan, nevakadašnji doživljaj. Možda će tamo u tom gradu naći nešto što će ublažiti gorak ukus sudbine koja ga je kao zla kob pratila već mnogo godina, sudbine čoveka prinuđenog da se maši revolvera i onda kada to najmanje želi. Ta sudbina gonila ga je stalno napred, terala ga da bude u pokretu, da nigde ne pusti koren, da uvek ostane bez prijatelja i bliskih ljudi čiji mu je osmeh i

svakidašnji pozdrav dosta često nedostajao. No hteo ne hteo, sa tom sudbinom morao se pomiriti.

*

Starac se digao sa tla i protrljao rukom levi bok proklinjući zlu sreću. Otkako je pre jedan čas trkom odjahao sa Berklijevog ranča, neprestano je u sebi sa ponosom ponavljao da je vrlo dobro, obavio svoj posao. Izvršio je zadatak koji je sebi postavio i neprimećen i nepovređen uspeo da pobegne sa mesta događaja. A onda kada je već mislio da je sve završeno, njegov konj je zapeo nogom za koren nekog drveta, pao i zbacio ga. Konj je sada stajao sa levom prednjom nogom dignutom od tla. Životinja je od pada ostala obogaljena. Ben Ifler je obrisao znoj sa naboranog čela dok su mu misli grozničavo kovitlale glavom. Nije sumnjao da će ljudi poći u poteru za njim i da je sa njim svršeno ako ga nađu. U ovom pustom predelu nije postojala nikakva mogućnost da naiđu na bilo koga drugog. Prema tome, svako ko bi se tu našao sa obogaljenim konjem bio bi osumnjičen da je ubio još jednog od Berklijevih ljudi.

Ifler je liznuo suve usne, otresao prašinu sa odela i proverio da li mu je revolver u futroli. Zatim je uzeo čuturicu sa sedla, otpio nekoliko gutljaja, začepio čuturicu i prebacio je preko ramena. Bok ga je pomalo tištao, ali ne toliko da bi ga brinulo. Jedina pomisao bila mu je da se što više udalji od svog konja. Kada to učini, sakriće se negde dok potraga ne prođe, a posle toga može nastaviti put do svog udaljenog

doma i uz put ukrasti drugog konja. Do tada će stvari već uzeti pun zamah i niko više neće brinuti da li on postoji ili ne.

Uveren da je dorastao bilo kom kauboju koji bi pošao za njim, pohitao je niz kamenitu padinu, nastojeći da se što više drži žbunja i zaklonjenih staza. Pešačio je tako skoro jedan čas i peo se tog trenutka prema jednom uzvišenju na putu kada je u jednom momentu nešto niže od niega, iz pravca zapada ugledao neko kretanje. Spustivši se brzo na zemlju, Ben Ifler je puzeći došao do jedne stene i dok mu je srce uzbuđeno kucalo, provirio da pogleda šta se to zbiva. U prvom momentu nije mogao jasno da vidi, ali odmah potom oči su mu se privikle na blesak svetlosti na visoravni i on je pred sobom ugledao jednog čoveka na snažnom vrancu. Ifler je obrisao ruku o pantalone i čvršće stisnuo dršku revolvera. Konjanik je izgledao snažan, visok, širokih ramena i mlad, i Iflerovo oštro oko je na tom čoveku zapazilo pečat dugog putovanja. Pojava tog čoveka, pomislio je Ifler, mogla mu je biti od koristi ukoliko bi uspeo da ga iznenadi. Sa tom idejom na umu Ifler je čekao, pažljivo odmeravajući put kojim je nepoznati morao proći. Kada je Dok Holidej bio nekih stotinak metara daleko, Ifler je počeo da se šunja kroz žbunje.

Ležao je na trbuhu iza žbunja kada je vranac zastao na domašaju revolvereskog metka. Ne usuđujući se da diše, Ifler je provirio kroz sasušeno žbunje. Dug životni put šunjavanja i krađa dobro ga je pripremio za trenutke kao što je ovaj. Očajanje i opasan položaj u kojem

se nalazio naterali su ga da munjevitito razmišlja. Kada mu se pruži mogućnost, biće spreman da šansu iskoristi.

Posle izvesnog vremena, koje se Ifleru činilo kao večnost, konj je ponovo pošao. Ifler je sa svog mesta mogao da vidi da je lice nepoznatog, ocrtano oštrim, ali prijatnim crtama, bilo zategnuto od napetosti. Oči tog čoveka neprestano su šarale levo i desno, a ruka mu je počivala na dršci revolvera.

Ifler se nečujno digao na kolena i duboko udahnuo vazduh. Ne pričinjavajući ni najmanji šum, spremio se za skok i okrenuo revolver u ruci. Sa drškom revolvera kao čekićem isturenim napred, ruka mu je podrhtavala od napetosti mišića. Još samo četiri ili pet metara pa će konjanik proći upravo ispred njega. Skriven iza jedne male stene, Ben Ifler je znao da u jednom skoku može stići do svoje žrtve. Udariti ga drškom revolvera i oboriti ga iz sedla ne bi trebalo da bude težak zadatak, ali znao je da prvi udarac ne sme promašiti. Nije se usuđivao da puca na nepoznatog obzirom da su se u blizini možda nalazili ljudi koji su ga gonili.

U tom trenutku konj je naišao tačno ispred njega i konjanikov pogled okrenuo se u Iflerovom pravcu. Ifler se pokolebao uplašen da ga je nepoznati možda video. Ali, pošto je konjanikova ruka ostala mirno na dršci revolvera i pošto nepoznati nije potegao oružje, Ben Ifler se iz svog zaklona bacio na žrtvu. Dva tela su se sudarila i konj se proneo na zadnje noge, a Ifler je spustio zamahnutu ruku. Progundao je od zadovoljstva kada je drška revolvera pogodila nepoznatog u glavu.

Odmah zatim obojica su pali na tlo, žrtva odozdo, a Ifler preko nje. Razbojnik je zadao još jedan udarac. Snažni neznanac se okrenuo na stranu i iz dve posekotine na glavi počela mu se slivati krv. Nije se ni pomakao.

Sav zadihao od napora Ben Ifler je ustao na noge. Očiju iskolačenih od straha vranac je podrhtavajući stajao nekoliko metara dalje na putu. Ifler je oprezno pošao prema konju ispruženih ruku i govoreći mu tihe, umirujuće reči. Ali, vranac je nervozno poskočio i frkćući i mašući glavom, udalio se još nekoliko koraka. No Ifler, koji je pola svog života proveo kroteći divlje konje u oblasti reke Klej, izbegao je da previše uplaši životinju i posle nekoliko blagih reči uspeo je da zgrabi vođice i baci se u sedlo pre nego što je vranac uspeo da pobegne. Istog trenutka Ifler je zario mamuze u vrančeve slabine i vranac je kao metak jurnuo iz mesta. Ifler je skrenuo konja sa puta i poterao ga preko kamenite padine prema pririji. A onda, kada je već hteo da sebi čestita na još jednom velikom uspehu toga dana, vranac je poskočio u stranu, zgrbio se i spustio glavu. Iznenaden tim njegovim pokretom Ben Ifler je poleteo iz sedla preko vrančeve glave i pao na tlo. Od silnog udara izgubio je dah i oštar bol prostrelio ga je kroz rame i leđa. Ali, bio je ipak dovoljno svestan da shvati da nema nikakve šanse da ponovo uhvati odbeglog konja. Stisnuo je zube kao da će time prigušiti bol i ustao iz gustog žbunja gde ga je konj bio odbacio.

Za to vreme na putu Dok Holidej je lagano doležio svesti. Osetivši da mu krv curi niz lice, izvadio je ma-

ramicu i obrisao se. Leva strana glave od slepoočnice do brade žestoko ga je bolela. Proklinjao je sebe zbog glupe neopreznosti. Vranac je osetio blisku opasnost, ne jednom već dva puta, i trebalo je da to ozbiljnije shvati. Kada je video telo čoveka kako se baca prema njemu, bilo je kasno. Isturio je lakat i automatski potegao pištoli, ali ga je udarac u glavu istog trenutka ošamutio. Sećao se još samo da je pao na tlo i da je posle toga dobio još jedan udarac posle čega se više ničega nije sećao. Sada više nije bilo ni njegovog vranca ni napadača iz zasede. Nalazio se u potpuno nepoznatom kraju.

Još uvek je stajao tako neodlučan kada se na uzvišenju na vrhu brega iznad njega pojavila grupa konjanika. Holidej je sa olakšanjem odahnuo i već je hteo da pođe prema njima kada je čuo da je jedan od konjanika povikao.

— Eno jednoga! Pucajte!

Holidej je otvorio usta da protestuje, ali su pištolji pripucali i kuršumi zazviždali oko njegove glave. Sagnuo je glavu i začuo lomljenje žbunja pred konjskim prsima. Pali ba je postala još žešća i on se sagnuo uzmičući, shvativši da bi ostati na mestu gde je viđen bilo isto što i biti mrtav. U dva skoka stigao je do gustog zida rastinja pored puta, i u trećem skoku bacio se u žbunje praćen kuršumima koji su zviždali za njim. Jedno tane probilo mu je šešir. U strahu da će biti pogođen nastavio je da se probija kroz žbunje, osećajući kako mu oštre grančice zakačinju odelo i košulju. Zatim ga je jedno tane očevalo po desnoj strani grudnog koša i slab ujed vrelog taneta poterao ga je još brže.

Preskočio je preko jednog kamenitog ispusta i skotrljao se niz ostatak padine vukući za sobom kamenje i polomljeno žbunje. Dok su kuršumi i dalje zviždali oko njegovih ušiju. Dok je iskoristio zavesu prašine i skrenuo na levo. Tu je upao u gustu mladu šumu u kojoj je nestao pred pogledima gonilaca. Trčeći još oko dve stotine metara, sakrio se iza jedne vremenom i suncem izbrazdane stene i tu zastao da povрати dah.

Konjanici su pratili njegov trag do mesta gde je na početku padine počeo da se kotrlja. Tu su zastali i zbunjeno osmotrili. Vođa grupe, jedan visok i mršav čovek koga su ostali zvali imenom Džes, rekao je.

— To je svakako jedan od njih. Videli ste ga, zar ne? Do vraga, čim ga ponovo ugledate prospite mu utrobu.

Holidej je tiho izustio kletvu. Nije znao šta se to događa, ali bilo je očigledno da je grupa gonilaca tražila svakako čoveka koji ga je napao. Očigledno da ti ljudi nisu poznavali čoveka koga su gonili.

Holidej je stoga zaključio da bi bilo pravo samoubistvo pojaviti se i pokušati objasniti tim ljudima šta se desilo. Udaljavajući se kroz šumu, popeo se uz padinu i prešao preko brdskog prevoja. Negde ispred njega verovatno će biti neka farma ili kuća nekog naseljenika, gde će neko biti voljan da sasluša njegovu priču. To će biti bolie rešenje od rizika sa ovom grupom ljudi spremnih na ubistvo. Iako umoran i klecavih nogu, nastavio je da pešači celo jutro sve do kasno posle podne.

II

Bilo je već skoro pred zalazak sunca kada je Dok Holidej pored obale rečice ugledao naselje. Obasjan zracima zalazećeg sunca, od jednog do drugog kraja kamp je vrveo aktivnošću, što se sa uzvišenja jasno videlo. Holidej nije sumnjao da će biti primećen čim izađe iz senke koju su mu pružale krošnje i grane drveća. Doterao je stoga koliko je mogao svoje zaprljano i na nekoliko mesta pocepano odelo, očistio i ponovo formirao izgled svog šešira i proverivši da li mu se revolver lako vadi iz futrole, zakoračio na čistinu. Sa okomitih padina koje su okruživale malo naselje ljudi su vukli oborena i grubo otesana debla, a drugi nešto niže dole pored rečice cepali su debla u debele pružne pragove. Na samoj obali reke jedna na drugu naslanjale su se tri kolibe, a treća, koja se Holideju činila kao magacin za alat, dizala se nešto dalje u podnožju jedne strme padine. U celom logoru Holidej je uspeo da izbroji nešto više od dvadesetak ljudi.

Idući lažanim korakom, uputio se prema kolibama na obali reke. Nalazio se negde pri samoj obali kada je odjednom odjeknuo pucani puške. Zastavši u mestu, Holidej je pogledao napred i ugledao jednog omalenog, zdepastog čoveka u kari-ranoj košulji, koji je izlazio iz najbliže kolibe. Taj čovek je digao pušku i doviknuo.

— Dođite, ovamo, mister.

Pucani je prekinuo svaki rad. Do tada zauzeti poslom, ljudi su se mašili oružja i kada je Holidej zazvao u vodu, oni su se skupili u grupu na drugoj obali rečice. A onda je

neki krupan, snažan čovek sa gustom crnom kosom dugačkim koracima izašao iz druge kolibe i uputio se prema grupi ljudi. Holidej je zapazio da je izmenjao nekoliko reči sa zdepastim strelcem pre nego što je izvukao revolver i prišao do ivice vode.

— Čuli ste, mister... predite ovamo preko i držite ruku što dalje od oružja. Ako napravite samo jedan pogrešan pokret, časna reč, sa vama će biti svršeno.

Holidej je ne trepćući pogledao snažnog čoveka, i u njemu se počeo skupljati bes. Najpre ona grupa kauboja, a sad ovi železničari! Pitao se u šta je to uleteo. Stigavši do druge obale, sagnuo se da skine cipele da bi iz njih iscedio vodu, kada je isti glas odjeknuo.

— Ostanite mirni. Hodžise, uzmi mu revolver.

To je bio glas visokog, crnokosog čoveka. Onaj zdepasti, Hodžis, prišao je Holideju. Lice mu je odavalo neraspoloženje i ogorčenje, a siji njegovih očiju naterao je Holideja da se uspravi. Dopustio je Hodžisu da mu skine opasač sa revolverom, a onda se pažljivije zagledao u čoveka koji ga je držao na oku.

— Je li ovo vaša uobičajena dobrodošlica, mister?

— To je dobrodošlica za sumnjive ljude, mister — odgovorio je krupni čovek. — Dođite ovamo i ne pričajte više. Hodžise, proverite da nekim slučajem nema neki skriven revolver pri sebi.

Hodžis je žurno opipao Holideja po prsima i bedrima i odmahnuo glavom. — Okej — rekao je visoki čovek nabusito. — Uzmi ljude i pretraži okolinu. Nikad se ne zna šta te lukave guje mogu imati na umu.

Hodžiš se udaljio, dovikuiuci naredbe ostalim okupljenim radnicima. Ljudi su se razvili u strelce i oprezno pošli uz padine sa obe strane potoka. Holidej je ponovo izvadio maramicu iz džepa i brišući obraz i slepoočnicu, strpljivim glasom rekao.

— Hoću li imati priliku da nešto kažem, mister? Ili ćete me bez ikakvog objašnjenja obesiti?

— Rekao sam da umuknete — rekao je snažni čovek. Pokretom ruke dao je Holideju znak da pođe prema prvoj kolibi kada je odjednom na padini iza njih odjeknuo pucanj. Holidej se okrenuo, a snažni čovek je namršten ostao na mestu i sa dignutim revolverom u ruci prošarao pogledom padinu odakle je pucanj došao. Ubrzo zatim dvojica pružnih radnika dojurili su vičući niz padinu. Holidej nije mogao da razabere šta su vikali, ali je uzbuđenje i ton njihovog glasa naveo visokog čoveka da zgrabi Holideja rukom za rame i grubo ga pogura prema prvoj kolibi. Kada je stigao do ulaznih vrata, jedan od ljudi koji su se sjurili niz padinu posrnuo je i pao licem okrenut zemlji. Duž cele padine odjeknula je ubrzana puščana paljba i železničari su se počeli povlačiti prema svom logoru. Odjednom se na brdskom prevoju, prošaranom šumom niz koju se Dok Holidej pre toga spustio, pojavila grupa konjanika. Njihova ubrzana revolveraska paljba naterala je pružne radnike da se u panici razbegnu.

Visoki čovek se okrenuo prema Holideju, lica smračenog od liutnje. — Što mu šromova, za ovo ćeš mi platiti, čoveče!

Holidej je u magnovenju spazio pesnicu koja se približavala niego-

vom licu i pokušao da izbegne udarac. Ali, okvir vrata ga je sprečio da dovoljno uzmakne i pesnica je pogodila željeni cilj. Osetio je u glavi razarajući bol, a onda je snažni čovek zadao još dva udarca u pleksus pre nego što je ošamućeni Dok uspeo da se pribere, i konačno je strahovit udar džinovske desnice u vrh brade bacio Holideja u unutrašnjost kolibe. Kada je Holidej polusvestan pao na zemljani pod, vrata su se zatvorila prekidajući dovod dnevne svetlosti. Visoki čovek je glasno dozvao Hodžisa i naredio mu da postavi stražu. Dok su se teški koraci zapovednika logora udaljavali između koliba prema reci, dovikivanje je postalo sve jače. Holidej je s mukom ustao i prišao prozoru da vidi šta se događa, ali ga je Hodžisov revolver naterao da uzmakne. Dok je onda prišao ležaju nameštenom pored zida i zamišljeno protrljao rukom bradu. Od svih naselia u koja je dolazio ni jedno ga nije dočekalo ovako neprijateliski. Ipak. Dok je znao da za takvo ponašanje mora postojati neki razlog i nameravao je da taj razlog sazna. Nameravao je sem toga da se ponovo dočepa svog vranca.

*

Pošto je puna četiri dana po naređenju Henri Berklija bio ograničen na kretanje u granicama ranča. Džesu Čepmenu je veliko zadovoljstvo pričinilo jahanje po vetru, miris baruta i odjek revolverskih pucnjeva. Pošto mu nije pošlo za rukom da ubicu Poba Eštona uhvati na rastojanju od Berklijevog ranča do logora graditelja pruge, on se

vratio nazad da osakaćenom konju prekrati muke, a onda je ostatak dana utrošio na traženje tragova, sve dok nije otkrio trag koji je Dok Holidej za sobom ostavio. Idući tim tragom, odveo je svoje ljude do ivice padina na kojima se nalazio logor i pošto je tamo zatekao vrevu izazvanu Holidejevom dolaskom, zamenario je ranija upozorenja Henri Berklija o odmazdi i poveo ljude u napad na logor. Ubrzo je shvatio da se pružni radnici umeju boriti i posle prvog iznenađenja oni su zaista žestoko uzvratili na napad. U stvari, železnički radnici su bili spremni za napad, jer su gomile oborenih stabala ležale na strateški povoljnim mestima. Iz takvog zaklona mogli su se odupreti snagama duplo jačim od onih koje je Čepmen imao pod svojom komandom. Pošto su ubili dvojicu graditelja pruge, dao je znak svojim ljudima da se povuku. Zastavši pod zaštitom šume, doviknuo je sa pristoinog odstojanja prema logoru graditelja.

— Čuj me dobro, Bak Kentone. Ti i tvoja grupa imate jedan dan vremena da napustite ovaj kraj. Ono što ste danas učinili, razlog je za opšti nepošteni rat između nas. Zbog toga pakujte stvari i čistite se, ili ćemo vas sve do poslednjeg izrešetati kuršumima.

Pošto je izgovorio pretnju, Džes Čepmen se pridružio svojim ljudima i naredio im da pođu kući. Umorni posle celodnevnog traganja, a neki od njih i ranjeni, kauboji se nisu usprotivili i okrenuvši konje, udaljili se sa bojišta. Čepmen je preuzeo čeonu položaj, određujući time i brzinu kretanja. Nešto kasnije, u blizini mesta gde se nalazio obogaćeni konj, Čepmen je zategao vodi-

ce ispred Henri Berklija, Džeba Višarta i još petorice Berklijevih kauboja.

Smrknutog lica Berkli je nabusitim glasom zapitao. — Šta si to radio, Čepmene?

— Ono što ste mi vi rekli, mister Berkli — odgovorio je Čepmen.

— Rekao sam da ih poterate i da ih uhvatite, je li tako?

— Može biti da ste rekli nešto u tom smislu, mister Berkli, ali, kako su stvari pošle, nije nam preostajalo ništa drugo nego da se borimo. Naišli smo na jednog konja sa slomljenom nogom, ugledali smo njegovog vlasnika i pošli smo u poteru za njim. No, ta podla hulja uspela je da nam umakne i utrošili smo mnogo vremena i truda tragajući za njim, pre nego što smo našli tragove njegovih nogu koji su vodili prema logoru graditelja železnice. Onda smo pošli za njim i onim huljama dali smo baš ono što zaslužuju. Ubili smo dvojicu njihovih, kako mi se čini, a možda i više.

Usne Henrija Berklija pretvorile su se u tanku crtu, a lice mu je prebledelo. — Zar si morao baš to da uradiš, Čepmene? Zar si morao ponovo da počneš kavgu?

Čepmen je besnim pogledom odgovorio svom gazdi. — Pa ubili su Kola Diksona? U redu, za taj zločin smakli smo dvojicu njihovih. Ali, oni su danas ponovo došli i ubili našeg starog Poba Eštona. Šta smo drugo mogli da uradimo?

Henri Berkli je pokazao prema mrtvom konju koji je ležao u suvom, gustom žbunju. — Ti neprestano pominješ njih, Čepmene, a ne njega. Koliko mogu da vidim, vi ste gonili samo jednog čoveka.

— Jednoga koji je išao pešice i

koga je konj zbacio dok je bežao, mister Berkli. Ostali su ga verovatno pustili da se snalazi sam kako zna i ume, kao što obično rade smrdljivci njihovog kova koji se brinu samo za svoju kožu.

— Znači li to da ste videli i tragove drugih konja? — zapitao je Berkli.

Čepmen je napucao usne i slegnuo ramenima. — Možda nismo videli, ali to baš ništa ne znači, zar ne? Ešton je ubijen i mi smo samo izravnali račun. Po mom mišljenju, trebalo je da izvedemo veliki napad na te hulje i da ih se jednom za svagda otarasimo.

Henri Berkli je dosta dugo ćutke posmatrao Džesa Čepmena pre nego što je njegov pogled prešao na druge kauboje. Zapazio je na njihovim licima senke umora od rada i borbe, i shvatio je da im je za sada dosta ratovanja. Teret mučnog tragičnog događaja toga dana pritisnuo ga je kao planina. Poželeo je da se vrati kući, da sedne na verandu i da dobro promišli o svemu.

— Ja ću već odlučiti šta da se radi, Čepmene, kada to nađem za shodno. Ali, budi siguran da nemam ništa protiv tebe zbog ovoga što si danas neovlašćeno učinio. Možda je to bilo pravično. U svakom slučaju, ljudima je potreban odmor, a svima nama vreme. Ako na naš ranč bude izvršen napad, želeo bih da svi budemo spremni da ga odbijemo.

Rekavši to, Henri Berkli je okrenuo konja i poterao ga prema ranču praćen Džesom Čepmenom koji se pobedonosno osmehivao. Kada su stigli na ranč, Berkli je naredio da Pob Ešton bude sahranjen pored bivšeg nadzornika ranča Koula Diksona, a onda je otišao na verandu

i sa bocom viskija u ruci umorno se sklijokao u stolicu za liuljanje.

Počeo se prisećati brojnih nevolja koje je u toku svih tih godina doživeo zbog ovog ranča. Od samog početka uvek se nalazio neko ko je želeo da mu ga otme; najpre ovčari koji su pokušavali da se infiltriraju na njegove pašnjake, a onda kradljivci stoke koji su mu otimali goveda, ubice sa kojima se iz meseca u mesec godinama nosio, sve dok konačno u njihovu pokrajinu nisu stigli predstavnici zakona. Pa čak i tada, budući da se njegov ranč širio brže od svih drugih, Henri Berkli je znao da će i dalje ostati predmet napada brojnih mutivoda i šičardžija. Sada su to bili graditelji pruge, ljudi kojima je dozvolio da zakorače na njegovo imanje, oslanjajući se na njihova obećanja. Ali, kao što je i u prošlosti često iskusio, na Divliem zapadu se događalo da se obećanja ne održe. Pali su ljudski životi, izvestan broj goveda mu je ukraden i konačno su njegovi kauboiji počeli da tok događaja uzimaju u svoje ruke. Nije mogao da ih za to osuđuje. Nije bila šala ni za koga da jaše kroz preriju praćen osećanjem da mu smrt svakog trenutka visi nad glavom.

Henri Berkli je ponovo nasuo viski u čašu i zamišljeno nastavio da pijucka. Ako je hteo da se angažuje u totalnom ratu protiv svih pretnji, morao je najpre da imenuje novog predradnika na mesto poginulog Koula Diksona. Dikson je bio pouzdan i veran čovek i njegov zamjenik trebalo bi da bude bar približnog kova.

Čepmen? Zapitao se. Nije voleo Čepmena mada objektivno nije mogao da mu nađe nikakvu odre-

denu zamerku. Čepmen je naporno radio i bio je rođeni vođa, ali je po Berklijevom mišljenju bio donekle nehajan. Rančer je nabrao čelo i za trenutak odagnao iz glave misli o tom pitanju. Još od prvog osvetničkog napada na kamp graditelja pruge posle ubistva Koula Diksona, Berkli je od Rosa Limana, jednog od vodećih ljudi u Western Rejlroud kompaniji, zatražio primirje. Odgovor koji je posredno primio glasio je da će do razgovora doći odmah posle Limanovog povratka iz Čejena. Dotle je Berkli bio prinuđen da kontaktira sa Bakom Kentonom, robusnim, temperamentnim čovekom koji nije mislio ni na šta drugo sem na izgradnju železničke pruge.

Berkli je ustao i počeo da šeta verandom usamljeniji od većine udovaca, jer mu supruga nije poklonila porođ. Bio je stigao do tačke kada mu se činilo da borba nema nikakvog smisla. Možda će se rešiti da proda ranč i da sve nevolje ostavi za sobom kako bi se predao udobnosti života u nekom gradu na istoku. Otpio je gutlija viskija i nastavio da razmišlja. Po prvi put u toku dužeg vremena nije mogao doneti odluku.

*

Bak Kenton je ćutke posmatrao tela dvojice njegovih ljudi, a onda se namrgodio i bacio pogled prema padini iza koje su se povukli Berklijevi ljudi. Nemoćan da ih progoni, jer je imao samo tri konja u logoru, nije mogao ništa drugo nego da ih proklinje i da čeka svoj trenutak. Zapovesti Rosa Limana, koji je iuče otišao iz logora, bile su da ljude drži zaposlene i da im ne do-

pusti da se svađaju sa stočarima, kako bi Liman imao mogućnosti da raspravi pitanje napada na kamp i ostale nevolje koje su se u poslednje vreme javljale u odnosima sa Henri Berklijem.

Razmišljajući o tome, Kenton je rekao. — Hodžise, pokopajte ove ljude i donesite mi njihove lične stvari. Kada se Liman vrati, on će preuzeti na sebe obavezu da njihovu rodbinu obavesti šta se desilo. Neka me nosi vrag ako želim da u tome imam ikakvog udela.

Tjug Hodžis, koji je sa Bakom Kentonom radio već nekoliko godina i polagao železničku prugu u mnogim krajevima Sjedinjenih Država, dobro je poznao Kentona. Znao je sigurno da Kenton, bez obzira na namere Rosa Limana, želi da se na ovaj ili onaj način osveti za ubistvo svojih ljudi. Izdajući naređenje prisutnima da pokopaju poginule, odaslao je one koji za sahranu nisu bili potrebni da ponovo pretraže padinu i da posle toga ostanu na straži. Ostavši konačno sam sa Bakom Kentonom, pokazao je rukom prema vratima kolibe i zapitao.

— Šta misliš da uradiš s njim, Bak?

— Još se nisam odlučio, Tjug, ali svega mi na svetu, mislim da nije došao ovamo radi kafe i kolača.

Tjug Hodžis je dopustio sebi gorak osmeh. On i Bak Kenton su proživeli zajedno mnoge trenutke iskušenja i zbog tog iskustva on je mnogo uvažavao Kentonovu spremnost za borbu i otpor. Sviđao mu se takođe i način kako se postavljao prema Rosu Limanu i kako je nametao svoju organizaciju i

vođenje poslova, kako u logoru tako i na gradilištu. Znao je otuda da zarobljenika čekaju teški trenuci iskušenja, ali to Tjuga Hodžisa nije nimalo bilo briga.

— Hoćeš da ga isteram napolje, Bak?

— Da, daj ga ovamo. Videćemo kakvu je laž smislio.

Hodžis je povukao zasun na vratima kolibe i širom otvorio vrata. Zatim je, držeći pušku na gotovs, provirio u tamnu unutrašnjost.

— Hej, ti tamo... izlazi brzo i bez podvala!

Dok Holidej je lagano izašao. Hodžisu jedva da je dobacio jedan nezainteresovan pogled, a onda je svu pažnju usredsredio na visokog starešinu gradilišta. Ugledao je pred sobom snažnog, mišićavog čoveka očeličenog teškim životom, teškim radom i brojnim mukama i nevoljama, i na njegovom licu pročitao čvrstinu i odlučnost koje je voleo da u nekom čoveku otkrije.

— Ti si pokušao da nas iznenađiš, mister — rekao je Hodžis. — Dok si ti bajagi bezopasno prilazio, tvoji lupeški prijatelji su zauzeli busiju i napali nas. Na tvoju nesreću, nameravana podvala nije upalila.

Dok nije obratio pažnju na njegove reči i zagledao se Kentonu u oči. — Jeste li vi ovde glavni?

Kenton je klimnuo glavom. — Zovem se Bak Kenton. Kakva je tvoja priča?

Holidej je zaključio da u ovom momentu mora progutati drzak ton i ponižavajući postupak koji su mu ovi ljudi nametnuli, jer zahtevanjem da se prema njemu odnose kako je to on obično insistirao u ovakvoj situaciji ne bi imalo

nikakvog efekta. Ostavio je to za kasnije i privremeno prihvatio položaj koji mu je nametnut. — Reći ću vam istinu, a ne priču — rekao je. — Jahao sam podnožjem ovih brežuljaka i nešto dalje odavde neko me je napao i onesvestio. Kada sam došao k sebi, moj konj je bio nestao. Pitao sam se u kom pravcu da krenem kada je odjednom naišla grupa konjanika i pucajući nasrnula na mene. Nisam imao drugog izbora nego da se sakrijem i sačekam bolja vremena. Oni su nastavili da me traže i nekoliko trenutaka bio sam im toliko blizu da sam mogao čuti njihov razgovor. Razumeo sam da gone nekog čoveka i da će ga ubiti čim ga ugledaju. Shvativši kakva mi opasnost pretili, izvukao sam se odatle i pobegao u nadi da ću naći negde nekog konja kojim bih se vratio da potražim svog.

Tjug Hodžis se zacerekao prigušeno. Baciivši kratak pogled na Kentona, rekao je. — Do vraga, nije li ovaj neki bistar čova, Bak? Kaže da su ga napali njegovi drugovi.

No, lice Baka Kentona ostalo je zagonetno i zamišljeno. Nešto se nije uklapalo u sliku koju je u sebi izgradio. Oni su bili u sukobu sa stočarima i procenivši Holideja od glave do pete, bilo je jasno da taj čovek nije stočar. Bez obzira na prašnjavo i na par mesta podevano odelo, njihov zarobljenik je ipak ostavljao utisak džentlmena. Tobažnji uhoda bio je visok, širokih ramena i snažan, ali njegov izgled nije odavao čoveka koji za pedeset dolara mesečno hvata i žigoše goveda i provodi mnoge teogobne dane nakrivljen u sedlu. Taj

čovjek je bio nešto drugo. Iz Holidejevih čeličnosivih očiju izbijala je sigurnost i samouverjenje koje ne bi mogao pokazati krivac uhvaćen na delu. Možda je bio revolveraš koga su stočari najmili, ali u tom slučaju nije bilo logično da revolveraš igra ulogu mamca u podvali. Trebalo je biti krajnje mudar i Kenton je konačno progovorio.

— Ako je to tačno, mister, odakle onda dolazite?

Holideju nije promaklo da je Kenton nešto izmenio ton i oslovio ga sa „vi“, što je bio poen u njegovu korist. To nije promaklo ni Tjugu Hodžisu koji je nezadovoljno promumlao. — Do vraga, Bak, kakvo je to pitanje? On je jedan od Berklijevih hulja, tu nema greške. Nećeš valjda da mu dopustiš da te ubedi...

— Zaveži Tjug... ja ću voditi ovu stvar — rekao je Kenton oštro. — Nastavite — rekao je Doku Holideju.

Holidej mu je ispričao o svom višednevnom putovanju. To je izazvalo još jedan razdražen gest i mumljanje od strane Hodžisa.

— Znači, vi ste jednostavno išli svojim putem i dokoličili, pa ste uleteli u gužvu koju niste želeli i koja vam ne odgovara, je li tako? — rekao je Kenton.

— Tačno tako.

— Recite mi onda zašto je ona banda kauboja nasrnula na vas i htela da vas ubije?

— To vi meni recite. Znam samo ono što se desilo, a ne i uzroke.

Hodžis se promuklo nasmejao. — Za šta nas ti smatraš, za budale?

— Smatram, pre svega, da bi trebalo da sa mnom razgovarate

učtivo kao ja sa vama, Hodžise, a drugo, mislim da ste čovek koji ne želi da siuša — rekao mu je Dok. — A što se tiče toga da li vas smatram za budalu, nije moj običaj da o nekom čoveku formiram mišljenje na prvi pogled i na osnovu nekoliko rečenica.

Hodžis se zbunio, nesiguran kako da primi ovo što mu je Holidej rekao, a na uglovima Kentonovih usana zaigrao je slab, jedva vidan osmeh. Ohrabren time, Holidej je nastavio sa još više sigurnosti. — Kentone, palo mi je u oči da imate veoma dobru grupu ljudi. Po onome što sam kroz prozor video, vaši ljudi su vrlo spretni i snalažljivi. One barikade od stabala koje ste naslagali nagoveštavaju da ste napad očekivali. Ne znam sa kim se svađate i zbog čega, i priznajem da me se to i ne tiče.

Bak Kenton je zamišljeno napucao usne i ponovo se zagledao u valovite padine sa druge strane plitke rečice. Prve senke predvečerja počele su se spuštati na naselje. Vrativši pogled do Doka Holideja, Kenton je rekao.

— Te posekotine i čvoruge na vašoj glavi svedoče da možda govorite istinu, mister. Nisam siguran i kad u nešto nisam siguran, ja se onda oslanjam na instinkt. Zato ćemo vas zadržati ovde, pa ćemo videti da li će kauboји ponovo doći i pokušati da vas oslobode. Ako ste im važni, oni vas neće ostaviti da dugo budete zarobljenik.

Holidej se ispravio i zakačio ruke za opasač pantalona. Znao je da bi na Kentonovom mestu i sam tako odlučio, i taj čovek mu se još više dopao.

— Koliko dugo ću morati da ostanem ovde, mister? — zapitao je.

— Dva do tri dana. Ako je istina ono što ste rekli, to jest da ste samo u prolazu, nekoliko ručkova i prenoćišta kod nas neće vam ništa smetati. Ali, moraćete to nekako da zaradite... ili da platite. Ako pokušate da pobegnute, obećavam vam svojom glavom da nećete stići daleko.

Dok Holidej je osetio da mu trnci razdraženosti mile uz kičmu. Kentonovi udarci nisu ga fizički boleli, ali Dok ih nije zaboravio, niti je u potpunosti oprostio čoveku koji mu ih je zadao. Bez obzira na Kentonovo kasnije razumno držanje, nešto ga je kopkalo da sa njim za te udarce izravna račune. Ali, pre svega, morao je da izađe slobodan iz ovog logora i da nađe svog vranca.

— A šta ćemo sa mojim konjem? — zapitao je Holidej Kentona.

Kenton je slegnuo ramenima. — Konj je konj, zar ne? Ako vas je neko napao i ukrao ga, onda je taj već mnogo milja daleko odayde.

Holidej je sumnjičavo odmahnuo glavom. — Možda i nije. Ko zna ne jaši li ga taj čova negde po okolini, s obzirom da je po mom izgledu mogao znati da nisam iz ovih krajeva.

Kenton se osmehnuo. — Onda ćete ga možda još uvek naći kada odayde pođete. Videćemo. Zasada, vratite se u kolibu i nemojte nam praviti nikakve neprilike. Nešto kasnije poslaću vam večeru.

Rekavši to, Kenton je dao znak Tjugu Hodžisu da Holideja zatvori.

Hodžis, pak, bio je manje uglađen i grubo je gurnuo Holideja prema vratima, samouveren u sebe zbog revolvera koji mu je bio pri ruci. Holidej ga je samo presekao pogledom, ali je ipak mirno ušao u kolibu koju je Hodžis spolja zatvorio i zaključao vrata. — Ako pokušate da se provučete kroz prozor, mister, dobićete metak. Motriću na vas celu noć, a u mom pištolju je metak namenjen vama. Zbog vaše bande mangupa i hulja mi smo izgubili dva dobra čoveka i ja to neću zaboraviti, makar neki drugi bili voljni da to učine.

Bak Kenton je pogledao svog predradnika i lako se namrštio, ali se ipak udaljio, ne iskazavši nijednom reči svoje negodovanje.

Našavši se ponovo u kolibi, Dok Holidej se pomirio sa svojim prinudnim zatočeništvom, jer nije video nikakvog izlaza iz svog položaja. Namestivši se na grub ležaj u kolibi, podmetnuo je ruke ispod glave i zagledao se u krov nad sobom. Mučila ga je briga zbog njegovog vranca, ali to je bilo sve što ga je brinulo. U krajnjoj liniji, nabaviće drugog konja, iako mu je vranac izvanredno odgovarao. Za dva ili tri dana Kenton će ga verovatno pustiti da ode, jer niko neće doći i pokušati da ga na silu oslobodi. Tada bi mogao pokušati da nađe svog vranca i čoveka koji ga je napao iz zasede; jednog starijeg čoveka sa očima ispunjenim dubokim očajanjem, kakvo je Holidej pre toga retko kada imao prilike da vidi.

III

Praćen braćom Toli, Džes Čepmen je rano ujutru pošao da pretraži predeo između Berklijevog ranča i logora graditelja pruge. Pošto nisu našli nikakvog dokaza da graditelji pruge smeraju napad na Berklijev ranč, kauboji su pred podne krenuli kući dižući ruke od daljeg traženja. Dan je bio topao i pun vlage sa crnim oblacima na horizontu i slabim, toplim vetrom koji je pirkao po kamenitom predelu. Zadovoljan što mu je ponovo dopušteno da jaše i napusti ranč, Čepmen je bio smiren i u takvom raspoloženju počeo je pričati braći Toli šta će učiniti ako do borbe ponovo dođe. Odjednom, zastao je, zagledao se napred i namrštio.

— Vidite li ono tamo?

Braća Toli su pogledali, ali nisu ništa rekli.

— Nešto se pokrenulo, nešto veliko — rekao je Čepmen. — Možda je neki konj.

Bob Toli se nelagodno promeškoltio u sedlu i Čepmen je izvuкао revolver. — Oprezno, Džese — rekao je Bob Toli. — Ko zna ko je tamo gore, možda je čak neko sa ranča.

— A možda je neki od onih podlih nitkova pošao da nas špijunira — zamumlao je Čepmen zlovoljno. Pogledao je pažljivo oko sebe i rekao. — Bobe, ti pođi dole kroz udoljicu, a ti, Bile, ostani ovde. Ma ko da je, ja idem pravo na njega.

Rekavši to, Čepmen nije sačekao da mu braća odgovore. Kliznuvši iz sedla, držeći revolver na gotovs u visini pojasa, uputio se uz kamenitu padinu.

Bob Toli je uzdahnio i promrm-ljao. — Bolje da uradimo kao što nam je rekao, Bile. Ipak, budi oprezan. Ne bih želeo da nekoga slučajno ubijem.

Bil Toli je klimnuo glavom i pogledom ispratio Džesa Čepmena koji se već penjao uz padinu. Bio je zadivljen brzinom tog krupnog čoveka. Za nekoliko minuta Čepmen je stigao iznad jedne skupine pamukovog žbunja i već se kretao prema drveću. Tada je i Bob Toli lagano pošao prema šumarku. Videvši da su obojica zauzeli svoja mesta, Bil Toli je poterao konja dalje puteljkom. Znao je da će biti primećen, ali to je bio najbolji način da pomogne svom bratu. O pomoći Čepmenu nije ni pomišljao. U stvari, to jutarnje jahanje navelo ga je da o Čepmenu razmišlja sa ogorčenjem.

Bob Toli je konačno mahnio rukom svom bratu i sjahao s konja. Pošavši dalje pešice, odjednom je potrčao. U tom trenutku i Džes Čepmen je jurnuo iz zaklona. Pre nego što je Holidejev vranac shvatio šta se zbilo, Čepmen je bio na njegovim leđima i zatezao vođice. Vranac je skakao, uspravljao se na zadnje noge i uvijao se da bi zbacio jahača. Bob Toli je ustuknuo.

Lica blistavog od oduševljenja Čepmen je povikao. — Dajte konopce. Do vraga, kakva snaga se krije u njemu! — Bob Toli je otrčao, a Bil je pritrčao do Čepmena ne bi li nekako umirio vranca. Zajedničkim snagama Čepmen i on su naterali vranca između dva drveta, gde je ždrepcu prostor za kretanje bio skučen. Tada se vratio Bob Toli i nabacivši laso vrancu

na vrat, počeo ga vući na drugu stranu. Posle nekoliko minuta borbe, vranac je mirno stajao raširenih crvenih nozdrva, drhteći slabinama, očiju sjajnih od žestine.

Sjahavši s konja, Džes Čepmen se udaljio nekoliko koraka da bi ga bolje zagledao. Osmehujući se zadovoljno, rekao je. — Do vraga, recite zar nije lep! Nikada do sada u ovom kraju nisam video ovakvog konja.

— Fina životinja — rekao je Bob Toli pošto je pažljivo odmerio vranca, još uvek nespreman da poveruje da im se taj snažni konj pokorio. Osećao je da bi na svako popuštanje užeta ždrebac ponovo pokušao da se otme i pobegne.

— Moj je. — rekao je Čepmen. — Ja sam ga uhvatio i pripada meni.

Bil Toli je izmenjavao poglede sa svojim bratom pre nego što je slegnuo ramenima. — Mislim da si više učinio da ga uhvatiš nego mi, Čepmene.

— Ja sam ga tako reći sam uhvatio — tvrdio je Čepmen. — Do vraga, sigurno da ne pripada nikome iz ovih krajeva, ukoliko ne pripada nekom od železničara... a njih ne treba ni računati.

Pošto je popuštajući uže dopustio vrancu da se navikne na njihovu blizinu, Bob Toli je pružio ruku i pogladio vranca po gubici. Vranac je nervozno trgao glavu, ali kada je sa druge strane Bil Toli počeo blago da ga miluje po vratu, on se opustio.

Bob Toli je rekao. — Ja ga zasađa još ne bih prisvajao, Čepmene. Jedno je izvesno... ovo nije divlji mustang. Osedlan je i sedlo

je lepo i brižljivo održavano, a to isto važi i za konja. Ma ko da je njegov vlasnik, taj se sigurno ponosio svojim vlasništvom.

— Sad je moj — rekao je Čepmen i prišao bliže vrancu uzimajući vođice sve bliže do vrančeve gubice, sve dok mu ruka nije došla na nekoliko santimetara od konjskih usta. Ali, kada je Čepmen ponovo pokušao da stavi nogu u uzengiju, vranac je poskočio i prinudio Boba Toliya da odskoči u stranu. Videvši takvu reakciju, Bob Toli je upozorio Čepmena. — Hej, polako... izgleda da konj nije naviknut da ga svako jaše. Treba mu dati vremena da se privikne.

Mršteći se zbog svog neuspeha, Čepmen je nešto promumlao i udaljio se ka svom konju, rekavši braći da drže vranca. Pojahavši svog konja, vratio se do njih i uzeo u ruku vrančeve vođice. Posle nekoliko glasnih frktanja i trzaja, vranac je mirno pošao za Čepmenovim konjem ostavljajući braću Toli da pođu za njima.

Do ranča Henrija Berklija trebalo im je samo pola časa jahanja. Čepmen je rasedlao vranca i pustio ga u koral za konje. Ubrzo se okupilo mnoštvo kauboja. Nekoliko minuta kasnije stigao je i Henri Berkli, privučen gužvom i žagorom. Kada je ugledao velikog vranca i Čepmenovo osmehom razvučeno lice, upitao je šta se događa. Čepmen mu je objasnio gde je našao konja i Berkli je primetio.

— Mora biti da pripada jednom od onih ljudi koje ste juče gonili. To daje maha verovanju da je u Eštonovom ubistvu učestvovalo više njih.

— Kao što sam i rekao — primetio je na to Čepmen — bilo ih je sigurno više. Nesreća je što nam konji nisu bili osedlani i spremni da odmah jurnemo za njima, inače bismo ih sigurno pohvatali. Ovako smo samo naišli na trag jednog od njih i sledeći njegov trag, stigli do kampa. Prema tome, smatram da bismo trebali da prestanemo sa okolišenjima i da pođemo za njima tamo gde ih možemo naći. Treba jednom za svagda završiti taj posao.

Henri Berkli se zamišljeno namrštio i odmahnuo glavom. — Našli ste samo jedan par tragova?

— Da.

— A šta je onda sa konjem koji je slomio nogu? I on je bio bez jahača.

Čepmen je počutao, mršteći čelo. Konačno je rekao. — Pa, postoji mogućnost da su se tragovi zagubili u prostranstvu. I ovaj koji je bio u sedlu verovatno se uputio u preriju u nadi da će tamo umaći. Ostali su se sigurno razdvojili i pošli različitim putevima. Uostalom nije važno... sve je jasno, zar ne? Železničari su došli ovamo i ubili starijeg Poba koji nikada u životu nikome nije učinio nikakvo zlo. I to pošto su hladnokrvno ubili Koula Diksona. Čujte, mister Berkli, ne očekujete valjda od nas da tako nešto prihvatimo bez uzvraćanja udarca?

— Ne očekujem ja od vas ništa, Čepmene, sem da malo pričekate. Kako ja vidim stvar, imamo dovoljno dokaza da krenemo u obračun. Prekosutra ću se naći sa Limanom i možete biti uvereni da ću zauzeti vrlo oštar stav.

Negde iz pozadine grupe okuplje-

nih kauboj a u sredinu se probio omaleni kauboj, špicastog lasičijeg lica. Pokazavši palcem u pravcu gde je stajao Džes Čepmen, kržljavko je rekao. — Ja se slažem sa Čepmenom, mister Berkli. Nisam do sada nikome ništa govorio, ali smatram da posle ovog drugog ubistva treba da otvorim srce i sve kažem.

— Ko si ti? — zapitao je Henri Berkli. — Ne sećam se da sam te ovde ranije video.

— Ja sam Tom Olden — predstavio se mršavi, kržljavi čovečuljak. — Najmili ste me u gradu pre nekoliko nedelja.

Berkli je napravio grimasu ushama i slegnuo ramenima. U toku te godine primio je na rad mnogo ljudi, ali je bolje upoznao samo one koji su se na ranču duže zadržali. Uopšte uzev, ljudi se sećao samo kao nejasnih lica i tela koja se kreću.

— Da, da. Pa dobro, Oldene, šta je to što imaš na srcu i što bi hteo sebi da olakšaš? Nadam se da je to od važnosti za ovo o čemu sada govorimo.

— Od velike važnosti — promucuo je Olden. — To jest, ukoliko smatrate da je važno što se na nekoj ogradi suše kože sa vašim žigom.

Henri Berkli je zinuo. — Kože sa žigom mog ranča? — zapitao je. — Na kakvoj to ogradi, do vruga?

— Na jednoj pored koje sam prošao sinoć, kada smo se vraćali iz napada na kamp železničara. Kože su se nalazile u jednoj dolji pozadi njihovog logora. Ograda mi je ličila kao da je napravljena specijalno za svrhu kojoj je tog trenutka služila.

— Koliko je bilo koža? — zapitao je Berkli.

Tom Olden je odmahnuo glavom. — Nisam se zadržavao toliko da ih brojim, mister Berkli, ali rekao bih da ih je bilo oko tridesetak.

Berkli je pobledeo od ljutnje. — Jesi li siguran? Jesi li siguran da se na njima nalazio moj žig?

— Siguran sam. Nisam dugo na ovom ranču, ali znam da prepoznajem žig kad ga jednom vidim. Čuvam vašu stoku već više od nedelju dana i siguran sam da sam video baš vaš žig.

Džes Čepmen je prišao bliže i odgurnuo Oldena u stranu. Novi kauboj je izgleda bio zadovoljan što se povukao iz centra pažnje kada je jednom već izrekao ono što je želeo da kaže.

— Šta nam je još potrebno da znamo, mister Berkli? — rekao je Čepmen. — Te hulje ne samo da ubijaju naše ljude nego kolju i naša goveda, to je sada jasno. Kako ja vidim stvar, ukoliko više odlažemo našu akciju utoliko će biti gore.

Još uvek pažljivo motreći Toma Oldena, Berkli je za trenutak izgledao neodlučan. No, onda je rekao. — O keji, Čepmene, evo šta ćete učiniti i ni korak više. Uzmi Oldena i pođi sa njim da nađete tu ogradu. Proveri tu stvar do kraja i dođi da mi podneseš izveštaj. Ako je tačno to što on kaže, imaćete bitke koliko god hoćete i više od toga.

Sjajnih očiju od oduševljenja što predviđa buduće okršaje, Čepmen je mahnuo rukom Oldenu da pođe za njim. Dok su se udaljavali, Čepmen je rekao. — Bilo bi bolje za tebe ako je tačno ono što si rekao.

— Bio sam u pravu za Koula Diksona, zar ne? — rekao je Olden.

Čepmen je nabrao obrve zbunjeno tim odgovorom. U tom trenutku je Henri Berkli doviknuo za njima. — Šta to treba da znači, Oldene? Šta si to bio u pravu u vezi sa Diksonom?

— Ja sam video kada je Dikson pogođen, mister Berkli, i ja sam digao uzbunu. Video sam one železničke hulje kako se šunjaju, ali oni su se nalazili između mene i spavaonice u kojoj su u tom trenutku spavali kauboji. Dok sam ja stigao da ih obidem, Dikson je bio mrtav, ali ja sam ipak uspeo da dignem uzbunu, pa su naši ljudi pohitali za ubicama.

Henri Berkli je upitno pogledao Džesa Čepmena. Još uvek zbunjeno izgleda, Čepmen je odgovorio. — Neko je zaista povikao i digao uzbunu, mister Berkli. Sve do sada nisam znao ko je to učinio. Našli smo samo Koula ubijenog i tragove nekoliko konja koji su se udaljavali sa mesta pogibije — Čepmen je žmireći pogledao Oldena.

— Izgleda da imaš dobro oko, čoveče.

Olden se osmehnuo. — U ovakvim vremenima ne isplati se ići zatvorenih očiju, mister Čepmene. Ja sam, može biti, malo nervozniji nego ostali vaši ljudi i može biti da bolje od ostalih predviđam opasnost i nevolju koja mi se približava. Možda otuda vidim stvari koje drugi ne vide. Ne mislim da se zbog toga izvinjavam ili da ubuduće idem zatvorenih očiju. Što se mene tiče, ja nisam čovek vičan revolveru i zato moram biti

mного oprezniji ako hoću da preživim.

Čepmen je zagrizao donju usnu i slegnuo ramenima. — Niko te ne optužuje da si ptica zloslutnica, Oldene. Čak može biti i obrnuto. Nadam se da si i ovaj put sve dobro video i da ćemo pribaviti dokaze protiv onih hulja koji su nam potrebni. Hajdemo sada i dobro gledaj.

Rekavši to, Džes Čepmen se udaljio od korala, a Tom Olden je žurno poterao konja za njim.

Još uvek nabranih obrva, Henri Berkli je obuhvatio pogledom svoje kauboje, a onda pogledao za dvojicom konjanika pre nego što je naredio da svako pođe za svojim poslom. Vrativši se na verandu ranč kuće, zastao je u senci nadstrešnice i naslonivši se na ogradu, zapao u duboko razmišljanje.

— Šta više volite, da cepate drva ili da svaki obrok platite deset dolara, mister? — zapitao je Hodžis ulazeći u kolibu koja je služila kao zatvor za Holideja.

— Deset dolara za obrok? Šta to služite kad naplaćujete deset dolara? Carsku gozbu?

— Isto ono što jedemo i mi ostali, ali moramo vam zaračunati i stan i stražara koji vas čuva. Sve ima svoju cenu.

Holidej je kiselo razvukao usne. — Za taj novac mogao bih stanovati u najboljem hotelu u Nju Orleansu. Da li cena hrane uključuje i pravo na šetnju?

Hodžis se uklonio s vrata da pro-pusti zatvorenika, ali je to učinio

sa neskrivenim nezadovoljstvom. — Možete izaći ako hoćete, ali bez gluposti. Svaki pokušaj bekstva kažnjava se ovim — rekao je i potapšao rukom kundak puške.

Uspravivši se, Holidej se zagledao u tvrdokornog predradnika Bak Kentona. Hodžis je izgledao kao čovek koji bi jedva dočekao da njegov zatvorenik učini nešto što bi mu dalo opravdanje da ga prostreli kao divlju zverku. I pre toga je već procenio Hodžisa kao nekoga od onog malog broja ljudi koji mu se na prvi pogled nisu sviđali i odjednom ga je obuzela skoro neodoljiva želja da ga zgazi.

— Mister — rekao je dajući svojim rečima ozbiljnost i težinu — nemojte me previše dovoditi u iskušenje.

Lažan osmeh nestao je sa Hodžisovog lica i u njegovim tamnim, blizu usađenim veprovskim očima blesnuo je plamičak uznemirenosti. No, trenutak kasnije opet je bio samouveren i nastavio je mirnim glasom.

— Ona dva čoveka, koje su vaši prijatelji ubili, mister, bili su moji bliski drugovi. Neću prestati da gledam na vas kao neprijatelja sve dok računi ne budu izravnati... pa možda ni posle toga. Gazda mi je rekao da vas malo izvedem na polje na vazduh, ali kada bih mogao, ja bih vas najradije naterao da cepate drva sve dok ne padnete na nos.

Holidej je pogledao gomilu oborenih stabala koja su ležala u blizini i pomislio da mu malo gimnastike ne bi škodilo. Cepanje drva na čistom vazduhu prijalo bi mu svakako više nego mračna izba. No, o tome je mogao reći nešto

kasnije, jer je trenutno na umu imao nešto drugo.

— Dovedite Kentona ovamo — rekao je naslanjajući se na jedno oboreno stablo.

Tjug Hodžis ga je iznenađeno pogledao i rukom popravio opasač na trbuhu. Zažmirio je preteći očima, ali Holidej je u njegovom pogledu uz pretnju video i senku nesigurnosti i neodlučnosti. — Ako ne dovedete Kentona, mister, ja ću poći sam do njega, makar mi vi pretili tom puškom.

— Nikuda vi nećete poći oдавде, probisvete — promumlao je Hodžis ljutito.

Holidej ga je kratko ošinio pogledom, a onda se njegovo lice razvuklo u slab smešak. — Prestanite sa tim nepodobnim izrazima, Hodžise. Kenton je na mene ostavio utisak pametnog i pravičnog čoveka, ali vi mi izgledate kao prava kompletna budala. A sad, pođite i pozovite ga, jer ako to ne učinite, ja ću sam otići. Onda biste morali da mi pucate u leđa, a to nije prijatno, zar ne?

Hodžisove usne su pobledale od stiskanja i on je čvršće pritegao pušku. — Mister, radićete samo ono što vam kažem. Ili pođite u šetnju, ili uzmite onu sekiru, ili nazad u kolibu.

— Nećete imati hrabrosti da pucate, Hodžise.

— Neka vas vrag nosi! — dreknuo je Hodžis i dišući ubrzano pošao korak napred prema Holideju. Holidej je mirno stajao rukom oslonjen na kuk. Videvši da je Hodžis okrenuo pušku kundakom napred, u nameri da ga udari, on je zakoračio u stranu i munjevitim pokretom ruke skinuo šešir sa gla-

ve i bacio ga Hodžisu u lice. Hodžis je kriknuo više od iznenađenja nego od bola i istovremeno, Holidej je poskočio, zamahnuo nogom i udarcem čizme izbio mu pušku iz ruke. Od siline udarca Hodžis se zateturio, a Holidej je to iskoristio i još jednim zamahom noge šutnuo pušku niz strminu. Zatim je opet mirno stao, pogledao razjarenog Hodžisa i bez reči se uputio niz padinu sa ciljem da ostvari svoje upozorenje i potraži Baka Kentona. Istog trenutka Hodžis je povikao.

— Rajte! Benere! Dođite ovamo! — Holidej je zastao i bacio pogled preko ramena. Celo jutro posmatrao je kako su ova dvojica pružnih radnika svom snagom predano radili na cepanju oborenih drva i tesanju železničkih pragova. Hodžis je nekoliko puta odlazio da porazgovara sa njima i uvek se s osmehom vraćao na svoje stražarsko mesto. Sada su na njegov poziv obojica dotrčali preko padine, a Hodžis je ostao na mestu i otrešajući prašinu sa odeva, namršteno gledao čas niz padinu niz koju se otkotrljala njegova puška, čas na Holideja.

— Prebijte tu hulju! — doviknuo im je Hodžis kada su obojica drvoseča usporili trk stigavši na nekoliko metara od Doka.

Holidej je pogledao prema kampu i video da je najbliži radnik udaljen dobrih dve stotine metara. Još od doručka nije bilo ni traga od Kentona i Dok se zapitao da li u tom momentu može očekivati pomoć sa bilo koje strane.

No, više nije bilo vremena ni za kakvo razmišljanje već samo za

odbranu, jer je Hodžis jurnuo na njega, a Bener i Rajt su se preteći približavali sa obe strane. Holidej je zauzeo odbrambeni stav, dočekao Hodžisov napad i pustio ga da priđe na dohvat ruke. No, nije hteo da odmah izmenja udarce sa Hodžisom, već je skočio korak u stranu i ostavio Hodžisa između sebe i dvojice drugih napadača.

Iskoristivši trenutak pred početkom obračuna, rekao je mirnim glasom. — Nemamo zbog čega da se tučemo, ljudi.

Ali, Hodžis nije hteo da ga čuje. Crven od ljutnje povikao je. — Čuli ste me... prebijte ga! Ako nećete, časna reč, ja ću prebiti vas dvojicu.

Rajt i Bener nisu više gubili ni trenutka u prosuđivanju šta je pravo a šta ne u ovoj situaciji i nasrnuli su na Holideja. Holidej je odbio njihove udarce i ponovo odskočio korak unazad. — Loše radite, momci, da znate.

— Nosi se — doviknuo je jedan od njih i u tom trenutku Hodžis je nasrnuo vitlajući obema rukama. Holidej je izbegao prvi udarac, ali drugi ga je ipak zakačio po levoj strani lica. Holidej je osetio blizak miris znoja od tela ljudi koji su mu se približavali. Mada je munjevito izbegao nalet jednog od dvojice Hodžisovih pomagača, drugi ga je dograbio za desnu nogu i povukao. Holidej je izgubio ravnotežu i za tren oka sva trojica su se našli na njemu. Na domak svog lica Dok je ugledao Hodžisovo crveno, od besa izobličeno lice. Zamahnuo je pesnicom koliko je mogao i začuo prigušen krik bola. Uz krajnji napor uspeo je da sa sebe

strese i ostalu dvojicu i dograbivši ih za kosu, tresnuo im je glave jednu o drugu. Skočivši na noge, dočekao je napad Hodžisa, koji je mašući toljagom ciljao na Holidejevu glavu. Dok se sagnuo i začuo tup udar drveta o glavu jednoga od dvojice preostalih napadača. Zatim je i sam gledajući ljude oko sebe kroz maglu borbenog žara nasrnuo, ne osećajući udarce koje je primao.

Njegove pesnice nemilosrdno su pogađale lica i tela Hodžisa i Rajta. Od jednog udarca Hodžis se pružio na zemlju. Obično uzdržan prema oborenom neprijatelju, Dok ovaj put nije mogao da se na tome zaustavi. Okrenuo se da bi zadao strahovit udarac drugome napadaču u bradu, a onda je zadao još nekoliko udaraca koji su Rajta oborili na tlo. Rajt je pao pored Hodžisa i nije se pomerio. Za to vreme je treći napadač uspeo da ustane i posle nekoliko pijanih teturavih koraka sve se završilo padanjem na zemlju.

Tog trećeg obilno je oblivala krv.

Holidej je uzmakao nekoliko koraka i maramicom obrisao krv sa ruku. Na galamu sa druge strane čistine okrenuo se i ugledao grupu od pet ljudi, među kojima je bio i Bak Kenton, koja mu se žurnim korakom približavala. Naslućujući da svakog momenta može doći do obnavljanja tuče, Holidej se okrenuo i uputio se ka šumi na vrhu padine. Stigavši do brdskog prevoja, ugledao je u jednoj hladovitoj udoljici četiri sapeta konja. Potrčavši prema njima, praćen glasovima uzrujanih gonilaca za sobom, stigao je do konja, kratko ih os-

motrio da bi procenio u kakvom su stanju i izdvojio jednu kobilu čvrste građe. Bacivši se kobili na leđa, okrenuo se i poterao je dalje od potere. Tog jutra čuo je iz svog zatvora razgovor nekih ljudi o subotnjem odlasku u grad i njihov razgovor otkrio je Doku da je taj grad, nazvan Flint Krik, negde na jugu od logora. Tako se Dok Holidej uputio u tom pravcu praćen kuršumima koji su pršteći odbijali komadiće stena oko njega. Izašao je iz dolje na drugoj strani, poterao kobilu uz jedno kratko uzvišenje i stigavši do vrha, naišao na Baka Kentona i još trojicu ljudi koji su mu zatvarali put ka gradu. Kenton je stajao visok, čvrst i odlučan, lica porumenelog od ljutnje. Setivši se kako ga je pri prvom susretu Kenton nekoliko puta udario, Holidej je usmerio konja pravo prema njemu. Nalazio se samo nekoliko metara daleko od Kentona kada je taj snažni čovek potegao revolver, a istovremeno, kao da im je time dao znak, još dvojica graditelja pruge otvorili su vatru. Holidej nije stao već je nagnao kobilu pravo na Kentona koji je u poslednjem momentu pokušao da odskoči u stranu. No, prsa kobile i Holidejeva noga zakačili su ga i oborili na zemlju. Holidej je projurio pored njih pravo u suvu, suncem ispijenu preriju koja se pružala dalje od logora, a onda pustio kobilu u ujednačen, ne previše žustar trk duž obale plitke rečice.

IV

Pošto se veći deo jutra skrivao, Ben Ifler je konačno odlučio da nastavi put i pešice odmakne iz

ove opasne zone. Bok, grudi i slabine, na koje je pao sa neukrotivog vranca, jako su ga boleli, a članak na nozi počeo je da se nadima. Vezavši okovratnu maramu oko zglavka na nozi da bi na taj način podvezao povređene mišiće, pošao je šepajući ivicom prerije, proklinjući vrućinu, bol i crnog ždrepcu. Bio je prešao tek pola milje kada su ponovo naišli isti oni konjanici koji su pored njega prošli nešto ranije toga dana i vraćajući se svojim tragom, još uvek zurili u zemlju tražeći tragove onih koje su gonili. Ifler se ponovo zavukao na jedno skrovito mesto, ovaj put u jednu kamenitu jarugu iz koje mu se pružao jasan pogled na tragače, a koja mu je istovremeno nudila siguran zaklon. Sedeo je u jaruzi i znojio se još pola časa pre nego što su konjanici, očigledno našavši trag koji su nameravali da slede, žurno odjahali.

Brišući znoj sa čela i glasno proklinjući, Ifler se ponovo dao na hodaње. U toku podnevnih časova i prvih časova posle podneva išao je, bolje reći vukao se prema severu, moterći pažljivo u pravcu odakle je došao. Napredovao je vrlo lagano, iako je žarko želeo da što pre napusti opasnu oblast. No, obuzdavao je svoja osećanja, znajući da u ovoj surovoj zemlji panika ne vodi ničemu i da može doneti neslavan kraj. Negde oko polovine poslepodneva napustio je stenovitu oblast i zašao u ravnu preriju. Tu se malo odmorio u senci jednog drveta. Osećao je da ga lice peče od žarkih sunčevih zraka i da ga noge bole od pešačenja, ali

nije se usudio da skine čizme jer se bojao da ih više, neće moći da navuče. Bok ga je povremeno se-
vao i bockao, što je nagoveštava-
lo da je možda slomio rebro ili
dva, ali bojao se i to da proverava.
Opružen na zdravu stranu po-
smatrao je crne oblake koji su se
skupljali na nebu i polako vraćao
dah.

Posle pola časa otpio je nekoli-
ko gutljaja iz poluprazne čaturice
i s mukom umorno ustao. Nastavivši
da hoda, počeo je sada još
više da hramlje i pogled na visoke
vrhove između kojih se kao crna
linija izdvajao jedan taman usek,
taman kao i oblaci koji su se nad-
nosili nad vrhove, dovodio ga je
skoro do očajanja. Izgledalo mu je
da nikada neće doći do njega. Pr-
ve retke kapi kiše pale su po su-
vom tlu. Pred njim se pružala sa-
ma zemlja, gola zemlja, i kiša će
uskoro ceo kraj pretvoriti u kliza-
vu žitku masu. No na njegovu sre-
ću, kiša je posle nekoliko minuta
prestala i sa brdskih vrhova došao
je talas svežijeg vazduha. Nagnut
napred Ifler je nastavio da hoda,
a svaki bolan korak izmamljivao
mu je iz grla bolno stenjanje. Tre-
balo mu je više od jednog časa da
stigne do useka između dva brdska
prevoja, gde je iscrpljen zastao a
onda se svom težinom naslonio
ramenom na jednu stenu.

Kroz tešku zamarajuću tišinu do
njegovog uha došlo je jedva ču-
jan šum. Ben Ifler se uznemireno
osvrnuo oko sebe. Našavši da je
teren iza njega pust, pozvao je ne-
što smirenijim glasom. — Džodi,
jesi li to ti?

Niko nije odgovorio.

Ifler je opsovao, a onda se od-

lučno uspravio i hramljući zako-
račio u usek. Visoki zidovi klanca
zaustavljali su poslednje ostatke
zalazećeg sunca, ali to je za Iflera
bilo povoljno... njemu je sumrak
odgovarao. Pošao je dalje, stežući
zube da bi zaustavio stenjanje i
pritiskujući rukom bolno mesto na
grudima. Posle tridesetak metara
zastao je.

— Džodi, do đavola!

Ovaj put sa bliskog rastojanja
ispred njega začuo se šum i ma-
lo zatim pojavila se neka sićušna
osoba.

— To sam ja, Bene. Dođi ovamo
i pomози mi.

— Tata!

Neki čovek je požurio ka Benu,
a zatim su se sa obe strane useka
pojavili još dvojica. Zbog slabe
svetlosti Ben nije mogao da pre-
pozna nijednoga od njih.

— Uganuo sam članak i povre-
dio grudni koš, a sem toga sam
skoro spao s nogu dolazeći ovamo.
Stavite vodu za kafu i donesite mi
nešto za jelo.

Spremne ruke su prihvatile Be-
na. Talas iscrpljenosti ga je zahva-
tio i on zatvori oči.

— Gde ti je konj, do đavola, ta-
ta?

Ben Ifler se zagledao u zabrinu-
to lice svog mlađeg sina Džodija
i nešto promumlao. — To nije va-
žno. Jeste li obesili one kože kao
što sam vam rekao?

— Jesmo, tata.

— A jeste li zakopali meso?

— Jesmo.

Ben Ifler je zadovoljno promum-
lao i čvrsto stisnuo rame svog si-
na. — To ste odlično uradili. de-
čko, zaista odlično. Ja sam uradio
ono ostalo, a kauboji su prešpartali

preriju kao lovački psi, kao što sam i rekao da će biti. Mislim da su do sada i železničari zacelili rane i da se i jedni i drugi pripremaju za veliki obračun.

— To znači da će plan uspeti, tata? — rekao je Džodi pomažući ocu da se spusti na zemlju.

— Uspeće, sinko. Jesam li ikada planirao nešto što nije uspelo?

Džodi nije odgovorio. U toku poslednjih pet godina njegov otac ga je naveo da desetak puta rizikuje život, katkad za nešto što je on lično smatrao ludošću. Ali, nikada se nije žalio zbog toga, niti se protivio, i nije video nikakve svrhe da to sada počne. Ostala dvojica bili su zauzeti oko vatre i posmatrajući Bena Iflera sa rastojanja, nisu se mešali u razgovor. Bili su to snažni, krupni ljudi, koščati i mišićavi, opaljeni suncem i vetrom, Keš Kolbi i Taj Harper, ljudi koji sami po sebi nikada nisu mnogo razmišljali. Povezivanje sa Benom Iflerom bilo je za njih sasvim prirodna stvar od prvog momenta kada im je Ifler pomenuo avanturu sa kradom stoke. Kako su se stvari razvijale, njih dvojica nisu videli nikakav razlog da odu odatle i potraže neki drugi posao. Smatrali su da Ben dobro zna šta radi.

Keš Kolbi je nasuo kafu u lonče dok je Harper zagrevao u tiganju nešto hrane. Kolbi je prineo lonče tople kafe i dao ga Benu Ifleru.

— Kafa nam je na izmaku, Bena.

— Ne mari, nećemo još dugo. Mislim da do kraja nedelje, ako nisam ozbiljno povređen, možemo prići skupljanju i teranju goveda. Kako se meni čini, imaćemo skoro nedelju dana vremena da krdo do-

teramo do granice. Odatle pa dalje to će biti pravi izlet.

Keš Kolbi, koga Ben Ifler nikada nije video da se osmehuje, klimnuo je glavom u znak slaganja i udaljio se da o tome porazgovara sa Harperom. Pošto je popio kafu, Ben Ifler je pojeo spremijenu večeru. Zatim je legao na leđa, sklopio oči i zaspao.

Tri časa posle zalaska sunca Dok Holidej je ujahao u Flint Ridž. Gradić nije bio ništa više nego obično usputno naselje. Postojao je jedan salun, jedan restoran, pansion za izdavanje soba za prenočište, zatvorska zgrada i još nekoliko trgovina. Nešto dalje od poslovnog centra nalazila se skupina malih kuća. Holidej je ostavio kobilu vezanu za privezište ispred saluna i ušao unutra. Salun je bio prepun. Pokazalo se da su posetioци većinom meštani koji su se tu okupljali da prikupe novosti, a samo nekoliko njih bili su odeveni kao kauboji i pripadali su bližim ili daljim rančevima. Na udaljenom kraju šanka stajao je jedan čovek sa metainom zvezdom na prsima i oslonjen na okvašenu drvenu tegu ispijao svoje piće. Oči su mu bile primetno crvene od mamurluka. Šerif nije pokazivao nikakvo interesovanje za kretanje ljudi oko sebe.

Holidej je iz džepa prsnika izvadio nešto sitnine i poručio pivo. Kada ga je krčmar uslužio, on je smireno otpio nekoliko gutljaja i povučen u sebe osmotrio šta se u salunu događa, zadovoljan što na

njega niko nije obratio pažnju. Dolazeći u grad, razmišljao je o svom vrancu i pitao se da li je njegov ždrebac još uvek u kamentoj ravnici sa one strane logora graditelja pruge.

Plan mu je bio da se te noći dobro odmori, da sutra pribavi sebi neki revolver i da sa prvom svetlošću dana pođe u potragu za svojim konjem. Ako nađe vranca, nameravao je da poseti Kentonov logor i da tamo uzme svoj opasač i revolver sa drškom od slonove kosti, kao i druge stvarčice koje su mu tamo ostale, i da posle toga celom čoporu smutljivaca, a posebno Hodžisu, kaže zauvek zbogom i pošalje ih do đavola.

Ispio je tako svoje pivo i naručio drugo. Pitao se da li su možda Kenton i njegovi ljudi pošli u poteru za njim i da li će možda još te noći doći u Flint Ridž da ga potraže, kada je iza sebe začuo neko kretanje praćeno žestokim udarcem šake po šanku. Okrenuvši se upola, Holidej je pred sobom ugledao čoveka sa metalnom zvezdom koji je zakrvavljenim očima zurio u njega.

— Nisam vas do sada video ovde, stranče — rekao je šerif mrmljajući.

Holidej je odmahnuo glavom. — Upravo sam stigao.

— Odakle, mister?

— Sa severa.

— Tamo ima puno mesta.

— Na primer, iz Luška.

Šerif je nešto progundao, a onda pažljivo odmerio Holideja od glave do pete. Ono što je video nije mu dalo odgovor na pitanje koje je sebi postavio. — Šta vas dovodi u Flint Ridž?

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima. — Ništa posebno, putujem onako iz zadovoljstva.

— Kauboj očigledno niste, a ne vidim da imate kofere sa sobom, što znači da niste ni trgovački putnik. Šta ste onda?

— Rekao sam vam, putnik iz zadovoljstva.

Šerif ga je još jednom odmerio i odmahnuo glavom. — Ne volim u svom gradu ljude bez određenog zanimanja. Takvi ljudi mogu da postanu izvor neprilika, a ja želim da ovaj grad živi u miru. Preporučujem vam stoga da pazite šta radite.

Holidej je klimnuo glavom i srknuo pivo. Šerif je žedno liznuo suve usne i primetivši njegovu želju, Holidej je izvadio iz džepa nešto novaca i spustio ga na tezgju.

— Popijte nešto, šerife.

— Nemam ništa protiv — promrmljao je šerif i rukom pozvao krčmara da priđe, a onda dodao. — Šerif Tod Mercen.

Holidej je za trenutak počutao, a onda rekao. — Džon Blejk.

Krčmar je doneo dva piva i udaljio se pošto je prethodno radoznalo pogledao Holideja. Mercen je odmah dograbio čašu i ispio skoro polovinu tečnosti pre nego što je obrisao usta rukavom i zadovoljno zacoktao, kao da je to bila prva čaša pića koju je okusio posle dugotrajnog putovanja kroz pustinju.

— Mislio sam da ćete možda potražiti ovde neki posao, Blejk. Ako ste to imali na umu, onda vam kažem da se u ovom kraju ne obrće mnogo novca, naročito ne u ovo doba godine. Veliki dogoni stoke kreću odavde tek kroz mesec dana, a tek po povratku rančeri su puni

para. Jeste li videli one oluine oblake dok ste dolazili ovamo?

Holidej je rekao da ih je video. Oblaci su se gomilali u toliko pretećem obimu i izgledu da je to moglo biti problem za njegovo traženje izgubljenog vranca. Žaoka nestrpljenja bocnula ga je u kičmu.

— Možda ste već nekada bili u krajevima gde kiša zna žestoko da pada, mister Blejk, ali kladim se da nikada niste doživeli takve provale oblaka kakve znaju da se proliju u ovim krajevima. Kiša tako pada da prosto sabije čoveka u zemlju, ako niste znali.

— Predeo izgleda tako kao da mu je potrebno mnogo kiše — odgovorio je na to Holidej i njegov odgovor izmamio je još jednom Mercenovo gundžanje o tome kakve su koristi od kiše i kakve sve teškoće one ovde mogu prouzrokovati. Holidej ga je jedva slušao i bio je vrlo zadovoljan kada je kroz leptir vrata ušao neki čovek u pristojnom odelu kakvo se nosilo u preriji. Ugledavši šerifa, taj čovek se uputio pravo prema njemu.

Čim je zastao pored šanka, visoki rančer je rekao. — Šerife, moram da vam oduzmem pet minuta vremena.

Mercen je spustio čašu sa pivom i upiljio se u došljaka. Ni za trenutak nije izmenio svoj opušten stav.

— Zar baš tako, Berkli?

— Da, šerife. Siguran sam da nemate ništa u programu što bi vas sprečilo da malo pođete sa mnom.

Mercen se lukavo osmehnuo i spustio čašu. — Polako, polako, Berkli. Nemam nameru nikome da dozvolim da me požuruje. Ovde sam sa ovim prijatnim čovekom i uživam u razgovoru s njim. Prema tome, sače-

kajte da završim, pa ćete doći na red... sem ako niste raspoloženi da nam se pridružite i potrošite nešto novca.

Holidej je zapazio da je Berkli stisnuo usne. Zatim je pridošlica za trenutak obuhvatio pogledom Holideja pre nego što se uz uzdah ponovo obratio Mercenu. — Šerife, ovo je vrlo važno. Ljudi ginu... da budem precizniji, padaju ubijeni hladnokrvno iz zasede i vreme je da odlepite pantalone od stolice i da učinite nešto u vezi s tim.

Mercen se ispravio do svoje pune visine i namrštio se. — Je li to opet ona stara kavgica između vas i Lيمانovih radnika, Berkli?

— Ista, samo gora — rekao je Berkli. — Jeste li voljni da me saslušate?

— Jesam, slušam vas, ali mislim da će moj odgovor biti isti kao i ranije. Ono što se događa u preriji, to je stvar prerije, a ono što se događa u gradu to je stvar grada. Ja sam zadužen za grad i nemam nameru da se mešam u vaš prerijski obračun. Ali svejedno, ispričajte šta imate i popijte nešto ako hoćete dok vas slušam.

Krčmar je stajao u blizini, očekujući narudžbinu. Progundavši nešto što je ličilo na kletvu, Berkli je izvukao nekoliko novčanica i nehai-no ih bacio na šank. — Dai piće — promrmljao je i okrenuvši se, nadneo se nad mlohavog Mercena. — Šerife, već ste obavešteni da je pre nedelju dana na mom ranču iz zasede ubijen moj predradnik. Koul Dikson. Povodom toga niste ništa učinili.

Mercen je prineo novu čašu piva usnama i po mutnom sjaju njegovih očiju Dok je video da je već

upola pijan. — Berkli, kada su vaši kauboji odjahali do Limanovog kampa i tamo ubili jednog od njegovih ljudi, vi ste uzeli tu stvar u svoje ruke — rekao je Mercen. — Mislim da je time račun izravan i nema ništa što bih ja tu mogao da učinim, niti želim da nešto učinim.

— Stvar je otišla dalje — rekao je Berkli tmurno. — Mnogo dalje.

Mercen je nezainteresovano preleteo pogledom po odaji pre nego što se zagledao u svoje piće. Počeo je da šeta čašu u malim krugovima po šanku.

— Slušam vas, Berkli — promrm-ljao je.

— Onda me dobro slušajte, šerife — podigao je ton Berkli. — Ta železnička gamad juče je ponovo došla u moj logor i ubila mog kuvara Poba Eštona, jednog finog čoveka koji se ni sa kim nije svađao. Moji ljudi su pošli za njima i ponovo je došlo do pucnjave. Rečeno mi je da su još dva čoveka poginula i da ih je nekoliko ranjeno, ali zbog toga ja ne lijem suze. Vrhunac svega je — dodao je Berkli ogorčeno — da su te hulje poklale neka moja goveda. Jedan moj kauboj video je trideset koža u jednoj dolji iza Limanovog logora. I to ne skrivene, nego javno obešene da se suše!

Mercen je napucao usta, otpio gutljaj piva i ponovo obrisao debele usne rukavom. — Krađa stoke, dakle? Vi mislite da je to u gradskoj nadležnosti, Berkli?

— Nego šta! — prasnuo je Berkli mašući rukama. Sve glave okrenule su se ka niemu i u saunu je zavladala duboka tišina. Holidej se radoznalo zagledao u stočara i ocenio da je Berklijev ispad malo neugodan,

ali možda u njemu ima manje liutnje nego što izgleda.

— Možda se to tiče Flint Ridža — progovorio je Mercen — a možda i ne.

— Tiče se Flint Ridža i te kako, šerife. Nemam nameru da stojim skrštenih ruku dok moje ljude hladnokrvno ubijaju. Neću stojati skrštenih ruku dok mi krađu i kolju stoku. Upozoravam vas, šerife, ovo je rat... borba do kraja. Možda i ovaj grad neće ostati po strani.

— Zar moj grad? — rekao je Mercen oštro.

— Da, Mercene, ovaj grad. I one hulje dolaze ovamo. Moji ljudi će se uhvatiti u koštac sa njima svaki put kada se sretnu. Prema tome, odlučite se, šerife. Kažem vam kako treba da im naredite da se čisti iz ovog kraja, a ako vi to ne učinite, onda će odgovornost za one ljude koji od sada izgube život pasti samo na vaša pleća.

Tod Mercen se lagano okrenuo od šanka sav crven u licu. Mutan sjaj odjednom je nestao iz njegovih očiju i on je upro kažiprst Berkliju u prsa. — Mister, vi ste rekli svoje, a sad čujte mene. Ne dajem ni pet para na to što se vaši kauboji i Limanovi ljudi glože i ubijaju, ukoliko se to odigrava van granica mog grada. Ako neki čovek sa bilo koje strane bude ovde pravio neprilike, zaključiće da sam ja još ovde i da za tako nešto znam naći odgovor.

Holidej je zapazio da se na Berklijevom licu ukazala senka brige. Stočar je ustuknuo i obrisao šake o peševe kaputa. Pogledom je preleteo po odaji, a onda ponovo pogledao Mercena.

— Ne želim da moje ljude ubijaju

i da mi krađu stoku, šerife. To je sve.

Holidej je zaključio da je njegov utisak o Berkliju bio blizu istini. Sada je izgledao kao čovek koji bi rado želeo da nije tu. Osetivši svoju prednost, Tod Mercen je nastavio. — Još nešto, Berkli... od sada razmislite dobro o svom položaju. Ne tiče me se kad ste vi došli u ovaj kraj i koliko vaši ljudi troše u gradu. Ovde su svi u istom položaju. uključujući i Limanove ljude. To važi i za ovog čoveka... mister Džona Blejka.

Henri Berkli je letimice pogledao Holideja i nabrao obrve. — Ne poznajem vas, mister.

Holidej je slegnuo ramenima. — Doživio sam malu nezgodu. Izgleda da ste i vi takođe doživeli nešto slično.

— Nezgoda će biti sve više. Blejk — začutao je kratko. — Vi mi ličite na trgovačkog putnika ili bankara.

— Pogrešno, ali moje zanimanje ima veze i sa novcem.

— Pa lepo, šta biste vi uradili kad bi vam neko ukrao vaš novac kao što meni krađe stoku?

Pre nego što je Holidej mogao da odgovori, Mercen je upao. — Dobro, Berkli, dosta toga. Želite da zapalite Limanov logor i to je vaša stvar... ali, vaše brige i želje ne unosite u moj grad.

Berkli je ustuknuo kao da je očekivao da će posle tih šerifovih reči dobara šamar. Odjednom zainteresovan. Holidej je stao između njih. — Je li vaš ranč u onom severnom džepu doline, Berkli?

— Da.

— Onda su možda vaši ljudi juče popodne naleteli na mene i pokušali da me ubiju?

Berkli je zinuo. — Bili ste tamo?

— Da, prolazio sam tuda. a onda me je neko napao i ukrao mog konja. Tek što sam se osvestio, na mene su nasrnuli kauboji ne čekajući da im objasnim šta se desilo. Bio sam prinuđen da bežim do nekog logora koji su vaši ljudi napali. Logor vodi neki čovek po imenu Bak Kenton.

— Hulja! — dunuo je kroz nos Berkli.

Tada se ponovo umešao Tod Mercen. — Da raščistimo to, mister Blejk. Imali ste neprilika i sa Berklijevim ljudima?

— I sa Kentonovim — rekao je Dok.

— Ispričajte to.

Holidej je do pojedinosti objasnio šta mu se desilo i Mercen ga je kratko vreme sumnjičavo odmeravao pre nego što je prišao leptir vratima. Bacivši pogled do privezišta, trgao se. Kada se okrenuo, Holidej je na njegovom licu opet zapazio onaj izraz neprijateljstva i nepoverenja. Vrativši se do šanka, Mercen je nabusito rekao.

— Izgleda da ste ukrali nečijeg konja, Blejk. Onaj napolju ima na sebi žig Baka Kentona.

Holidej je slegnuo ramenima. — Držali su me u zatočeništvu protiv moje volje. Šta biste vi u takvoj situaciji učinili, šerife? Da li biste se priklonili sili?

— Vraga bih — prasnulo je Mercen. — Ne priklanjam se ja nikome... — zastao je u pola rečenice i glasno udahnuo vazduh. — O keji, složiću se s tim, ali šta sad?

— Sad želim da nađem mog konja i da odem.

Berkli je pažljivo gledao Holideja i po izrazu njegovog lica Dok je za-

ključio da ga mori neka briga. Berkli ga nije ostavio u nedoumici kada je zapitao.

— Kako izgleda vaš konj, Blejk?

— Crni ždrebac

Berkli je zinuo. — Vi ste onda jedan od onih koji su ubili mog kuvara! Do đavola, tolike laži...

— Lakše — upozorio ga je Mercen. — Neću dozvoliti da se hvata te za guše — odgurnuo je Berklija i obratio se Holideju. — Kažete da vas je neko napao. Ko je to mogao biti?

Holidej je opisao ono što je zapazio kod Bena Iflera... iznenađujuće snažnog čoveka od pedesetak godina, koji je zaudarao na znoj i u očima imao sjaj očalnika.

— Ako je vaša priča tačna, Blejk, on je jedan od onih koje Berklijevi ljudi traže, zar ne?

— Možda.

— Možda je on ubio Berklijevog kuvara?

— To ne bih znao, šerife.

Zadovoljan sobom Mercen se osmehnuo. Dan je bio dosadan, ali su ga događaji počeli zagrevati. Pred svojim sugrađanima bio je u mogućnosti da iskaže svoj značaj.

— Mora biti da je on jedan od tih Blejk — ponovio je Mercen.

— Mora biti da je to onaj čiji je konj slomio nogu — rekao je Berkli. — Našli smo konja i skratili mu muke.

— Čovek koji vas je napao i uzeo vam konja može biti onaj isti koji je ubio Eštona, zar ne Blejk? — rekao je Mercen zamišljeno. — Nije čudo onda što su vas razliučeni Berklijevi kauboji zamenili za ubicu i pohitali da vas ubiju.

— Bežeći od njih, ja sam naišao na Kentonov logor — rekao je Dok.

— Oni su pomislili da sam na strani kauboja i zadržali me u zatvoru. Kenton jednostavno nije poveravao u moju priču.

Mercen je smešeći se pogledao Berklija. — Sve navodi na to da se radi o sukobu u preriji, Berkli, a ne o nečem drugom. Prema tome idite kući i nosite sa sobom svoje nevolje... one nam ovde nisu potrebne.

Berkli je žmirnuo očima i zaustio nešto da kaže, ali ga je Holidej preduhitrio. — Kad sam pomenuo crnog ždrepcu, to kao da vam je nešto značilo, Berkli. Jeste li videli mog konja?

Berkli je klimnuo glavom. — Jedan od mojih ljudi našao ga je u preriji. Sada je na mom ranču.

— Doći ću tamo da ga uzmem, Berkli — rekao je Dok. Okrenuvši se Mercenu, dodao je. — Onda ću doći ovamo i ostaviću vam Kentonovog konja. Je li to u redu, šerife?

— Naravno da jeste — odgovorio je Mercen. — Milo mi je da ste sredili stvar.

Holidej je nekoliko trenutaka netremice odmeravao šerifa i rančera pre nego što je kratko klimnuo glavom u znak pozdrava. — I meni je milo — rekao je i okrenuvši se, pošao prema leptir vratima. Ali, kada je otvorio vrata, tri konjanika su se zaustavili kod privežišta. Holidej je prepoznao među njima Tjuga Hodžisa i istog trenutka Hodžis je prepoznao njega. Uzviknuvši, Hodžis je potegao revolver. Holidej je skočio u stranu i kuršum je zviznuo pored njega. Bak Kenton je ljutito viknuo na Hodžisa, ali je njegov povik prigušio bolan iauk koji se začuo iz saluna. Budući nenaoružan, Holidej se dao u trk prema mračnom ulazu u sporednu ulicu. Skrenuvši u nju,

osvrnuo se i video kada je Kenton izbio revolver iz ruke Tjuga Hodžisa. Držeći se rukom za okrvavljeno rame, Henri Berkli je posrćući prešao preko trotoara i naslonio se na stub nadstrešnice pre nego što je pao.

V

— Do đavola, Hodžise, opomenuo sam te da ne potežeš revolver — viknuo je Bak Kenton kada je Hodžis sjahao s konja. Tmurnog lica Hodžis je vukao vođice svog konja pre nego što je turobnim glasom odgovorio.

— Video si ga, Bak. To je onaj čovek koji je ukrao našeg konja!

— Misliš na Bleika? Zaveži, čoveče — prasnuo je Kenton stavljajući Hodžisov revolver sebi za pojas. Kleknuvši pored onesvešćenog stočara, okrenuo ga je na leđa, a u tom trenutku iz saluna je izašao šerif. Prepoznavši Kentona, mahnuo je revolverom.

— Dalje od njega, Kentone!

Bak Kenton je digao glavu. — Polako, Mercene, ovo je nesrećan slučaj.

— Kada je neko ranjen, to nikada nije nesrećan slučaj. Kentone. Kad u ruke uzimaš pištolj, onda sigurno nameravaš da ga upotrebiš. Berkli ovo nije zaslužio.

Kenton se lagano uspravio. Šerif je ozbiljno osmotrio Hodžisa i njegove pratiocice pre nego što je kleknuo pored Berklija. Uprkos njegovim nesimpatijama za stočara, on je ipak sažalievao ovog snažnog čoveka koji se, vrativši se svesti, previjao od bola. Ustavši lagano, pogledao je liude okupljene na trotoaru.

— Odnosite ga do doktorove kuće

i recite mu da ga zadrži dok ja ne dodem.

Kada su prisutni pohitali da poslušaju, šerif se okrenuo Kentonu. — O keji, da čujemo vašu izjavu. Recite mi šta vam daje pravo da dodete u moj grad i pucate na liude?

Pošto je oštro pogledao Tjuga Hodžisa, Bak Kenton je ponovio. — Kuršum nije bio namenjen niemu, šerife, bio je namenjen onom skitnici Bleiku koji je juče došao u naš logor da pravi gužvu. Danas mi je ukrao konja i pobegao. Dokaz je tu na privezištu.

— Video sam konja i čuo Bleikovu priču. Kentone, u koju verujem. Bleik je na mene ostavio utisak nedužne žrtve nesrećnih okolnosti. Možda bi neki od vas trebali da se bolje zamisle i onda ne bi bilo toliko nevolja koje mi kvare život. No, bez obzira na to... činjenica je da je Henri Berkli ranjen i zbog toga moram da vas zadržim u pritvoru, Kentone.

— Ja sam pucao — umešao se Tjug Hodžis.

Mercen se osmehnulo polovinom usta. — Ostavi sad to, Hodžise. Znam šta sam video.

— Videli ste kada mi je mister Kenton izbio revolver iz ruke, a onda ga uzeo i stavio ga sebi za pojas. Vidite, ako uopšte gledate, šerife, da ja nemam revolver, prema tome, ako hoćete nekoga da uhapсите onda najbolje zadržite mene. Tako mi svega na svetu, ne bojim se da odgovaram za ono što sam učinio... pucao sam na konjokradicu!

Mercen je izvukao pištolj iz Kentonovog pojasa i proverivši ga našao da je jedan metak ispaljen. Zadenao je pištolj sebi za pojas i belo pogledao Hodžisa. Nikada nije imao

vremena za tog čoveka. Kada je bio pijan, što se često dešavalo, Hodžis se samo žalio na Flint Ridž. — Ne slažem se s tim da je Blejk konjokradica. Uzeo je konja, to je tačno, ali nije me lagao, a uvek sam naklonjen čoveku koji govori istinu.

— On se ušuniao u naš logor, Mercene, i napričao gomilu laži da bi prikrrio svoje špijunske namere. Očekujete li da to trpimo?

— Holidej je samo običan putnik litalica, Kentone. Pogrešno sudite o njemu.

— Vraga pogrešno sudim — prasnua je Kenton. — Bio je ovde sa Berklijem i verovatno mu je ispričao kakav je položaj našeg logora, koliko ljudi imamo, gde je najlakše prići i ostalo. Ako ga uhvatim, platiće mi za izdaju, a i za krađu konja.

Mercen se ispravio do pune visine i pritisnuo Kentona kažiprstom u prsa. — Neću dozvoliti nikome da pravi nered u mom gradu, imajte to na umu Kentone. A ono što sam rekao, istina je, Blejk je prolazio ovim krajem i neko ga je napao. On ima puno pravo da se ljuti i na stočare i na graditelje, i zato ga ostavite na miru. Pozajmio je konja, kako kaže, i to mi je objasnio dok smo pili pivo. Što se tiče Berklija, on je hteo da nešto preduzmem, ali ja sam to odbio. U svakom slučaju, to je završeno i Blejka ostavite na miru.

Bak Kenton ga je zbunjeno pogledao. — Ali, ja sam ga video, Mercene! Zašto ga pokrivete? Berkli je započeo rat...

— Pošto su vaši ljudi ubili njegovog nadzornika i njegovog kuvara i poklali njegova goveda, Ber-

kli je našao goveđe kože na vašoj ogradi, Kentone.

— Kože? Kakve kože?

— Goveđe kože sa njegovim žigom. Sad idite, nađite Limana i dovedite ga meni. Ja ću privesu Berklija. Onda možemo sesti i raspraviti tu stvar.

Kenton se uozbiljio. — Niko sa naše strane, Mercene, nije zaklao ni jedno jedino Berklijevo grlo. Kupili smo od njega stoku kada smo počeli rad i još uvek imamo dovoljno usoljenog mesa.

— Recite to Berkliju — rekao je Mercen i rukom pozvao Tjuga Hodžisa da priđe. Kada je snažni graditelj pruge stao pred njega, Mercen ga je zgrabio za rame i gurnuo ga niz trotoar. Hodžis se usprotivio, ali mu je Mercen dobio. — Samo napred, mister, i ne protiv se.

Pošao je za Hodžisom koji je nastavio da glasno protestuje sve do male zgrade na kraju ulice. Gurnuvši Hodžisa unutra, zaključao ga je u ćeliju, a onda ponovo izašao pred zatvor. Sa olakšanjem je opazio da je u gradu sve mirno. Od Baka Kentona i njegovih ljudi nije bilo ni traga. Namestivši bolje opasač za revolver na trbuhu, šerif Tod Mercen se uputio niz ulicu, pitajući se kuda je nestao Džon Blejk odnosno Dok Holidej.

Pobegavši sa opasnog mesta ispred saluna, Dok Holidej se prikrrio u sporednoj ulici. Nenaoružan, bez konja, počeo se ljutiti na grad i sve ono što je sa njim bilo u vezi. Ali, pokazalo se da na Toda Mercena može računati i zbog to-

ga je Dok smatrao da ima šanse da iz te oblasti ode u miru kao što je i došao.

Video je Mercena kako prelazi preko ulice, a nešto ranije video je Kentona i njegove pratiocice kako se udaljavaju u drugom pravcu. Kada je Mercen krenuo u neko dvorište, Holidej je zaključio da to mora biti doktorova kuća. Pa dobro, Berkliju neće trebati njegov konj. Trebalo ga je samo naći. Sa tom idejom na umu Holidej je prešao preko ulice i zaustavio se pred dvorištem u koje je ušao Tod Mercen. Mercen je stajao na verandi i gledao Holideja koji mu je prilazio. Na otvorenim vratima stajao je jedan visok, vitak čovek.

— Dođite, Blejk — rekao je Mercen. — Jeste li došli da vidite Berklija.

— Hteo sam da pozajmim njegovog konja, pošto njemu neće trebati — rekao je Dok. — Mislio sam da odjašem do njegovog ranča da uzmem svog konja i nastavim put.

— To bi bila dobra ideja, samo što Berklijev konj nije ovde, kao ni Berkli. Izgleda da stočar nije tako teško ranjen kao što sam mislio.

— Zar je otišao?

— Da, i to ogorčen. Doktor nije mogao da ga zadrži, ali smatram da će ga napor od jahanja oboriti u postelju.

Holidej je obaveštenje prihvatio s umornim uzdahom. — Onda ću morati da nađem nekog drugog konja. Da li biste mi pozajmili svoga, šerife?

— Bih, Blejk, ali i meni će biti potreban. Na vašem mestu, ja bih pokušao u štali.

Holidej je zahvalio i okrenuo se da pođe.

— Još nešto, Blejk. Pazite se Baka Kentona. On nije preterano oštrouman, ali je vrlo tvrdoglav kada nešto sebi utuvi u glavu. A za vas smatra da ste neka vrsta špijuna koji radi za stočare. Ako neko namerava da vas smakne, to je on.

— Kenton me mnogo ne zabrinjava — rekao je Dok.

— Možda vas ne zabrinjava, ali mene brine. Kenton nije kukavica i mnogo puta je dokazao da ne umiče pred okršajem.

Holidej je klimnuo glavom i uputio se niz ulicu. Nije znao gde se nalazi štala, ali je deset minuta kasnije, idući za šumom nekih kola, ugledao osvetljeno dvorište na kraju ulice. Neki mladić otvorio je vratnice. Kola su ušla unutra, a za njima jedan konjanik koji je sjahao iz sedla i predao mladiću vođice u ruke. Kola su se zaustavila pred zgradom i Dok je čuo kada je konjanik umorno rekao. — Ispregni kola i ujutru ih dobro očisti, Bol. Postaraj se da konji budu nahranjeni i napojeni.

Mladić je klimnuo glavom, ali je Dok primetio da je njegova pažnja bila usredsređena na osobu u kolima, osobu koja je sišla iz kola uz pomoć konjanika. Kada je dvoje putnika prišlo bliže svetiljci, Holidej je shvatio razlog mladićevog interesovanja.

Vozač kola bila je visoka, vitka, divna mlada žena. Ona je zastala ispod svetiljke, skinula šešir i zatrešla glavom da bi doterala slepljenu kosu, i pri tom pokretu silueta njenog tela jasno se ocrtala ispod zategnute svilene bluze. Mla-

dić je zakolutao očima, snažno udahnuo kroz stisnute zube i smeteno naleteo na konja kojeg je još držao. Na punim usnama mlade žene zaigrao je kratak osmeh i namestivši ponovo šešir na glavu, ona je ravnodušno pogledala svog pratioca.

— Idem odmah u krevet, oče — rekla je. — Jako sam umorna.

— Nećeš da večeraš, Džulija?

Mlada žena je odmahнула glavom i rukom zagladila bluzu. Primetivši da je mladi Bol još uvek guta očima i da ne skriva tu činjenicu, ona mu je odlučno okrenula leđa i uzela oca pod ruku. Kada je ugledala Holideja koji je izašao iz mraka, ona je naglo zastala, naizgled uplašena. Videvši Holideja, njen otac se isprsiio, a zabrinutost se ogledala na njegovom lepom licu. Zakoračio je tako da je stao ispred mlade žene i pogledao Holideja kao da očekuje njegov izazov. Holidej im se kratko ali galantno poklonio, a kada je prošao, iz devojičinog grla začuo je slab, jedva čujan uzdah olakšanja. Pogledavši je, zapazio je da ga još sumnjičavo posmatra mada se bila povratila od prvobitnog iznenađenja.

Holidej je pošao dalje i dozvao Bola. Kada je mladić došao iz dvorišta, Dok mu je zatražio konja. Mladić je odmahnuo glavom. — Ne iznajmljujemo konje, stranče.

— Platiću dobro. Šerif nema ništa protiv da odem iz grada — rekao je Dok.

Mladić je ponovo odmahnuo glavom. — Bez obzira. Čak i ako bismo imali konje, što nemamo, nemamo pravo da ih iznajmljujemo.

Ako Mercen želi da vam pomogne, neka vam da svog konja.

Holidej se nestrpljivo uzvrpoljio, ali je samo nezadovoljno progundao i okrenuo se da pođe. Ugledao je oca i kćer na ulazu u sporednu ulicu i dvojicu ljudi koji su im prilazili. Prepoznao je Baka Kentona koji je nešto rekao ocu i trgao se kad je video Holideja.

— Do vraga, eno ga! Mister Blejk, želim da razgovaram s vama.

Bol je ustuknuo od Doka i rekao. — Stranče, ne pravite gužvu. Imam revolver koji znam da upotreblim.

Dok se oglušio o Bolove reči i pogledao Baka Kentona koji mu je prilazio. Kada je Kenton bio sasvim blizu, Dok mu je rekao. — Mister, idete mi na nerve.

— Biće i gore od toga, Blejk! — zaurao je Bak Kenton.

— Rekao sam šta sam hteo, mister. Ostavite me na miru.

Otac i kći su prišli korak bliže i Kenton im je dobacio. — Bolje bi bilo da uklonite odavde mis Džuliju, mister Limane. Ovaj čovek zaslužuje da ga dobro preslišamo.

— Šta je učinio? — zapitao je Liman.

— Šta je učinio? Špijunirao nas je za Berklijev račun, pucao na naše ljude, ukrado mog konja. Pridobio je nekako Mercena za sebe, iako je njegova banda ubila dva naša čoveka.

— Dva čoveka? — izustio je Liman zaprepašćeno.

— Da. Kasnije ću vam sve objasniti, mister Limane. O kej, mislim da je vreme da se Džulija navikne

i na ovakve stvari, da vidi kakav je život ovde u divljini.

Dok je govorio, Bak Kenton je premeštao težinu tela sa jedne noge na drugu. Stisnuo je pesnice, a njegov pratilac počeo je prilaziti Doku sa desne strane.

— Vi ste budala, Kentone — rekao je Dok i istog trenutka Kenton je zadao prvi udarac.

Holidej se sagnuo i izbegao udarac, a istog trenutka nasrnuo je i Kentonov pratilac. Dok ga je dočekao, odgurnuo i izbegao još jedan divlji Kentonov nasrtaj. Tada se na vratima štale pojavio Bol sa pištoljem u ruci. U Holideju je uzavreo bes.

— Limane, pozovite ove budale, pa ću vam objasniti šta se desilo.

— Svršeno je sa lažima, Blejk — rekao je Kenton ogorčeno i zadao Doku udarac u vrat. Udarac je bio bolan. Kada je drugi graditelj zadao Holideju udarac po nadlaktici. Holidejeve brane su popustile. Jednim kratkim ostrim udarcem u bradu oborio je Kentona na kolena i kada se okrenuo prema drugom, video je ovoga kako zbunjeno stoji ukočen. Holidej mu je zadao dva kratka udarca u pleksus i vilicu, ali je dotle Kenton ustao na noge. Holidej je blokirao tri njegova udarca i zadao dva, od kojih je Kenton pao na leđa i ostao nepomično da leži.

Liman je sa nevericom zurio, ali se Holideju učinilo da u očima mlade žene vidi iskru divljenja. — Umete da se snadete, mister Blejk — rekao je Liman. — Smakli ste Baka Kentona i onog drugog, ali da vidimo šta možete učiniti protiv ovoga.

Holidej je pogledao mali revolver u Limanovoj ispruženoj ruci. Videvši revolver, mlada žena je prigušeno kriknula. — Oče!

— Idi u svoju sobu, Džulija, i čekaj me.

— Ali, oče...

— Učini što ti kažem, Džulija!

Mlada žena se ukrutila i sevnula očima, ali se okrenula i pošla. Tek što je prešla nekoliko koraka, sa vrata štale oglasio se Bol.

— Mister Limane, ne želim da se mešam u svađu između vas i Berklija, ali ne mogu mirno da stojim i gledam kako čoveka hladnokrvno ubijate.

— Gledaj svoja posla, Bol — grmnuo je Liman i dižući pištolj prišao korak bliže Holideju.

— Celog života sam gledao svoja posla, mister Limane — nastavio je Bol otežući. — Kako mi se čini, moja je dužnost da vas ubijem ako ispalite metak na tog čoveka. Prema tome, uzmite vašu kćer i idite oдавде.

Liman je pobledeo u licu od besa, ali mu je pogled na snažnog štalskog momka ulio osećanje nesigurnosti. Džulija mu je prišla i stavila mu šaku na ruku.

— Molim te, oče. Ništa još ne znamo o tom strašnom događaju.

— Znam ono što mi je Bak rekao, devojkо. Ne mešaj se u ovo.

Pošto se malo ohladio od tuče, Holidej je počeo da stresa prašinu sa odela i rekao. — Mislim da je vaša kći u pravu, Limane. Ja nemam ništa ni sa vama ni sa vašim ljudima. Pitajte šerifa koji upravo dolazi.

Liman se namrštio i okrenuo se, a Dok mu je izbio revolver iz ruke. Liman je jauknuo i skočio una-

rad, ali ga je Dok uhvatio za ramena, okrenuo ga i gurnuo. Pre nego što je Liman povratio ravnotežu, Dok se obratio Bolu.

— Hvala vam, mister. Ako ipak nadete nekog konja, javite mi u pansion.

Klimnuo je galantno Juliji glavom, pogledao kratko Limana i oštro dobacio.

— Ostavi me na miru.

Zatim se okrenuo. Tek što je prešao nekoliko koraka, iz mraka se pojavio šerif Mercen. Videvši ga, Dok ga je propustio da prođe.

— Neprijatan je ovaj vaš grad, Mercene — dobacio mu je.

Dok se udaljio, a iz sporedne ulice je izronio Liman. Mercen ga je zadržao rukom. — Polako, Limane. Ne znam šta se ovde zbilo, ali po vašem izgledu svakako ne nešto prijatno za vas.

— Pustite me, šerife — prasnuo je Liman. — Još nisam završio s njim.

Mercen mu je oštro odgovorio, a Holidej se udaljio. Pred pansionom zatekao je četiri svezana konja i prepoznao Kentonovu kobilu. Prešavši preko ulice, odvezao je kobilu i bacio se na njena leđa. Zatim je odjahao iz grada sa dve misli na umu. Da nađe vranca i da se što više udalji od ovog ludog grada.

VI

Džes Čepmen je bio pijan. Čim je Henri Berkli napustio Flint Ridž prethodne večeri, on je počeo piti. Mada mu alkohol obično nije donosio raspoloženje, sada ga je dosta razgalio, uglavnom zbog toga što je bio ponosni vlasnik najbo-

ljeg konja koga je ikad u životu video. Kraj pijančanju nije uslovio čak ni Berklijev povratak. Berkli je bio ranjen i nesposoban da objasni šta se desilo. Preuzevši ulogu vođe, Čepmen je previo Berklija, smestio ga u krevet i ostavio jednog čoveka da ga čuva.

Zatim je otišao da obiđe svog vranca. Nije mu smetalo što nije mogao da mu priđe. Vreme će ućiniti svoje, mislio je, jer ne postoji konj koji se ne može ukrotiti. Kroz nekoliko dana jahaće na njemu ponosno, kao Berklijev prvi predradnik.

Čepmen je odjednom shvatio da je umoran. Prineo je bocu usnama, otpio dobrih nekoliko gutljaja i obrisao usta rukavom. Pogledao je u pravcu kuće i ugledao stražara kako žurno izlazi na trem. Čepmen je duboko uzdahnio i nesigurnim korakom pošao mu u susret.

— Došao je sebi, Džese — rekao je mršavi stražar.

Čepmen je duboko udahnuo vazduh i protresao glavom da bi se istreznio. Kaubojevo lice video je kroz maglu. — Reci mu da odmah dolazim, Bene.

— Izaći ćeš takav pred njega, Džese? — zapitao je Ben Vort vrteći glavom.

— Biću sasvim pribran za nekoliko minuta. Ne stoj tu, do đavola, uradi što sam ti rekao.

— Hoću, hoću, Džese. Samo, on nije raspoložen, a ti tako izgledaš.

— On je i zamesio celu ovu stvar jer je dopustio železničarima da rade šta hoće. Vreme je da shvati da smo siti rada i straha da će nas metak pogoditi.

Ben Vort, koji nije voleo da pro-

tivreći, slegnuo je ramenima i udaljio se. Nesigurnim korakom Džes Čepmen je prešao preko dvorišta i skinuvši košulju, zagnjurio glavu u valov za pojenje stoke. Ponovio je to nekoliko puta, a onda je navukao košulju i uputio se prema kući, odakle mu je sa verande Ben Vort davao znake da požuri.

Zapazivši Vortov zabrinut pogled, Čepmen se osmehnu. — Imao sam i težih trenutaka, Bene — rekao je i ušao u kuću. Idući ka gazdinoj sobi, razmišljao je o tome da Berkli još nije imenovao nadzornika. Sa tim mislima ušao je u Berklijevu spavaću sobu i zatekao ga kako naslonjen na jastuke pijucka kafu. Berklijevo lice bilo je bledo, ali su mu oči bistro gledale.

Čepmen je prišao krevetu i zastao.

— Čujem da si organizovao odbranu — rekao je Berkli.

— Smatrao sam da to treba učiniti. Nisam znao šta će biti s vama.

— Hodžis — rekao je Berkli. — Taj debeli kepec me je ranio, a ostali su ga štitili. Pošao sam u grad da razgovaram sa šerifom kada je naišao Liman. Hteo sam da razgovaram sa Limanom, a Hodžis je opalio. Osvestio sam se kad me je doktor previo, uzeo sam mog konja i došao ovamo. Jahanje me je iscrplo.

— Pali ste iz sedla na moje ruke — rekao je Čepmen — pa sam vas ja uneo u kuću.

— Da li je neko dolazio iz grada?

— Niko — Čepmen se naslonio na zid i počeo zavijati cigaretu. — Onda znači da počinjemo opšti rat, mister Berkli?

Henri Berkli je samo nešto progundao. Zatim se s mukom okrenuo u krevetu, i dodao Čepmenu prazno lonče od kafe. Još uvek potpuno obučen odbacio je pokrivač i s mukom ustao, ali se zanjihao. Čepmen je stavio cigaretu u usta i prihvativši rančera za ruku, pomogao mu da izađe iz sobe. Dok je hodao, Henri Berkli je nekoliko puta zastenjao od bola, ali nije izgovorio ni reč žalbe. Kada se namestio u stolicu pored prozora dnevne sobe, odakle je imao pregled dvorišta i dela ranča, boja mu se vratila u lice.

— Teško sam ranjen, Čepmene, i u borbi neću biti od velike koristi.

— Imamo dovoljno ljudi za borbu — rekao je Čepmen — ali, neko mora da ih vodi; neko ko će izdavati naređenja. U suprotnom, bićemo samo obična gomila i možemo izgubiti bitku.

Berkli je odmah znao šta Čepmen ima na umu. Pažljivo je odmerio plahovitog Čepmena, ali nije ništa rekao.

Ne dobivši odgovor, Čepmen je dodao. — Smatram da taj vođa treba da budem ja, mister Berkli.

Berkli je digao obrve i dodirnuvši prstom gornju usnu, nastavio da posmatra kaubojja. — Misliš da bi ti bio pogodan, Čepmene?

— Naravno. Jahao sam sa Koulom Diksonom i mnogo puta savetovao sam ga kako da postupi. Kad je on ubijen, ja sam poveo napad na kamp. Prema tome, ljudi su već pokazali da me slušaju i ostaje samo da vi to ozvaničite.

Henri Berkli se zagledao u vrhove prstiju i smešeći se rekao. —

Mogu li se osloniti na tebe da ćeš me slušati bez pogovora? Bez obzira na činjenicu da sam star i sada ranjen, ovaj ranč je moj i samo ja ovde donosim odluke. Onaj ko se s tim ne slaže, nije dobrodošao.

Čepmen je bacio opušak cigarete kroz prozor i okrenuvši se, hladno odmerio Berklija. — Možete se osloniti na mene, mister Berkli. Oduvek sam predano radio i nisam se žalio. Ali, priželjkivao sam mesto nadzornika, to mi mnogo znači. Ako ga dobijem, videćete da ste našli najboljeg mogućeg nadzornika. Ne bojim se ni rada ni borbe.

Berkli je lagano uzdahnio i klimnuo glavom. — Dobro, Čepmene. Od sada dolazićeš ovde svako jutro da se dogovorimo o poslu. Za sada, čini mi se da si ljude dobro organizovao, pa prema tome možemo samo da čekamo.

— Da čekamo šta? — zapitao je Čepmen.

— Da čekamo da ja prezdravim. Onda ćeš jahati sa mnom, pa ćemo pokazati tim železničarima šta biva kad krađu stoku i ubijaju kauboje. Odsada neće više biti nikakvih ograničenja, Čepmene.

Džes Čepmen se osmehnuo. — To mi odgovara.

Pošto Džes nije pokazao nameru da se udalji, Berkli mu je dao znak da napusti odaju. Čepmen se malo dvoumio pre nego što je prihvatio otpuštanje i izašavši iz sobe, uputio se preko dvorišta.

Posmatrajući ga sa prozora, Henri Berkli je osetio neku nelagodnost. Nije imao razloga da sumnja u Čepmenovu sposobnost ili vernost, ali je nelagodnost ipak upor-

no ostajala u njemu. Posle izvesnog vremena ustao je i prišao ormariću za piće. Otvorivši ga, pružio je ruku da uzme bocu iz koje je svake večeri pio.

Videvši da boce nema, namrštio se i pokušao da se seti da li ju je ispio do kraja. Bio je uveren da nije. Okrenuvši se, vratio se do prozora upravo u trenutku kada je Džes Čepmen pružio ruku da sa jednog mesta pored ograde za konje uzme bocu sa viskijem. Namrštivši se, Berkli se žurno okrenuo sa namerom da izađe i dozove Čepmena, ali ga je nagli pokret zboleo i on je jauknuvši stisnuo rame rukom. Odlučio je da za ovaj trenutak Čepmena ipak ostavi na komandnom mestu. Kasnije će imati vremena da potraži pogodnijeg čoveka za nadzornika.

•

Šerif Tod Mercen sedeo je na verandi ispred zatvora, sa nogama ispruženim na prašnjavo tlo i ledima oslonjenim na stub nadstrešnice. Šešir navučen na čelo skrivao mu je oči i sužavao vidik do vrhova čizama, a izgledao je opušten kao da spava. Pa ipak, bio je daleko od sna, naprotiv, bio je uznemiren. Nije znao da li je postupio pravilno ili ne. Ako ljudi nastave sa ubijanjem, bez obzira što se to događa izvan njegovog grada, pitao se u kojoj meri će krivica za to pasti na njegova pleća. Mercen je sedeo tako opružen kada je iz pravca saluna začuo približavanje nečijih koraka. Omirisao je vazduh kao lovački pas i osetio samo miris prašine; zatim je lagano, vrlo lagano, privukao noge sebi i

oslonivši se na zemlju sa jedne strane, a rukom na stub iza leđa sa druge strane, polako se ispravio do pune visine. Vrhom palca zapao je šesir na potiljak, zevnuo i okrenuo se da vidi ko su njegovi posetioči, uveren od prvog trenutka da onaj ko dolazi u ovo doba dana sigurno želi nešto od njega.

I nije se prevario. Približavali su mu se Ros Liman, Bak Kenton i kauboj koji je Kentona prethodne večeri dopratio u grad. Kentonovo lice bilo je modro od udara, a usta podnadula i iskrivljena na jednu stranu. Vilica onog drugog takođe je bila podnadula, a posekotina iznad desnog oka bila je pokrivena flasterima. Mercen je dopustio sebi da se osmehne. Njegovo mišljenje o Džonu Blejku bilo je apsolutno tačno. Blejk je na njega ostavio utisak energičnog, čvrstog i tvrdokornog borca, čoveka koji ne traži kavgu, ali kada se u njoj nađe, zna da one koji su kavgu izazvali dovede do toga da taj svoj postupak zažale.

— Šerife, želim da govorim sa vama — rekao je Ros Liman postavši na nekoliko koraka od Mercena.

— Nemam nameru da pobeegnem unutra i da se skrivam — rekao je Mercen otežući. — Šta želite?

— Mislim da se niste dobro pomenili — rekao je Liman promuklo. — Za čoveka sa vašim ovlašćenjima, mislim...

— Ja o tome ne bih mnogo razmišljao, Limane — rekao je Mercen digavši ton. — U stvari, na vašem mestu to mišljenje bih zadržao za sebe i razmišljao bih više o tome kako da se što dalje izgubim iz ovog grada.

Ros Liman se trgao i prstima čvršće stisnuo kopču opasača. Presekao je Mercena pogledom i usne su mu se izvile u grč nezadovoljstva. Ali, odmah se savladao, znajući da mu nezadovoljstvo neće doneti nikakvo dobro.

— Dobro, šerife — nastavio je Liman. — Da zaboravimo za trenutak prošlu noć. Ali, po onome što sam čuo od mojih ljudi, Berkli je bez ikakvog razloga juče napao naš logor i ubio dvojicu mojih ljudi. Meni izgleda da su oni odlučili da zakon uzmu u svoje ruke i da nas svim sredstvima kojima raspolažu prinude da se udaljimo iz ove oblasti.

Mercen je digao šaku do lica i pogladio se po obrazima. — Limane, ja sam čuo i drukčiju priču od Henri Berklija. On tvrdi da su vaši ljudi napali njegov ranč, ubili njegovog nadzornika Kola Diksona, a zatim i kuvara Poba Eštona. On takođe tvrdi da ste mu krali i klali stoku.

Liman je pocrveneo u licu. — To je gomila laži, šerife. Ja vam kažem šta te hulje hoće i časna reč...

— Stanite, Limane — prekinuo ga je Mercen. — Nemojte mi ponovo govoriti šta znam, a šta ne znam. Držite se jednostavno činjenica, ako želite da uopšte razgovaramo, a zaključke prepustite meni. Jeste li me shvatili?

Liman ga je besno pogledao i Bak Kenton je odlučio da se umeša u razgovor. — Mercene, niko od naših ljudi cele nedelje nije izašao iz logora. U svakom slučaju, mi imamo samo tri ili četiri konja i kako bismo, do đavola, mogli...?

— Za tu činjenicu dokaz su sa-

mo vaše reči, Kentone — prekinuo ga je Mercen. — Henri Berkli tvrdi jedno, a vi tvrdite drugo. On kaže da su ubijena dva njegova čoveka, a vi kažete da su ubijena dva vaša čoveka. Do đavola sa stokom, u ovoj stvari to nije od nekog većeg značaja. Za ovaj grad u stvari ništa od svega toga nije značajno i zato nemojte više dolaziti u grad i tu potezati oružje.

— Došli smo za Blejkom — rekao je Kenton ljutito. — Ukrao nam je konja.

— On kaže da ga je samo pozajmio — ispravio ga je Mercen.

— Ukrao! — rekao je Kenton i nastavio bi dalje da ga Liman nestrpljivim pokretom nije učutkao. Ostali graditelji pruge stajali su pozadi, motreći pažljivo šta se događa, a priželjkujući, u stvari, da ispiju po jedno piće u salunu i odjašu u logor.

— Hodžis je pucao i ranio Henri Berklija — rekao je Mercen sa pravukom ljutnje u glasu. — Pošto Berkli nije ovde, mislim da će o svemu dobro razmisliti i da će nešto preduzeti.

— Može preduzeti što god hoće — prasnuo je Liman. — Što god hoće! Poslao sam mu poruku da želim da se sa njim sretnem i razgovaram kako bismo došli do nekog sporazuma. Sada je jasno da bi to bilo gubljenje vremena.

— Kao što je gubljenje vremena i ovo sada, Limane — rekao je Mercen.

Ros Liman je digao glavu i zagledao se šerifu u oči. Uzdahnuo je i žustro izgovorio. — Sudeći po onome što sam video, Mercene, vi imate puno vremena za gubljenje.

Ali ne mari, ovde sam zato da vas dobro proučim. Šta nameravate da učinite?

— Povodom čega, Limane?

— Povodom cele ove stvari. Hoćete li stojati po strani i dopustiti da nas ti stočari i dalje napadaju i ubijaju?

— Ne vidim šta me se to tiče — odgovorio je Mercen hladno.

Liman je klimnuo glavom i sumorno nabrao obrve. — Dobro, bar znamo na čemu smo.

— Sve vreme pokušavam da vam to objasnim. Limane — rekao je Mercen. Usiljen osmeh zaigrao mu je na usnama.

Ros Liman se namrštio, ali je uspeo da se savlada. — A šta je sa Tjugom Hodžisem? Koliko dugo ćete ga držati u zatvoru?

— Dok Berkli ne dođe i ne podnese optužbu. Hodžis je neizazvan pucao i ranio čoveka. Možda ga nije ubio i može biti, kao što on kaže, da je pogodio čoveka na koga nije ciljao. Ali, činjenice stoje. Ne mogu da dopustim nikome, ni stočaru ni železničaru, da dođe u grad i pravi nered.

Liman je bacio pogled prema zatvorskim vratima. Nije znao da li ga Hodžis čuje, ali je ipak povikao. — Tjug, ne brini, nećeš biti dugo zatvoren. Odlazimo sada i kada sredimo Berklija i njegovu bandu, doći ćemo da te oslobodimo.

Mercen se odvojio od stuba na koji je bio naslonjen, prstom podigao šešir više na čelo i duboko, umorno uzdahnio. Zatim je osmotrio Baka Kentona, onog drugog čoveka i Limana, a onda se umorno osmehnulo. — Ovaj današnji dan biće vraški vreo — posle toga

otvorio je vrata zatvora, ušao unutra i zatvorio vrata za sobom.

Kada su se vrata zatvorila, Ros Liman je ogorčeno opsovao. Stajao je sa rukom na dršci revolvera, a na čelu mu je kao zmija igrala nabrekla čeona žila. Okrenuvši se, obratio se Baku Kentonu. — Dovedi konje, Bak. Nemamo vremena da uzmemo ostale, ali mislim da se možemo probiti do Berklija i raščistiti pitanje. Postaviću mu ultimatum. Ako se ogлуši o njega, skupićemo sve ljude i borićemo se do smrti. Šine moramo postaviti do kraja meseca, ili će nas kiše trajno zadržati. Prema tome, imamo samo dva do tri dana da rešimo spor sa Berklijem.

Bak Kenton je pogladio rukom kopču opasača i pogledao prema vratima zatvora. — Potražiću Blejka, mister Limane. Čini mi se da je on ponovo ukrao mog konja, a kuda je mogao otići nego na Berklijev ranč?

— O tome ne znam ništa, Bak, i ne tiče me se mnogo. Mi moramo da se usredsredimo na rešavanje ovog pitanja sa Berklijem. To je prvo i glavno na listi zadataka.

Kenton se uputio niz trotoar, praćen čovekom koji je sa njim bio i prethodne večeri, dok je Ros Liman prešao preko ulice i uputio se u pravcu pansiona za izdavanje soba. No, na sredini ulice Liman je zastao i pogledao gore do prozora iza kojeg je znao da stoji njegova kći i posmatra. Stisnuo je zube, okrenuo se i pohitao za Bakom Kentonom. Stigao ga je kod već osedlanih konja koji su čekali.

— Hajdemo odmah. Džulija će razumeti i čekaće nas ovde u gradu.

Bak Kenton nije izgovorio ni reč protivljenja. Od momenta kada je Džulija Liman završila sa zavijanjem njegovog lica i oprala krv sa uboja i brazgotina, on je o njoj mnogo razmišljao. Iznenadivalo ga je što joj je do sada posvetio tako malo svojih misli. To ga je jako čudilo, s obzirom na njen izgled i njena svojstva. Baciivši preko ramena pogled do visoko dignutih prozora pansiona za izdavanje soba, udahnuo je duboko kroz stisnute zube. Kada je Ros Liman pojahao konja i pošao napred, Kenton se približio jednom drugom graditelju pruge. — Nadam se da zna šta radi time što je pošao tamo. Nas je samo trojica protiv cele gomile kauboj.

Kentonov sagovornik nije ništa odgovorio, ali je izraz njegovog lica potvrdio Kentonu da je bio duboko zabrinut. Poći u osinjak u kome su mogli naići samo na nevolju, nije bio način na koji je Kenton želeo da provede taj topao, letnji dan.

VII

Doku Holideju nije bilo teško da nađe ranč Henri Berklija. Jašući kroz noć, sledio je put koji je vijugao prema severu. Kada je stigao do terena obraslog šumom, odakle su se počeli dizati brežuljci, skrenuo je s puta i napravivši veliki krug, zašao u brežuljkast predeo kojim je prošao pre dva dana. Od mesta gde je bio napadnut bilo je sasvim lako poći dalje tragom kauboj koji su gonili ubice njihovog kuvara.

Bio je već skoro dan kada je tražio na vrh poslednjeg brežuljka.

otuda bacio pogled na Berklijev naizgled lepo uređen i napredan ranč. Taj kratak pogled bio mu je sasvim dovoljan da stekne određene utiske. Predeo pred njim bio je isti kao i mnogi drugi rančevi koje je video u toj pokrajini, ali samo malo bolje uređen, sa više zgrada i sa nešto lepšom i velelepnijom glavnom ranč kućom, u kojoj je verovatno stanovao sam Henri Berkli.

Dodirom peta Holidej je poterao Kentonovog konja u lagani hod i vijugajući spustio se niz stepenastu, delimično obraslu travom a delimično kamenitu padinu da bi došao iza jedne male kolibe. Nije brinuo da će ga pri slaboj jutarnjoj svetlosti neko videti, jer je šuma u blizini bila vrlo gusta, a stene visoke i pogodne za zaklon. Trebalo mu je samo nekoliko minuta da stigne iza kolibe. U njoj nije čuo nikakav šum ni zapazio nikakav znak aktivnosti. Sjahavši sa Kentonovog konja, Dok je zažalio što se nije snabdeo revolverom. Pošto su mu se oči navikle na slabu svetlost, ugledao je jednog čoveka naslonjenog na koral u kojem se nalazio njegov vranac. Nije bilo nikakve zabune u pogledu vrančevog snažnog vitkog tela i ponosno dignute glave.

Odahnuvši s olakšanjem, Holidej je već hteo da pođe preko čistine kada je video da se taj čovek uspravio i bocu iz koje je pio naslonio na jedan stub ograde. Zatim je taj čovek pošao preko čistine, gde ga je presreo jedan drugi čovek nešto višeg rasta. Posle kratkog razgovora onaj prvi je posrćući pošao prema staji i zašavši iza nje, nestao sa vidika.

Holidej se uputio prema ogradi. Primetio je da je neko u kući upalio svetiljku, ali nije obratio pažnju na to i tiho je dozvao vranca. Ždrebac je nervozno zacupkao u mestu, a onda dokaskao do svog gospodara. Ponovni susret čoveka i konja bio je topao i vranac je protirjao gubicu o Holidejeva prsa. Holidej je tog trenutka zaboravio na razlog svog dolaska.

Nekoliko trenutaka kasnije Holidej je pogladio ždrepcu po sapi-ma i uputio se prema staji. Trebalo mu je skoro minut da navikne oči na oskudno osvetljenje u staji, ali posle toga jasno je ugledao nekoliko ~~sedala~~ okačenih u nizu na zidu. Nije našao svoje sedlo i uzdu. Zašao je dublje u staju, ali svoju opremu nije našao. Prišao je ponovo zidu i po drugi put proverio okačena sedla. Već je hteo da izađe iz staje i ode u kuću da sa Henri Berklijem raspravi to pitanje, kada je ugledao jednog čoveka kako dolazi sa verande. Jedan drugi čovek ostao je da stoji na verandi sa nogom prebačenom preko ograde.

Holidej je posmatrao krupnog kauboj koji mu se lagano približavao. Nije se ni makao sve dok ovaj nije prišao ograđenom prostoru i osmehnuvši se prema vrancu, uzeo flašu koja je stajala pored ograde. Otpivši nekoliko gutljaja, kauboj je zadovoljno odahnuo, a zatim ponovo potegao iz flaše. Holidej ga je dobro osmotrio i zaključio da je taj čovek nešto mlađi od njega. Izašao je tiho iz staje i uputio se prema kauboju. Tek kada je stigao na desetak metara od njega, kauboj je naglo okrenuo glavu. Pri mutnoj svetlosti Holidej nije mo-

gao da vidi izraz njegovih očiju. Stajao je i čekao sve dok taj čovek nije prebacio flašu u levu ruku, a desnu spustio na dršku revolvera.

— To je moj konj, mister. Ukrađen mi je pre tri dana u brdima nedaleko oдавде — rekao je Dok.

Džes Čepmen se namrštio. — Zaista?

Holidej je klimnuo glavom.

— Imate li bilet za njega, mister?

Holidej je lagano odmahnuo glavom i naslućujući približavanje opasnosti, spremio se da je dočeka. — Ne, nemam dokument o vlasništvu. Nisam to imao na umu kad sam ga kupio.

Čepmen se naslonio na stub ograde, još uvek držeći flašu u levoj ruci, a gladeći dršku revolvera desnom. Njegove tanke usne izvile su se u lukav osmeh.

— To je laž u koju neću poverovati, mister. Otkuda to da ste došli ovamo?

Čepmen je obuhvatio pogledom Holideja i zapazio da je ovaj naoružan. Mada je u početku razgovora osetio izvesno nespokoјstvo, sada je bio oličenje samouverenosti.

— Dojahao sam ovamo. Konj je tamo iza kuhinje.

Čepmen je bacio kratak pogled prema kućici. Videvši da tamo nema nikoga, izvadio je revolver. Otpio je još jednom piće iz flaše i obrisavši usne rukavom, rekao. — Mister, penjite se na vašeg konja i jašite do đavola oдавде. Kako ja vidim stvar, čovek kome je konj nestao je jedan od onih železničara koji nam prave neprilike. Sudeći po vašem izgledu, vi ste nešto dru-

go, možda neki plaćenik. Prema tome, odlazite i ne vraćajte se.

Holidej je odmahnuo glavom i pogledom pokazao prema vrancu. — Vranac je moj i ja ne odlazim bez njega. Ako baš hoćete, raščistićemo to sa Berklijem. Upoznao sam ga u Flint Ridžu i rekao sam mu o gubitku mog konja. On mi je i otkrio da je moj konj ovde u njegovom dvorištu. Što se tiče ostalog, ja ne tražim kavgu.

Ispravivši se, Džes Čepmen je pošao duž ograde sa revolverom naperenim na Holideja.

— Rekao sam da se gubite, i to brzo. Ako ne nestanete za dva minuta, prosviraću vam kožu kuršumom.

Holidejevu pažnju privuklo je neko kretanje iza spavaonice. Trenutak kasnije prema njima su se uputila trojica kaubojа. Čuvši njihove korake, Čepmen je nešto promrmљao, a onda pošao prema Doku.

— Poslednji put vam kažem, mister — rekao je.

Holidej se netremice zagledao Čepmenu u oči. U Čepmenovim alkoholom zamućenim zenicama blešno je plamičak nesigurnosti i usne su mu se stisnule. Okrenuo je revolver u ruci i zamahnuo njime kao čekićem. No, Holidej je to očekivao i uzmaknuvši izbegao udarac. Kada je udarac promašio, on je priskočio Čepmenu, obuhvatio ga rukama i stisnuo ga snažno i sve jače, sve dok Čepmen nije jaknuo.

Holidej je onda zavrnuo Čepmenu ruku iza leđa i pritisnuo mu vrat na poprečnu gredu ograde. Do tada je vranac uplašen otrčao na drugi kraj korala. Čepmen se po-

čeo ritati i pokušavao je da laktom udari Doka, ali ga je Dok čvrsto držao.

— Mister, ne ljutite me — proćedio je Dok Čepmenu u potiljak.

— Polomiću te za ovo, da znaš!

Videvši tuču u dvorištu, trojica kauboja su potrčala. Čepmen im je doviknuo. — Ovamo, i skinite mi ovu hulju s leđa!

Kauboji su pritrčali. Zabrinut zbog nepovoljnog obrta toka događaja, Holidej je shvatio da mu je jedina šansa da se dočepa oružja i zato je još više savio Čepmena preko ograde i kada je Čepmen ponovo zastenjao, Dok je pružio ruku i dograbio ga za zglavak desne ruke. Čepmen je shvatio šta Holidej ima na umu, ali je Dokov stisak bio suviše jak. Pod pritiskom Holidejevih prstiju Čepmen je osetio da mu se šaka prinudno otvara. Pre nego što su trojica kauboja stigli do njih, Čepmenov revolver je ispao iz njegove ruke i pao na tlo. Holidej ga je snažno trgao i iz sve snage ga odgurnuo na stranu. Pre nego što je Čepmen uspeo da povрати ravnotežu, Holidej je već imao revolver u ruci. Naperivši revolver na trojicu kauboja, Holidej je prosiktao.

— Ni koraka bliže.

Sva trojica kauboja stali su kao ukopani, sudarajući se od naglog zaustavljanja. Stojeći nešto dalje od ograde i dišući sa naporom. Džes Čepmen je trljao rukom vrat na mestu gde mu je grubo otesana greda ogulila kožu. Besnim pogledom nadzornik je sekao Holideja.

— Za ovo što ste učinili, mister, ubiću vas.

— Jedino što ćete učiniti, mister, to je da ćete mi reći gde ste osta-

vili moje sedlo. Posle toga osedlaću mog konja i odjahaću odavde, a sve u svemu, od toga niko neće pretrpeti nikakvu štetu.

— Idite do đavola — rekao je Čepmen. Pošto je u međuvremenu uspeo da se smiri i ovlada sobom, obratio se ostalima. — Držite ga. Dojahao je ovamo da špijunira i tvrdi kako je on vlasnik vranca. Vas ste trojica protiv jednog, što znači da se neće usuditi da rizikuje da bude ubijen.

Trojica kauboja su se sumnjičavo zagledali u Holideja. Zapazili su njegov ozbiljan neustrašiv stav i od njegovog odlučnog pogleda podišli su ih žmarci. No, jedan od njih je ipak spustio ruku ka dršci revolvera. Holidej je okrenuo prema njemu Čepmenov revolver i rekao.

— To bi bila ludost, mister.

Kaubojeva ruka je zastala kao sleđena. Pošto je liznuo usne, sklonio je ruku i promućao. — Drži nas na nišanu. Džese. Ne možemo mu ništa, baš ni...

— Izrešetajte mu utrobu! — grmnuo je Čepmen i zakoračio prema Holideju. No, Holidej je ispalio jedan hitac koji mu je prozujao kroz okovratnik košulje.

Posle hica Holidej je rekao. — A sad budite razumni, mister. Pro-lazio sam ovim krajem pre tri dana i neki stariji čovek me je napao. Kada sam došao sebi, neki kauboji su se okomili na mene i nisu mi pružili šansu da objasnim šta se desilo. U nemogućnosti da kažem jednu reč u svoju korist i u opasnosti da budem ubijen, ja sam se sakrio i konačno pobegao prema logoru na reci. Tamo sam se dočepao konja, odjahao u Flint

Ridž, gde sam naišao na Berklija koji mi je rekao da se moj konj nalazi ovde i da je nađen negde u blizini njegovog ranča. To je tačno do poslednjeg slova. Sve što želim to je da uzmem mog konja i moje sedlo i da odem svojim putem.

Džes Čepmen je besno sevao očima na trojicu kaubojja koji su ga izneverili. Razdiran ljutnjom nije video nikakvog načina da situaciju izmeni u svoju korist. Ne zaboravljajući snagu njegovih mišićavih ruku, čuvao se dobro da mu dođe u blizinu. Ali ipak, Džes Čepmen, nadzornik Berklijevog ranča, nikako nije nameravao da dopusti tom strancu da ode, a da njegovu ličnost ne svede u dimenzije koje mu je on davao.

Imajući to na umu, rekao je. — Konj nije bio osedlan, mister, i nije žigosan. To znači da je poludivlji konj, koga sam ja uhvatio i na koga sada polažem pravo. Ako ga izvedete iz ovog ograđenog prostora, ja ću vas goniti na kraj sveta i ubiću vas.

Holidej je nekoliko trenutaka hladno motrio kauboje pred sobom pre nego što je zapazio da su iz kuće izašla dva čoveka i uputili se prema njima. Zagledavši ih bolje, Holidej je prepoznao Henrija Berklija koji je išao veoma lagano, kao da ga muči fizički bol, sa levom rukom pritisnutom na desno rame. I Čepmen ih je takođe video i u tom momentu, dok je Holidejeva pažnja bila skrenuta na drugu stranu, skočio je prema svom protivniku. No, Holidej je bio pripravan za taj potez i zamahom leve ruke odbacio ga je u stranu. Čepmen je pao na tlo, udario gla-

vom u gredu na ogradi i ostao nepomično da leži.

— Šta se ovde događa, do davora? — doviknuo je Henri Berkli požurivši. Njegov pratilac je već bio izvukao revolver. Holidej je sačekao trenutak pošto je prethodno pokretom ruke dao znak trojici kaubojja da ostanu mirni.

— Došao sam po svog konja, Berkli, kao što sam vam u gradu rekao — rekao je Holidej.

Berkli se natmurio i nešto nerazgovetno progundao. — To ste opet vi, Blejk. Primećujem da svaki put kada se sa vama sretnem dođe do gužve i upotrebe sile.

— I ja isto to primećujem u vezi sa vama, Berkli — uzvratio je Holidej i zapazio da su u Berklijevim široko razmaknutim očima blesnule iskre gneva. A onda je Berkli zapazio da se Džes Čepmen s mukom diže iz prašine i usne su mu se uobličile u izraz iznenađenja.

— Hoćete li mi reći šta se desilo? — zapitao je Berkli.

Jedan od prisutnih je počeo da objašnjava. — Džes i ovaj stranac došli su u sukob povodom vlasništva ovog konja, a onda su se uhvatili u koštac u kojem je Džes loše prošao. Kada smo mu mi pošli u pomoć, što smo smatrali da bi trebalo da učinimo, taj stranac se dočepao Džesovog revolvera i uperi ga na nas. Naravno da tako ništa nismo mogli da učinimo, mister Berkli.

Berkli je ponovo promumlao i pogledao Holideja. Holideju je bilo jasno da stočar ne zna kakav stav da zauzme i zato je rekao. — Berkli, došao sam samo da uzmem mog konja. Secate se da kada smo

bili u gradu neki od železničara nisu imali baš prijateljski odnos prema meni, ali da je šerif Mercen smatrao da sam čovek na svom mestu. To mora da vam ukaže kako nisam povezan ni sa kim i kako vama ili vašem ranču ne namećem da pričinim nikakvu štetu. Ako ste onakvi kakvi mislim da jeste, vi ćete priznati da čovek, bilo koji čovek, ima prava da koristi i poseduje svog konja.

Berkli je kratko vreme stajao i masirao rukom rame pre nego što je pogledao prema vranču.

— Čuo sam da konj ne da da se pojaše, Blejk. Ni jedan od mojih ljudi nije mogao da mu se približi.

— Znam, taj konj ne voli bilo koga na sebi — rekao je Dok.

U međuvremenu Džes Čepmen je ustao i sada je stajao oslonjen leđima na ogradu korala. Trljajući se po vilici, zurio je u Holideja. No, pošto je Berkli i dalje razgovarao, činilo se da nije raspoložen da ponovo započne obračun sa Holidejem.

— A vi kažete da možete da ga pojašete? — rekao je Berkli.

— Da.

— Onda to dokažite, pa ćemo završiti sa tom besmislicom. Imam suviše mnogo briga na umu da bih mogao gubiti vreme utvrđujući ko jeste, a ko nije vlasnik jednog izgubljenog kljuseta.

Još uvek sa Čepmenovim revolverom u ruci, Holidej je klimnuo glavom i pošao pored Džesa Čepmena. Ali, u poslednjem trenutku počeo se kolebati, ne skidajući oka sa Čepmena koji je stajao odlučno stisnutih vilica. Berkli je naslutio šta njegov nadzornik ima na umu i glasno je doviknuo.

— Smiri se, Čepmene. Onaj viski koji si uzeo i popio verovatno ti je udario u glavu, ali nemoj dopustiti da se zbog toga protiviš čak i meni.

Čepmen se trgao sa izrazom iznenađenja na licu. Holidej je prošao pored njega i u prolazu ga pažljivo odmerio, a zatim je otvorio vrata ograde i tiho dozvao vranca. Konj je lagano došetao do njega i prislonio se gubicom na njegove grudi.

Berkli je zadovoljno progundao. — Nabacite mu sedlo na leđa, mister, i brzo odlazite odavde. Ukoliko brže nestanete sa mog ranča, utoliko bolje za sve nas. Što se tiče tebe, Čepmene, pođi i očisti odeću, a zatim mi se javi u kući. Imam mnogo stvari da raščistim u toj tvojoj ludoj glavi.

Holidej je pogladio vranca po vratu. — Nisam mogao da nađem moje sedlo. Nekoga je sakrio.

— Gde je sedlo, Čepmene? — zapitao je Berkli.

Za trenutak zbunjen, Čepmen je promućao. — U poslednjem odeljenju.

Holidej se udaljio da nađe sedlo, a vranac je pošao za njim. Kada se Holidej vratio jašući osedlanog konja i spreman za put, Berkli je rekao.

— Čini mi se da ste dokazali svoje pravo, Blejk, i zato možete slobodno da odete. No, ako ste raspoloženi, možete stupiti u službu kod mene. Potrebni su mi takvi ljudi i voleo bih da ostanete.

Džes Čepmen se ljutito okrenuo na petama i tiho izustio kletvu sebi u bradu. No, Dok Holidej je hladno odmahnuo glavom. — Nisam zainteresovan, Berkli. Moje

sфере interesovanja su daleko od toga. Nemam ništa protiv železnice, kao ni protiv vas.

— Kako god hoćete, Blejk.

Holidej je klimnuo glavom, pogledao letimice ostale i poterao vranca laganim hodom. Ali, kada je izašao na čistinu u dvorište, iza obližnjeg brdskog prevoja izronila su tri konjanika. Čuvši užurbano kretanje iza sebe, Holidej je zategao vodice.

Istog trenutka čuo je Berklijev povik. — Čepmene, daj ljude ovamo. Ono su Liman, Kenton i ostale ubice.

Holidej je okrenuo vranca i zadržao ga, dok je Bak Kenton, nateravši konja u pun trk, jurnuo na njega. Holidej je izvukao Čepmenov revolver i proverio da li je pun. Zatvorivši magacin, sačekao je da vidi šta će Kenton učiniti. Za to vreme Kenton je izvukao revolver i nanišanivši pažljivo, ispalio metak iznad njegove glave.

Holidej je uzvratio vatrom i ispalio dva metka pored Kentona. Meci su postigli željeni efekat, jer je Kenton okrenuo konja i uzdržao se od dalje paljbe. Holidej je onda ponovo poterao vranca u trk, ali kada se već bližio ranč-kući, zapazio je da su se Ros Liman i ostali takođe tamo uputili. Dok je znao da će stići do kuće pre njega uprkos vrančevoj brzini.

Ne znajući šta da preduzme, Holidej je skrenuo vranca i usmerio se na Baka Kentona koji se bio uputio prema spavaonici. Dok je pošao za njim, znajući da će mnogi nedužni ljudi ubrzo izgubiti život ako neko ne preuzme na sebe njihovu odbranu. U podsvesti je ne-

prekidno imao na umu pomisao da su svi ti ljudi nedužni i da ne zasužuju da umru. U celoj toj stvari postojalo je nešto duboko skriveno i misteriozno i mada je još uvek smatrao da se sukob njega ništa ne tiče, osećao je da je već duboko uvučen u mrežu događaja.

VIII

Ben Ifler je dozvolio Kešu Kolbiju da promeni zavoj na njegovom boku, a za to vreme pijuckao je kafu koju mu je Taj Harper doneo. Jutro je već bilo toplo, a suv vetar prodirao je kroz usta jaruge golicajući ga po koži. Posle besane noći Ben Ifler je bio u tmurnom raspoloženju. Ostali su to videli i držali su se dalje od njega, koliko je to bilo moguće.

Kolbi se udaljio korak od Iflera i pogledom propratio njegov napor da ustane na noge. Nije ni pokušao da mu pomogne, jer je znao da bi zlovoljni starac odbio njegovu uslugu. Kolbi se vratio do vatre i dok je nalivao sebi kafu, na ivici čistine odjeknuo je topot kopita. Kolbi i Harper su potegli revolvere, ali je Ben Ifler sa prezirom dobacio.

— Zar još uvek ne raspoznajete kad se moj sin vraća? Ostavite to oružje.

Ovi nisu obratili pažnju na njega i Ben Ifler ih je zlovoljno presaekao pogledom, a onda šepajući zauzeo mesto blizu ivice šumarka. Topao vetar mu je duvao u lice i igrao se pramenom njegove kose. Tada se na domaku pogleda pojavio konj i Džodi Ifler je kratko

vreme posle toga zategao vođice pred svojim ocem.

— Tamo dole na Berklijevom ranču uskoro će nastati paklena gužva, oče.

Ifler ga je ozbiljno pogledao, ali nije rekao ništa.

Pošto je pričekao da se Harper i Kolbi približe, Džodi je nastavio. — Najpre je na ranč dojahao neki čovek koga do sada nisam video i potukao se sa Čepmenom. Lako ga je savladao i uzeo onog velikog vranca iz koralu. Taj čovek mi nije izgledao kao pravi džentimen. Kada je posle razgovora sa Berklijem pošao, naišli su Liman i Kenton i još neki iz logora železničara, pa je došlo do pucnjave. Posle toga povukao sam se, jer sam računao da su železničari pošli u frontalni napad na Berklijev ranč, sa ciljem da jednom konačno reše spor među njima.

— To onda znači da možemo preći u akciju — umešao se Keš Kolbi.

Ben Ifler je stisnuo tanke usne i udahnuo kroz zube. Sa sumnjom je pogledao svog sina.

— Zašto nisi ostao još malo, sinko? Za nas bi bilo bolje kada bismo znali koliko ljudi je umešano u taj obračun.

— Pa, oče, izbrojao sam tamo skoro tucе Berklijevih kaubojа. To je otprilike sve sa čime on raspolaže, zar ne? A onda nisam ni pomislio da bi Liman, Kenton i taj treći železničar pošli lavu u pećinu onako sami, je li tako, ne bi se usudili da otvoreno jurnu na tolike protivnike. Smatrao sam da je rat među njima počeo, baš kao što si pretpostavljao da će biti i da su tu u blizini i ostali železničari.

Kao što Keš reče, kao si sposoban i spreman za jahanje, oče, ne vidim bolji trenutak od ovoga da predemo na posao.

— Mogu ja da jašem, do đavola — odgovorio je Ben Ifler sinu. Okrenuo se i oštro pogledao Koibija i Harpera, a onda dodao. — Ali, ne znam da li bi trebalo da pođemo. Računao sam da će Berkli sa kaubojima napasti Limanov logor. Ovo što se desilo nije onako kao što sam planirao.

— Šta smeta? — zapitao je Taj Harper naslonivši svoje džinovsko telo na zid. Nedelju dana čekanja u ovom vrućem logoru počelo je da ga nervira. Želeo je da nešto preduzme.

— Moglo bi da ima značaja — rekao je Ben Ifler tiho, zaboravljajući trenutno na loše prespavanu noć i bolove koje mu je rana prouzrokovala. Suviše dugo je smišljao i planirao ovaj poduhvat da bi sada nešto zbrzao i zabrljao. — Možda će nas primetiti neki zaostali kauboj ako sada pokrenemo stado. Reče da u severnoj dolini ima dvojica kaubojа čuvara. Je li tako, Harpere?

— Samo dvojica — odgovorio je Harper. — A po njihovom izgledu reklo bi se da im je dužnost krajnje dosadila. Neće biti teško privući im se i srediti ih, a onda možemo nastaviti put. Kao što Džodi malopre reče, ko će poći za nama kada su ih železničari pritisli i ne daju im da dignu glavu?

Ben Ifler se vratio do vatre i čučnuvši počeo da šara grančicom po pepelu. Ostali su posmatrali iz prikrajka, znajući da se ne može poći dok stari to ne kaže. Kao prvo, u razgovoru između Harpera i

Kolbija, Kolbi je napomenuo da niko drugi sem starog Iflera ne zna vezu za prodaju Berklijeve stoke.

— Džodi, ti pođi sa Kolbijem i sredite te čuvare. I pazi, budite pažljivi, dečko, dobro osmotrite teren pre nego što predete u akciju. Sredite ih, a onda mi dovedite jednog konja, a za to vreme Harper i ja ćemo urediti ovo mesto kao da niko nikada nije ovde logorovao. Danas posle podne krećemo.

Keš Kolbi je bez reči prišao svom konju, a za to vreme Džodi je sedeo u sedlu očiju sjajnih od oduševljenja. I on je kao i ostali bio sit čekanja, ali za razliku od njih, u njegovoj glavi nikada se nije rodila pomisao da dovodi u pitanje taktiku svog oca. Ono što bi njegov otac rekao, on je izvršavao. To je bilo toliko prosto i za Džodi Iflera ništa drugo nije postojalo, niti je moglo postojati.

Osedlavši konja, Kolbi ga je doveo nazad na čistinu i tu mu je Ben dao poslednja uputstva. — Svršite to dobro i brzo, Keše. Greške nam sada nisu potrebne. Samo misli na to koliko će doneti tri stotine grla na pijaci u Sonori.

Po prvi put u toku mnogo dana Ben Ifler se osmehnuo Kešu Kolbiju i Kolbi mu je uzvratio osmeh. Osećao se dobro, bolje nego ikada u toku poslednjih nedelja. Klimnuo je glavom Tajui Harperu i poterao konja, a Džodi Ifler je pošao za njim.

Kada je topot njihovih konja zamro, Ben se vratio vatri i zemljom i prašinom počeo zatrpavati vatrište. — Tajе, imamo dva časa vremena da počistimo logor.

— Zašto da se mučimo, do đavola? — zapitao je Harper.

Uz lukav osmeh Ben je rekao. — Zato što sam po prirodi takav čovek, Tajе. Sem toga, godinama sam tražio mesto gde bih se u slučaju nevolje mogao sakriti i ne bih želeo da neko njuškalo slučajno otkrije ovaj logor. Prema tome, samo čisti, pa ćemo onda otići.

Taj Harper se nije dalje protivio, mada je znao da ga ništa na svetu više neće dovući ovamo. Sedam dana bilo mu je dosta i nije želeo da tu provede ni dan više. Ako zapadnu u nevolju, namerala je da beži pravo preko granice. Tamo preko mogao je nestati u prostranim pustarama i konačno opet sresti druge ljude Iflerovog kova, ljude sposobne da kuju planove, a da njemu prepuste njihovo izvršenje.

Keš Kolbi ih je prvi ugledao... dvojicu koji su sedeli u hladu, dok su njihovi konji sapeti pasli na uzanom zelenom pojasu pored potoka. Jedan od njih je nožem rezao suvu granu, dok je drugi ležao ispružen na zemlji i lica pokrivenog šeširom očigledno spavao. Sunce je obasjavalo njihov mali logor i bacalo senke na mirnu vođu potoka. Kolbi je zategao vodice i dao znak Džodiju da sjaše. Onda je oba konja svezao iza jedne skupine suvog žbunja. Izvadivši revolver, proverio je da li je pun i rekao.

— Ti ostani ovde. Kad me vidiš na drugoj strani proplanka, otvori vatru. Gađaj onog bliže tebi, a ja ću ovog drugog. Nemoj promašiti.

— Neću promašiti — rekao je Džodi.

Keš Kolbi se tiho uputio kroz žbunje, pazeći da odelom ne zakači i siomi neku graniču. Trebalo mu je pet minuta da stigne na drugu stranu logora i da da znak Džodi Ifleru. Džodi je nanišanio, ali nije odmah opalio, jer je kauboj sedeo i sa divljenjem zurio u delo svojih ruku. Odjednom je pucanj pištolja prolomio duboku tišinu, a prvi pucanj propratio je drugi, i odmah zatim treći. Kauboj sa nožem posrnuo je u stranu, pao na tlo i otkotrijao se. Džodi Ifler je opsovao, ne verujući da je promašio. Nikada nije promašio cilj sa tog rastojanja, čak i kada je bio dete i gađao iz jedne očeve stare puške.

Drugi kauboj, onaj sa šeširom na licu, samo se zgrčio i ostao nepomično da leži. Keš Kolbi je za svaki slučaj ispalio još jedan metak. No, čovek sa nožem prestao je da se kotrlja i okrenuvši uplašeno lice u Džodijevom pravcu, potegao revolver iz frutrole. Džodi je ponovo opalio i kauboj se zgrčio, koraknuo dva puta i pao na jedno drvo koje je ležalo u potoku. Pošto se više nije pomerio, Džodi je izašao iz zaklona i pošao prema njihovom logoru.

Kolbi se vratio, do konja i odvezao ih, a Džodi je dotle proverio da li su kauboji mrtvi. Vrhom čizme digao je šešir sa glave opruženog kauboj i zagledao se u lice nekog čoveka koga nikada nije video.

Džodi se okrenuo da proveriti i drugog kauboj. Voda pored obale crvenela se od njegove krvi i on se udaljio ka Kolbiju koji je umi-

rivao konje. Pojahavši jednog, poveo je drugog do mesta gde su ostavili njihove konje. Jednog od novih konja poveo je za sobom, a Džodiju dao drugog da se o njemu postara. Zatim su pošli da uzmu Bena Iflera i Taja Harpera, zadovoljni što su sa uspehom završili posao i što ih ništa neće zadržati da započeti posao dovrše do kraja.

*

Videvši svog oca, Kentona i druge radnike da odlaze iz grada, Džulija Liman je pohitala na ulicu. Znajući da neće moći da navede oca da je poslušna, pošla je prema gradskom zatvoru u koji se neposredno pre toga vratio šerif Mercen. Šerifa Mercena srela je pre toga samo nekoliko puta, a poslednji i razočaravajući susret odigrao se prošle noći kada je Džon Blejk došao u sukob sa Kentonom i njenim ocem i kada im je Mercen rekao da ono što je Blejk uradio nije njegova briga.

Džulija je zakucala na vrata zatvora i iznutra začula nečiji sanjiv odgovor. Otvorivši vrata, ugledala je Mercena koji je ispod šešira navučenog na obrve nezainteresovano zurio u nju dok mu se približavala.

— Kuda je otišao moj otac? — zapitala je iznebuha.

— Nije mi rekao — odgovorio je Mercen.

— Ali, vi to sigurno znate, šerife. Videla sam da ste razgovarali s njim na ulici.

— Da, razgovarali smo, mis Liman, ali taj razgovor nas nikuda nije odveo.

Džulija se namrštila. Za vreme

njenog kratkog boravka na Dalekom zapadu, shvatila je da je za nju skoro nemoguće razumeti ljude koje je tu upoznala. Oni su posedovali neki poseban način ophođenja i razmišljanja koji je bio sasvim drugačiji od svega onoga što je ona do tada naučila o ljudima. Po njenom mišljenju, ti njihovi metodi, navike i razmišljanja nisu bili dobri. A Tod Mercen, bar koliko ga je ona poznavala, u tome je bio u najmanju ruku toliko loš kao i svi drugi.

— Moj otac je častan, vredan čovek šerife — rekla je učtivim tonom. — Nikada nikome nije učinio ništa nažao i kada je već došao i potražio vašu pomoć, mislim da je trebalo da mu pomognete onoliko koliko možete, umesto da mu otežavate položaj.

Mercen se osmehnuo. Ova devojka mu se dopadala i mada je već dosta davno ubedio sebe da se ne ženi i da nema nikakav stalniji odnos sa osobama ženskog pola, pogled na nju pobuđivao je njegovo interesovanje. Malo ukroćena ona je, po njegovom mišljenju, mogla usrećiti čoveka.

— Ljudi ponekad mogu biti vrlo teški, mis Liman — rekao je Mercen, ustajući. Prošetao se do zaobljene trbušaste peći i prodžarao ugalj u njoj. Znajući da će morati da doda nešto suvih drva da bi podjario vatru, odustao je od prvobitne namere da pripremi kafu. Mogao je to sebi priuštiti kasnije, kada iz restorana bude zatražio ručak za Tjuga Hodžisa.

— Nisu toliko teški koliko se vama čini, šerife Mercene — rekla je Džulija. — Kao čovek odgovoran za održavanje reda i zakona

u ovom gradu i okolini, mislim da bi trebalo da se postavite kao arbitar u ovom nemilom obračunu.

Mercen je digao obrve. — Zar zaista tako mislite, mis Liman? A zašto mi jednostavno ne navedete proste razloge zbog kojih bi trebalo da se umešam.

— Razlog je ta značka koju nosite na prsima i novac koji za to primete, šerife Mercene. Vi ste obavezni ljudima koji su vam poklonili poverenje.

— Kao vaš otac, na primer, je li tako?

— Da, kao moj otac, šerife Mercene. On je građanin kao i svi drugi. On je poslovan čovek koji želi da u ovu pokrajinu donese progres. On troši svoje vreme i novac za dobro mnoštva građana. Kada železnička pruga bude postavljena, svi će od toga imati koristi.

— A naročito on, zar ne? — rekao je Mercen smeškajući se.

Džulija je prkosno digla glavu i pogledala ga u oči. Bilo joj je jasno da nikuda neće stići sa šerifom. On je bio van domašaja ne zato što nije bila u pravu, već zato što je on bio takav kakav je, lenj, neodgovoran i potpuno nezainteresovan da učini bilo šta što bi od njega iziskivalo neki napor. Ali, odlučila je da još jednom pokuša.

— Pa dobro, zašto iz svog napora ne bi izvukao nešto novca? To je normalno, ali u ovoj stvari nije važno. Njegov logor je bio napadnut i jedan konj ukraden. Njegovi ljudi su neprekidno ometani u radu. Vi ste ipak stali na stranu jednog skitnice i konjokradice, i odbili ste da pomognete mom ocu

protiv stočara koji su sve to izazvali.

— Stao sam na Blejkovu stranu, mis Liman, zbog toga što on nema i ne želi da ima bilo kakve veze sa celom tom zbrkom. On je tražio svog konja koji mu je ukraden. Što se tiče ostalog, Berklijevi kauboji su napali logor vašeg oca, a njegovi ljudi napali su Berklijev ranč. Izgleda da su spremni da jedni druge ubijaju, a to se mene ne tiče.

— Kako vas se ne tiče? — povikala je Džulija krajnje razdražena neuspehom da ga urazumi.

— Lepo, ne tiče me se, mis Liman. Vidite, nastavio je sedajući na sto i skidajući šešir. — Ako bih ja odlazio da proverim svaki mali sukob koji bi se desio u pretriji, ja bih onda bio odsutan iz grada skoro svakog dana. Na taj način grad bi bio ostavljen na milost i nemilost pustahijama koji naiđu. Možda vi to ne znate, ali ima hulja koji traže mesta u koja bi mogli upasti i napraviti haos. E vidite, zbog toga ja ne mogu da napustim grad. Ja moram da budem stalno prisutan i da ljude kao što su vaš otac i Berkli ostavim da sami biju svoju bitku.

Džulija je stisnula usne. Pogledavši je, Mercen je prema njoj osetio izvesnu dozu simpatije. Nije mu se sviđalo da nekog tako nežnog i osetljivog vidi razdiranog tako krupnom brigom. Ali, nije video šta bi u toj situaciji mogao da uradi.

— Sem toga — nastavio je u nadi da će joj pružiti razlog koji će bolje razumeti — ovde imam uhapšenika i moram da motrim na njega.

— A šta je on to uradio sem što je pucao na čoveka koji je ukrao Kentovog konja? Nije li krađa konja i u ovoj pokrajini zločin?

— Naravno da je zločin, mis Liman, ali još veći zločin je potegnuti revolver i raniti nekog čoveka.

Džulija je pogledala prema ćeliji, gde je držeći se za rešetke stajao Tjug Hodžis. Hodžis je protrljao vrh brade rukavom i rekao.

— Vaš otac se uputio na Berklijev ranč, mis Liman, sa namerom da stočarima izvuče tepih ispod nogu. Kad sa tim završi, vratiće se ovamo i kazniće ovu zverku za ono što nije hteo da učini.

— Jeste li sigurni da je tamo pošao, a ne u logor na reci? — zapitala je Džulija.

— Siguran sam, mis Liman — rekao je Hodžis. — Neće biti polaganja pruge sve dok stočare ne postavimo na njihovo mesto i ne nateramo ih da nas ostave na miru. Prema tome, samo gubite vreme sa šerifom.

Tod Mercen se pakosno osmehnuo Hodžisu, ali je prećutao njegovu upadnicu. Obrativši se ponovo Džuliji, rekao je. — Pustimo ih samo neka jedni druge dobro izujedaju, a onda će mir opet doći. A sada, najbolje bi bilo da odete, jer imam posla.

— Nemate vi nikakvog posla, šerife Mercene — dobacila mu je Džulija besno. — Ništa drugo nego da glačate pantalone na straznjici. Vi ste kukavica i glupak.

— Ništa od svega toga, videćete — rekao je Mercen i prizvuk žestine zazvučao je u njegovom glasu.

— Pomalo i jedno i drugo — rekla je Džulija. — Izdajete se za

ono što niste. Nosite tu značku po kojoj bi trebalo da budete odani miru i redu, a ipak dopuštate ljudima da sa ubilačkim namerama vršljaju po okolini. Nadam se, kada vest o krvoproliću bude stigla u grad, da će vaši sugrađani shvatiti pravu vrednost čoveka kome plaćaju da ih štiti. Da li ćete mirno spavati iako znate da ste lako mogli sprečiti prolivanje krvi, časnici čoveče?

Mercen se namrštitio na nju. — To nije moj posao — odgovorio je kratko.

— Pa, lepo, moj jeste — rekla je Džulija ljutito. — Nameravam da povodom toga nešto učinim.

— Šta nameravate da učinite? — zapitao je Mercen uznemiren njenim optužbama.

— Nameravam da uzmem revolver, da nađem mog oca i da mu pomognem u borbi protiv ljudi koji nastoje da ga unište. Nije me briga da li ću biti ranjena ili ubijena, bar ću umreti znajući da sam časno postupila.

Džulija se okrenula i odlučnim koracima besno izašla iz šerifove kancelarije. Tod Mercen je lagano prošetao po odaji, sada već donekle uznemiren. Sa vrata ju je ispratio pogledom i kada je devojka skrenula u ulicu koja vodi ka štali, on je duboko uzdahnuo, bacio pogled prema Hodžisu koji se dotle vratio na svoj ležaj, a onda, izašavši na trotoar, zatvorio zatvorska vrata za sobom. Idući trotoarom, počeo je da razmišlja. Ništa od onoga što je lepa devojka rekla nije izmenilo njegovo mišljenje, bar u pogledu njegove odgovornosti. Pa ipak, ona je na neki način potkopala njegovu odluku da osta-

ne po strani. Nije tačno znao čime je uspela da ga pokoleba u njegovom stanovištu, ali u njenim razmišljanjima bilo je nečega što nije mogao da porekne. Izašao je u dvorište, osedlao konja i izjahao u glavnu ulicu. I dalje nije nameravao da se meša u sukob, ali je uverio sebe da nije pošteno dopustiti da jedna žena dovede sebe u položaj da može biti ranjena. Da, to je bio razlog, rekao je sebi. Ona je žena. Obračun između muškaraca nije ga ni najmanje zabrinjavao, ali je znao da će ga svi smatrati odgovornim ako jedna žena bude povređena. Odjahao je stoga do kraja ulice i tamo je sačekao. Kada su njena kola izašla iz štale u sporednu ulicu i skrenula u glavnu, on je priterao konja do nje. Džulija ga je ljutito pogledala.

— Nije dobro da idete tamo i da se uplicete u sve to, mis Liman. Siguran sam da vaš otac to nikako ne bi želeo.

— Bez obzira na to ja idem, šerife Mercene. Ne pokušavajte da me sprečite.

— Ne nameravam da vas sprečavam, mis Liman — rekao je Mercen. — Ali, mislim da ću i ja poći s vama.

— Znači li to da ste se predomislili?

Mercen je odmahnuo glavom. — Ne. Ali, mislim da mi neće škoditi ako pođem da vidim šta se događa. Kao što ste rekli, prolivanje krvi nije nešto što bi se moglo poželeti u ovom kraju ili bilo gde. Zbog toga ću poći da vidim šta se događa. Ako nemate ništa protiv, poći ću sa vama.

Džulija je prigušila svoj prezir i ošinuvši konja, poterala kola pu-

nom brzinom. Zasut oblakom prašine dignutim ispod konjskih nogu i točkova, Mercen je obrisao šakom lice i priterao konja do grupe gradana koji su se bili okupili da čuju ishod njegovog razgovora sa Džulijom Liman.

Obrativši se jednom, rekao je. — Pate, pripazi na Hodžisa u zatvoru, hoćeš li? Postaraj se da dobije ručak, ali nema ni poseta ni viškija. Vazi?

Čovek je klimnuo glavom i šerif Tod Mercen, još uvek rešen da ne dopusti da bude uvučen u prerijski rat, poterao je svog konja u trk za kolima Džulije Liman.

IX

Pod vatrom pištolja Baka Kentona, Dok Holidej je bio prinuđen da potraži zaklon za sebe i vranca. Paljba se privremeno stišala i Holidej se prišunjavao uglu zgrade i osmotrio aktivnost na čistini. Henri Berkli je stajao na vratima staje bled i uzrujan. Sa njim su bili četvorica kaubojja, svi sa revolverima uperenim prema ranč kući. Nešto dalje od njih Džes Čepmen, sa drugim revolverom u ruci, ležao je skriven ispod gredica ograde korala, a pored njega nalazila su se još dva kaubojja.

Koliko je Holidej mogao da vidi, to je bilo sve sa čime je Berkli trenutno raspolagao, ali je pretpostavljao da u blizini ima još ljudi koji u zaklonu čekaju neku Berklijevu naredbu. Pogledavši prema ranč kući, Holidej je ugledao Rosu Limanu na glavnim ulaznim vratima. Iza okvira prozora naziralo se ~~han~~ još jednog čoveka.

Sve je to Doku Holideju izgledalo suludo. Iz onoga što je čuo u logoru na reci i od Berklija u gradu, Berklijev nadzornik Koul Dikson bio je ubijen na Berklijevom ranču. To je dovelo do prvog prepada na Limanov kamp pored rečice. Posle kratkog perioda primirja, trebalo je da Liman i Berkli sednu za pregovarački sto i nađu izlaz iz sukoba. Ali, pre nego što se to desilo, usledio je drugi napad na Limanov logor, u kojem su bila ubijena dva pružna radnika.

Tako je stajala stvar, koliko je Dok Holidej mogao da je sagleda. Razvoj događaja kretao se u lošem pravcu i bilo je vreme, razmišljao je Dok, da se napusti opasna teritorija. Novi putevi su čekali otvoreni i trebalo je poći u susret novim, lepšim događajima.

Vrativši se do vranca, već je hteo da se vine u sedlo kada je iza brdskog prevoja iznad sebe začuo topot kopita. Izvukavši revolver, vratio se u zaklon i oslušnuo. No, topot kopita je ubrzo zamro u jutarnjoj tišini. Holidej je pojahao vranca i kada je poterao konja, na uglu spavaonice pojavio se Bak Kenton. Kenton je nanišanio i opalio i Dok je osetio dodir vrelog taneta na vrhu uha. Razljučen time, okrenuo se u sedlu i pripucao na železničara. Kenton se sagnuo i zamakao iza ugla, a kuršumi su okrznuuli ugao barake. Dok je izustio kletvu i poterao vranca u trk. Bio je sit svega, a najviše neprekidnih napada iz zasede u obračunu u kojem on nije imao ni učešća ni koristi. Po njegovom mišljenju, graditelji pruge nisu imali veze sa pogibijom Berklijevih ljudi. Nije bilo ozbiljnog razloga zašto bi oni

to učinili; ubistvima bi imali mnogo da izgube, a ništa da dobiju. Holidej nije verovao da bi Kenton krao Berklijevu stoku. Prema tome, sukob je bio bezrazložan i nerazuman sa obe strane. Sve do pogibije svojih ljudi Berkli nije imao razloga da se svađa sa graditeljima pruge, jer bi mu pruga kada bude završena kasnije donela velike koristi.

Holidej je prejahao preko brdskog prevoja i ubrzo se našao na valovitom predelu. Sukob ga se, istina, nije ticao, ali ga je zagonetna situacija zbunjivala i zanimala. Ko je onda mogao profitirati iz tog sukoba? Neka treća strana. Holidej se u mislima vratio na čoveka koji ga je napao, na starijeg čoveka grubog izgleda, koji je bio tako očajan da je rizikovao život da bi se dočepao konja. To što kasnije nije bio viđen ili identifikovan, gicalo je Holidejevu maštu i teralo ga na razmišljanje. Taj čovek se negde skrivao i čekao. Ali, šta je mogao da čeka?

Ne nalazeći nikako odgovor, Dok Holidej je jahao grebenom. Naišao je na sveže tragove konja u trku koji su se pružali naniže prema preriji i dalje na sever. Na svom putu prema Flint Ridžu prošao je kroz tu teritoriju i nije želeo da je ponovo prođe. Zbog toga je krenuo prema severozapadu.

Jahao je skoro jedan čas pre nego što je vranac odiednom zastao i kada je pametno kljuse nervozno počelo da tapka u mestu, očigledno nečim uplašeno. Holidej je stahao iz sedla, privezao konja za jedan žbun i izvadio revolver. Hodajući pažljivo, obišao je okuku nedavno prokrčenog puta i pogledao niz br-

do na scenu koja ga je zaprepastila. Pred sobom je ugledao čoveka koji je ležao na leđima, a pored njega njegov okrvavljeni šešir. Za Holideja nije bilo potrebno prići bliže da bi znao kako je taj čovek bio mrtav. Skrenuo je pogled do malog logorišta i ugledao telo drugog čoveka prebačeno preko debla, sa nogama u potoku koji je lagano tekao.

Holidej je odvezao vranca i lagano ga poveo prema logoru. Uz put je posmatrao teren i po tragovima na zemlji zaključio da su pre ne više od dva časa četiri konja prošla uz padinu.

Pustivši vrančeve uzde, Dok je prišao i pogledao prvog ubijenog čoveka. Odmah mu je bilo jasno da taj čovek nije pružio otpor i po tome je zaključio da je ubijen tu gde je ležao, verovatno u snu. Holidej je prišao drugom čoveku i skinuo ga sa debla. Izvukavši ga dalje od obale, brzo je oslušnuo puls i našavši da još slabo kuca, otkopčao mu košulju. Nesrećnik je bio pogođen jednim metkom u grud, a drugi metak mu je teško povredio lobanju. Ali, još uvek nije bio mrtav, mada mu verovatno nije preostalo još mnogo života.

Bez obzira na to, Dok je prišao vrancu i uzeo čuturicu sa sedla. Naslonivši samrtnika na stablo pored koga je ležao njegov nož, nasuo mu je malo vode između zuba. Čovek se jedva malo pomerio, iskašljao krv i ponovo se onesvestio. Holidej mu je očistio ranu na glavi i previo je, a onda mu previo i ranu na prsima. Ostavio ga je tako i temeljno pretražio logor. Sada je već sigurno znao šta se tu dogodilo. Napad je izveden sa dve

strane i bila su umešana dva čoveka. Posle napada, ti ljudi su odveli konje.

Holidej je po drugi put proverio tragove četiri konja i zaključio da je trag vodio u pravcu odakle je on sam došao. Jedini pak pravi put sa tih vrhova vodio je do Berklijevog ranča, ili na drugu stranu prema severu, gde je neposredno pre toga odjahao konjanik koji je jahao ispred Doka.

Te činjenice dodale su još više zbrke u opštu konfuziju i Holidej je ponovo rekao sebi da ga se sve to ne tiče. Ali, da li je bilo baš tako? Da li je mogao da ode i ostavi dvojicu ljudi, jednog mrtvog i jednog na samrti? Uzdrman u svojoj odluci da napusti pokrajinu, Holidej je priveo vranca do samrtnika i što je mogao pažljivije nastavio ga preko sedla. Nesrećnik se pomorio i otvorio oči. Pogledao je Holideja i usne su mu se počele micati.

Holidej je prineo uho njegovim usnama i čuo.

— Berklijevo... pripada...

Holidej je rashladio samrtnikovo čelo vodom i vinuo se na konja iza njega. Za mrtvog nije mogao učiniti ništa, a nije imao vremena da ga sahrani. Ako bi uspeo da samrtnika donese do Berklijevog ranča i spase mu život, možda bi bilo šanse da sazna istinu o ovom sukobu iz kojeg niko poznat ne bi mogao imati koristi. Dok je jahao, ponovo je počeo razmišljati o starijem čoveku koji ga je napao iz zasede i o čoveku koji je jedan čas ispred njega prošao tim putem, a onda o dvojici ljudi sa četiri konja, koji su se takođe uputili prema severu. Nemoćan da u svemu

tome nađe zračak logike, nastavio je da jaše nazad istim putem kojim je upravo došao.

*

Pošto mu nije uspelo da pogodi Holideja, Bak Kenzon je utrošio mnogo vremena razmišljajući o neizgodi u koju se uvalio. Videvši da je Holidej opet ovde na Berklijevom ranču i da je njegovo mišljenje od početka bilo tačno, postupio je suprotno Limanovom naređenju i pripućao. Verovao je da je Holidej jedan od Berklijevih revolveraša i da je on prouzrokovao ako ne sve nevolje, onda njihov najveći deo. Po njegovom mišljenju, Holidej je možda stavio kože sa Berklijevim žigom u blizini logora na obali rečice.

No, u sadašnjem momentu Kenton je morao da brine jednu drugu brigu. Ros Liman se nalazio u Berklijevoj kući i obzirom na kišu kuršuma kojom su Berklijevi ljudi zasipali zgradu, nije bilo nade da će on i Svenson dugo izdržati. Ali, da bi stigao do njih, Kenton je morao da rizikuje opasno jahanje preko otvorenog prostora.

Znoj mu je orosio čelo, iako mu je uz kičmu milela jeza. Znao je da će morati da pokuša. Uzjahavši konja, sačekao je dok pucnjava nije malo zamrla, a onda je očinuo konja u galop. Polegnuvši po konjskom vratu, pojurio je preko čistine. Ali, još pre nego što je stigao do polovine, kuršumi su zazviždali oko njegove glave i ramena, a odmah zatim osetio je oštar bol u leđima. Uspeo je ipak da se prihvati za konjski vrat. Kuršumi su i dalje zviždali za njim, ali ga ni-

jedan nije pogodio. Petama je mamuzao konja terajući ga pravo prema kući. U nemogućnosti da zaustavi ili uspori njegov trk, Kenton se samo skotrljao iz sedla. Videvši to koje mu se munjevito približavalo, pružio je ruke i mišicama ublažio pad, ali je od inercije nastavio da se kotrlja. Leđima je udario o stranu kuće i silina udara izbila mu je dah iz grudi. Za sekund još ostao je svestan, nastojeći da priguši bol koji mu je prostrelio leđa i vrat. Zatim su mu pred očima zaigrali svetlaci, a onda je nastao mrak.

*

— Uvucimo ga unutra — rekao je Ros Liman zgrabivši Kentona za noge i povukavši ga od krvlju poprskanog zida. Svenson je poduhvatio Kentona rukama i stenjući od napora, digao ga sa zemlje. Posrećući pod velikom nadzornikovom težinom, Liman i Svenson su uspjeli da ga donesu na zadnju verandu. No, besna revolveraska paljba iz zadnjeg dvorišta naterala ih je da se bace na pod. Ostali su tako da teže dok se paljba nije stišala, a onda su ponovo povukli onesvešćenog Kentona. Liman je zalupio zadnja vrata za njima i navukao težak sto i stolicu na njih. Uzevši Kentona za noge, odvukli su ranjenika u veliku dnevnu sobu i položili ga na divan. Svenson je pohitao da proviri kroz razbijen prozor na zadnjoj fasadi zgrade. Napadači su prešli još nekoliko metara pre nego što su se okrenuli i vratili nazad. Ponovo je zavládala tišina.

— Drži se, Svensone — doviknuo je Liman svom čoveku. — Ra-

njen je vrlo teško, ali će se možda izvući. Proklete hulje! Platiće mi za ovo.

Dok je on to govorio, Kenton je otvorio oči i napravio grimasu bola. Pokušao je da se uspravi i vlasnik železnice morao je rukom da ga zadrži.

— O kejj, Bak — slagao je Liman svog nadzornika. — Sad ću te ja za nekoliko trenutaka srediti.

— Prokleta leđa — zastenjavao je Kenton.

Liman je žurno prišao Berklijevom ormaricu za piće i našao neotvorenu bocu viskija. Skinuo je pečat, izvadio zapušač i prineo flašu Kentonu. — Ispi koliko hoćeš. Moraću da te okrenem na trbuh da bih video kako izgleda rana.

Kenton je klimnuo glavom, otpio malo viskija i udahnuvši duboko, okrenuo se na bok. Liman ga je okrenuo na stomak i pocepao otkrvavljenu košulju. Stisnuo je zube da bi zadržao krik užasa. Kada je Kenton otpio još nekoliko gutljaja, rekao je. — Rana je gadna, ali moram da potražim tane.

— Hajde pokušaj — rekao je Kenton promuklo i otpio još viskija. Liman je vrhom noža prodro u ranu i napipao tane ispod kičme. Videvši da ne može mnogo da učini, otišao je u Berklijev spavaću sobu, pocepao jedan čaršav u trake i žurno previo Kentonovo rame. Ovaj se nije protivio, a kada je na polju ponovo pripucalo, on je spustio praznu bocu na pod i klonuo glavom. Ponovo je izgubio svest.

— Izdržaće danas, a možda i noćas — rekao je Liman. — Ali, sutra ga na svaki način moramo odvesti lekaru.

Ros Liman je začutao i zamislio

se. Sve nade u mirno rešenje sada su bile uništene. Dva njegova čoveka bila su mrtva, a Bak Kenton je ležao na ivici smrti. Zakleo se da će, ma šta se desilo, izvući Kentona odavde pre jutra i poveriti ga lekaru. Kasnije će skupiti ljude i pružiti im mogućnost da mu se pridruže u borbi na život i smrt protiv Henrija Berklija.

*

Henri Berkli je sedeo na vratima staje zadubljen u misli. Džes Čepmen mu je u ovom trenutku bio toliko potreban da je bio voljan da trenutno zaboravi na krađu viskija i njegovu tuču sa Džonom Blejkom.

Upadajući Berkliju u misli, Čepmen je primetio. — Moramo prići bliže. Odavde ne možemo ništa da učinimo.

— Bliže? Ne vidim kako bismo to mogli — rekao je Berkli natmureno.

— Postoji jedan stari indijanski trik — rekao je Čepmen. — Oni su pravili debele štitove i napredovali skriveni iza njih. Mi bismo mogli kao štit da iskoristimo kola.

— Misliš da bi to uspelo? — zapitao je Čepmena.

— Možemo da pokušamo — rekao je Čepmen i posle dužeg razmišljanja Berkli je umorno klimnuo glavom. — U redu, Čepmene, pazi da mi slučajno ne zapalite kuću.

Čepmen je požurio u staju pozvavši za sobom još dvojicu. Izbačio je sve stvari iz kola, a onda ih izvukao napolje. Željan da sprovede u delo svoju ideju, Džes Čep-

men je naredio sedmorici ljudi da se popnu u kola, a petorici drugih da kola guraju prema kući — Što brže možete gurajte kola prema prednjem delu kuće. Jurišaćemo kroz ulazna vrata i prozore. Vi u kolima ne dižite glave.

Čepmen je zauzeo mesto među guračima i kada su kola već krenula, Henri Berkli je povikao.

— Čekaj, Čepmene, šta je ono tamo?

— Izgleda da je Mercen — rekao je jedan kauboj i Berkli, koji je takođe prepoznao šerifa, izašao je i stao ispred kola.

— Da, on je — promrmlijao je. — Šta li sad on hoće?

Mršteći se, Džes Čepmen mu je prišao i rekao. — Nije nam ni do sada bio od koristi, pa zašto bismo sada mislili na njega? Zašto bismo mu dopustili da se...

— Dosta, Čepmene — rekao je Berkli odlučnije nego ikada za poslednjih nekoliko časova. — Možda se predomislio.

— Ne verujem, s obzirom da je Limanova kći sa njim — usprotivio se Čepmen. — Više mi izgleda da je prešao na Limanovu stranu.

Henri Berkli se namrštio. Ta pomisao i njemu je došla na um, ali mu se mogućnost prekida sukoba više dopadala od borbe koju je Čepmen upravo predlagao. U dubini duše Henri Berkli nije želeo smrt Rosa Limana, ali nije shvatao zbog čega tako oseća. Sada, u prisustvu devojke, ruke su mu bile vezane.

— Sačekaćemo malo. Reci ljudima da obustave palibu. Pustićemo Mercena da priđe i da kaže šta hoće. Ako pokuša da nas prevari, preći ćemo na izvršenje tvog plana.

X

Dok Holidej je lagano prešao preko brdskog prevoja, pridržavajući ranjenog kaubojka koliko je mogao. Pustio je vranca da bira put niz padinu začuđen tišinom koja je vladala na ranču. Zaključio je da je okršaj koji je napustio verovatno završen.

Skrenuvši pored kuhinje, izašao je na čistinu i ugledao Rosa Limana na verandi Berklijeve ranč kuće, a pored njega njegovu kćer. Ali, za Holideja je bilo interesantnije prisustvo šerifa, Toda Mercena, koji je razgovarao sa Limanom.

Trenutak kasnije Mercen i Čepmen su ugledali Holideja. Čepmen je potrčao, vinuo se u sedlo svog konja i ne obraćajući pažnju na Berklijeve reči, poterao ga u trk. Dok Holidej je okrenuo vranca da bi dočekao Čepmenov juriš. Izvukao je revolver, ali nije pucao.

No, Džes Čepmen mu nije pružio šansu da izbegne obračun. Jurio je prema njemu dignutog revolvra, lica ispunjenog ogorčenjem. Dok se lagano spustio iz sedla i tek što je dodirnuo tlo, Čepmen je opalio. Tane je promašilo, a drugi metak oprljio je kožu na Dokovom ramenu.

Tod Mercen je nešto doviknuo, začuo se ženski vrisak i Holidej je skočio u stranu pred Čepmenovim konjem. Još uvek nije ispalio ni metak, ali je Tod Mercen ispalio hitac na Čepmena. Čepmen je okrenuo konja i tane ga je pogodilo u levu ruku. Čepmen je jauknuo, ali je ponovo poterao konja na Holideja. Na Čepmenovom licu Holidej je razaznao mržnju i ubilački gnev.

Sačekao je da Čepmen opali još jedan hitac i kada mu je bilo jasno da je u pitanju život ili smrt, pritisnuo je obarač svog „kolta“. Metak je pogodio Čepmena u grudi i poneo ga iz sedla. Čepmen je pao na tlo, otkotrljao se dva puta i ostao nepomično da leži.

— Berkli! Ovamo!

Mercenov glas prolomio je tišinu i Henri Berkli se udaljio od svojih ljudi i pošao prema mestu gde je stajao Holidej. Tod Mercen se već nalazio tamo. Odmahnuvši glavom, sagnuo se da pregleda Džesa Čepmena i trenutak kasnije se uspraviio. — Dosta ste ga čekali, Blejk. Ja mu ne bih dao toliko vremena.

Holidej nije ništa rekao. Berkli je došao do njih, klimnuo Holideju glavom i pogledao Čepmena. — Je li mrtav?

— Da, mrtav je. Berkli, vi i Liman ste već doneli dosta nevolje i pomišljam da ćete jednog dana nevolju doneti i u moj grad. Zato hoću da se to okonča.

Henri Berkli je pogledao Rosa Limana koji im je tog trenutka prišao.

— Moji ljudi vam nisu učinili nikakvo zlo, Berkli — rekao je.

Berkli je stisnuo usne i žmirnuo očima. — Mister, zar ste zaboravili mog nadzornika.

— Nisu ga ubili moji ljudi, Berkli.

— Vraga nisu. Posle toga je ubijen i moj kuvar. Postoji svedok kome verujem.

— Lažov! — Uzviknuo je Ros Liman ljutito.

— Čekajte malo — umešao se

Dok Holidej. — Zaboravili ste na ovog čoveka — rekao je pokazujući ranjenika na svom sedlu. — Na žalost, on je mrtav, a mogao nam je možda reći nešto što bi razjasnilo ovu prijavu igru.

— Gde ste ga našli? — zapitao je Mercen.

Holidej je ukratko ispričao šta je našao u logoru na potoku. Još dok je govorio, Berkli i Liman su počeli sevati očima i stiskati pesnice. Ali, Dok Holidej nije nameravao da se plamen mržnje još više rasplamsa.

— Stanite i saslušajte me. Berkli, Liman i Kenton su ovde. Jedan od njih je u zatvoru u gradu. Ostali su u logoru bez konja i nisu mogli stići tamo gde sam ga našao.

Berkli je zinuo. — Ko ga je onda ubio?

— Imam ideju da se sve može otkriti ako se smirite. Pre svega, dovedite svedoka koji je video kada je vaš nadzornik ubijen.

Crven u licu Berkli je upitno preleteo pogledom po svojim ljudima i kada niko nije odgovorio on je povikao. — Ko je bio taj? Gde je on?

— To je Tom Olden — rekao je jedan kauboj. — Odjahao je kada je okršaj počeo, mister Berkli.

— Odjahao? Kuda?

— Preko vrha brda — rekao je Holidej i objasnio šta je video i čuo napuštajući ranč. — Po mom mišljenju, neko je od vas napravio budale. Najpre je podmetnuo na vaš ranč svog čoveka, koji se zakleo da su nadzornika ubili graditelji pruge. Zatim ste vi napali železnički logor. Trebala je samo

varnica i ta varnica je bila Isto-nova smrt.

— Ali, ko je to učinio? I zašto? — zapitao je Ros Liman.

— Jedini razlog zbog koga je to učinjeno — rekao je Holidej — mislim da je nečija žena da se dočepa vaše stoke, Berkli.

— Krada stoke? — zapitao je Berkli zaprepaščen tom sugestijom.

— Da.

Mercen je prišao Holideju i tiho procedio kroz zube. — Mislim da ste pogodili u centar, mister Blejk.

— To ćemo odmah znati sigurno, ako odemo do severnih pašnjaka, Mercene. Imate li nešto protiv jahanja?

— Uskaćete li i vi u igru, Blejk?

— Ja sam već u igri, a sigurno i vi pošto ste već došli ovamo. Mislim da ni Limanu ne bi škodilo da stavi noge u uzengije i da se sam uveri. Vi, Berkli, naredite da se vaši ljudi sprema.

Na svoje iznenađenje, Henri Berkli je poslušao i naredio svojim ljudima da pojašu. Zatim je pronicljivo pogledao Holideja. — Ako ste u pravu, ja sam vaš veliki dužnik.

Holidej se napravio da nije čuo njegove reči i trenutak kasnije cela grupa je pojahala preko brdskog prevoja, gde je Holidej pokazao trag koji je po njegovoj pretpostavci ostavio Tom Olden. Pratili su trag do prerije i ugledali mesto gde se trag četiri konja priključio Oldenovom tragu. Posle toga bilo je lako stići u brda, gde su našli čistinu na kojoj su logorovali Ben Ifler i njegovi ljudi. Dalje odatle trag je vodio prema severozapadu.

Posle dva časa jahanja pred nji-

ma se ukazao veliki oblak prašine. Berkli je digao ruku dajući znak da se stane i objavio.

— Samo veliko krdo može dići toliko prašine. Mislim da smo ih stigli. Mister Blejk, šta mislite da bi trebalo učiniti?

Holidej je slegnuo ramenima i rekao. — Da je to moja stoka, ja bih razvio ljude u stroj i napao ih odpozadi. Kad lupeži vide koliko nas ima, oni će pobeći. Krdo će krenuti u stampedo, ali stoka se može lako sakupiti.

— To je bio i moj plan — rekao je Berkli. — Šta čekamo više, napred na njih!

Rekavši to, obo je konja. Konjanici su se razvili u stroj iza njega, a Dok Holidej je zastao. Posle petnaest minuta stigli su krdo praćeno petoricom konjanika. Kada su im se Berklijevi kauboji približili, kadljivci stoke su u galopu pojurili prema šumovitom predeu na koji se naslanjala prerija. Berkli je pošao u poturu za njima, a Dok Holidej je usporio svog vranca i zašao u oblak prašine koji je krdo za sobom ostavljalo. Kroz tutanj kopita zahuktalog krda čuo je prasak revolverskih hitaca, ali tek kada se prašina malo prorredila, mogao je da osmotri rezultat okršaja. U tom trenutku ugledao je jednog konjanika kako, plegao po konjskom vratu, juri prema njemu. Pri slaboj vidljivosti ipak je prepoznao lice čoveka koji ga je napao.

Gledajući da spase samo svoju kožu, Ben Ifler je poslao svog sina Džodija, Keša Kolbija, Taja Harpera i Toma Oldena napred, a sam se sakrio na ivici prerije. Sada je video da mu se na putu isprečio Holidej. Potegao je revolver i po-

terao konja na Holideja. Došavši na domet revolvera, otvorio je vatru. Holidej je sačekao da mu Ifler dođe dovoljno blizu i jednim hicem skinuo ga iz sedla. Ifler je pao, otkotrljao se nošen inercijom i zaustavio se na leđima. Bio je mrtav. Odmah zatim dojahali su Mercen, Liman i Berkli.

Zaustavili su konje oko mrtvog Bena Iflera, potpunog stranca. Ifler je došao na njihovu teritoriju i izazvao krvoproliće. Sada je ležao mrtav i sve što je učinio bilo je uzalud.

Henri Berkli se prvi okrenuo i pošao prema preriji, gde su njegovi kauboji već skupljali rasturenu stoku. Liman se izvinio, objasnivši da želi da se vrati svojoj kćeri i da Kentona preda u ruke lekaru. Kada je i Liman odjahao, Tod Mercen se promeškoltio u sedlu i prodorno ali i radoznalo pogledao Holideja.

— Sve vreme razmišljam, mister ... Ne mogu da zaboravim kako ste sredili Čepmena. To me je navelo na jednu pomisao.

— Koju, Mercene?

— Vi odlično baratate revolverom, zar ne? A ipak, nemam utisak da ste revolveraš ... niti sitan plaćenik. Imate neki svoj stil.

Holidej se kiselo osmehnulo. Glutio je na šta šerif cilja. — U pravu ste, ne iznajmljujem revolveraške usluge.

— Od prvog našeg susreta nešto me je kopkalo, ali sada znam da nisam grešio. Čovek džentlmenskog držanja, brižljivo odeven, koji brzo poteže revolver sa drškom od slonovače i dobro cilja; uz to, nikada se dugo ne zadržava na istom mestu. To su obeležja čoveka ko-

ga lično ne poznajem, ali o kome sam dosta čuo. Vi ste Dok Holidej?

Dok Holidej je potvrdno klimnuo glavom. — Pogodili ste.

Mercen je zablistao. — Znao sam. Ako je tačno i ono drugo što sam o vama čuo, onda ćete ovde ostati nešto duže.

— Zbog čega?

Video sam kako vas je Džulija Liman gledala. Ona nije od onih osoba koje lako pokazuju svoja osećanja. Ako to već čini, onda to znači da ste na nju ostavili dubok utisak, tačnije, mislim da treba samo da pružite ruku da je uzberete.

Holidej se zagledao u daljinu. Okrenuo je konja i pojahao za Mercenom i posle nekoliko minuta zapitao.

— Kada polazi diližansa iz Flint Ridža?

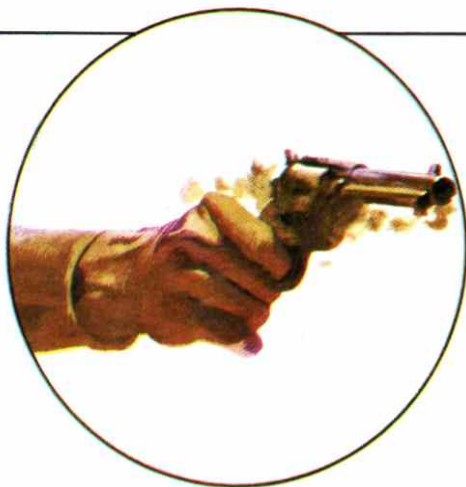
— Sutra ujutro. Zar ćete otputovati?

— Mislim da hoću. Posle svega što se desilo, čini mi se da mi boravak u vašem gradu ne bi mnogo prijao. Potražiću prijatniji vazduh.

Čim je to izgovorio, Dok Holidej se osetio lakše. Pripadao je opet sam sebi i mada je donekle žalio što neće ugledati Džuliju Liman, duboko u srcu osetio je radost. Pred njim se otvarao nov put, neizvestan, ali sa izgledom novih događaja. Vizija tog novog puta oda gnala je sliku divne žene koja ga je očekivala. Osmehnuo se i senka sete zaigrala mu je na licu. Na žalost, uzalud će ga čekati.

KRAJ

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA

BROJ 170

izlazi 7. jula 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
